

ΤΑΜΕΙΟ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
φιλικισμένων και δικωκόμενων αγωνιστών

ΣΥΡΙΑΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Η εξέγερση ενάντια στο αυταρχικό καθεστώς, η ανολοκλήρωτη επανάσταση των τοπικών επιτροπών, η εμπλοκή των γενοκτονικών υπερδυνάμεων ΗΠΑ και Ρωσίας, ένας χλώδης πόλεμος όλων εναντίον όλων, η εμφάνιση του ISIS, το ιδιαίτερο ζήτημα των κουρδικών κοινοτήτων της Rojava, εκατοντάδες χιλιάδες νεκροί και εκατομμύρια πρόσφυγες, ολοκληρωτικές συγκρούσεις και αταίριαστες (φαινομενικά) συμμαχίες και πολλοί ακόμα παράγοντες είναι τα κομμάτια ενός πάζλ το οποίο αντικατοπτρίζει τους παγκόσμιους εξουσιαστικούς ανταγωνισμούς της εποχής μας.

Κάθε επαναστατικό κίνημα οφείλει να αναλύει δεδομένα, να παίρνει θέση, να βγάζει συμπεράσματα και να συγκρούεται, πολύ περισσότερο από και για γεγονότα που γράφουν την παγκόσμια ιστορία.

Μέσα σε αυτές τις σελίδες δεν φιλοδοξούμε να προσφέρουμε μια συνολική ιστορική περιγραφή. Φιλοδοξούμε όμως να ανοίξουμε συζητήσεις που θα εμβαθύνουν περισσότερο σε όλα όσα θίγονται. Κι επίσης φιλοδοξούμε να μετασχηματιστούν οι σκέψεις σε πράξεις που θα σπάσουν την αδράνεια που επικρατεί γύρω από το ζήτημα.

Το να παραμένουμε σε μια θεωρητική ανάλυση ενώ οι εστίες έντασης εξαπλώνονται συνεχώς και πλέον αγγίζουν την Ευρώπη είναι αναντίστοιχο των απαιτήσεων τέτοιων ιστορικών περιόδων. Η δημιουργία ενός αντιπολεμικού κινήματος που θα θέτει ως στόχο του τον τερματισμό των διεθνών στρατιωτικών επεμβάσεων προωθώντας πολιτικές προτάσεις για την οριζόντια οργάνωση και την ισχυροποίηση των από τα κάτω, είναι απαραίτητη για να αντιπαρατεθούμε στον ολοκληρωτισμό που επελαύνει.

Επειδή τίποτα δεν θα μας χαριστεί ας προετοιμαστούμε σε όλα τα επίπεδα για την σύγκρουση χτίζοντας και εξοπλίζοντας τις οριζόντιες δομές μας.

Για τον πόλεμο ενάντια στα κράτη και τον καπιταλισμό.

Φυλακές Κορυδαλλού, Νοέμβρης 2016

80keli@espiv.net

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ	4
2. Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ	7
Οι προεπαναστατικές συνθήκες στην ευρύτερη περιοχή.....	7
Πρώτη φάση: Ξέσπασμα της επανάστασης.....	9
Δεύτερη Φάση: στρατιωτικοποίηση.....	12
Τρίτη φάση: Εμφύλιος πόλεμος.....	18
Η κατάσταση τον Νοέμβρη του 2016.....	24
3. ΑΝΑΛΥΣΗ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΣΥΝΘΗΚΩΝ	27
Γεωπολιτικά συμφέροντα στην αρχή της επανάστασης.....	29
Το φάντασμα του αντιιμπεριαλισμού.....	31
Η συμφωνία για τη Συρία.....	40
4. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ	44
5. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ	47
6. ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΤΟΥ ΣΥΡΙΑΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ	56
7. ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ	62

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η εξέγερση στη Συρία (μαζί με εκείνη του Μπαχρέιν που πνίγηκε στο αίμα από τη Σαουδική Αραβία) ήταν ο τελευταίος κρίκος σε μία αλυσίδα εξεγέρσεων που εξελίχθηκαν στην περιοχή του Μαγκρέμπ την τριετία '11-'13 . Τα δυτικά καθεστωτικά μέσα ονόμασαν αυτή τη σειρά εξεγέρσεων "αραβική άνοιξη" υπονοώντας πώς τα αιτήματα των εξεγερμένων ήταν η αντικατάσταση του πολιτικού τους συστήματος από μία αντιπροσωπευτική δημοκρατία δυτικού τύπου.

Δύο παράγοντες συνέβαλαν καθοριστικά στις εξεγέρσεις αυτές. Από τη μία οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές που εφάρμοσαν οι κυβερνήσεις προς όφελος των δυτικών (κυρίως), ρωσικών, κινεζικών, αραβικών πολυεθνικών και από την άλλη η βιαιότητα με την οποία αντιμετωπιζόνταν ακόμη και οι ειρηνικές διαμαρτυρίες. Κυρίως οι επιβαλλόμενες ιδιωτικοποιήσεις είχαν δημιουργήσει ένα κλίμα δυσαρέσκειας σε μεγάλα τμήματα του πληθυσμού που φτωχοποιούνταν όλο και περισσότερο. Παλαιότερες διαμαρτυρίες είχαν ήδη αφήσει πίσω τους νεκρούς διαδηλωτές⁽¹⁾ πριν ακόμη ο μικροπωλητής Μοχάμεντ Μπουαζίζι αυτοπυρποληθεί στην Σίντι Μπουαζίζ, ανάβοντας έτσι την πυρκαγιά που εξαπλώθηκε από την Τυνησία ως την Συρία. Η ομοιότητα της διάρθρωσης των κρατικών δομών, οι συναφείς κοινωνικές διαστρωματώσεις και η παρόμοια ανθρωπογεωγραφία ήταν ένας τρίτος βασικός παράγοντας που η εξέγερση εξαπλώθηκε από την Τυνησία προς τη Λιβύη, την Αίγυπτο, την Συρία, την Υεμένη. Τέλος μεγάλο ρόλο έπαιξε η σχετικά σύντομη ανατροπή των καθεστώτων της Τυνησίας, της Λιβύης, της Υεμένης και της Αιγύπτου, δημιουργώντας στους εξεγερμένους την εντύπωση πως οι δικτάτορες δεν είναι άτρωτοι.

Παρόλο όμως που στη Συρία υπήρχαν και οι τέσσερις παράγοντες τα πράγματα εξελίχθηκαν διαφορετικά. Αυτή την στιγμή η κατάσταση στην περιοχή αποτελεί το μεγαλύτερο γεωπολιτικό αίνιγμα παγκοσμίως και δεν διαφαίνεται κάποια λύση στον ορίζοντα. Όλοι οι ιμπεριαλιστικοί πόλοι εξουσίας, παγκόσμιοι ή περιφερειακοί, έχουν καθηλωθεί σε έναν ανατροφοδοτούμενο κύκλο συγκρούσεων και ευκαιριακών συμμαχιών με ασαφείς στρατηγικούς στόχους, πλην της παραμονής τους στην περιοχή. Η κατάσταση φαίνεται αδιέξοδη, ενώ το αίμα εξακολουθεί να ρέει άφθονο.

Τα όσα εκτυλίσσονται τα τέσσερα σχεδόν τελευταία χρόνια στην Συρία, από τότε δηλαδή που η αρχική αυθόρμητη εξέγερση άρχισε για διάφορους λόγους να υποχωρεί και να αντικαθίσταται από εχθροπραξίες μεταξύ πολλών αντιπολιτευόμενων τμημάτων, μας δείχνει πως η ανάμιξη έως και ενεργός συμμετοχή των παγκόσμιων υπερδυνάμεων και των δορυφόρων τους διαιωνίζουν την σύγκρουση τροφοδοτώντας την "οικονομία του πολέμου".

Τα ρήγματα είναι πολύ βαθιά και κανείς δεν είναι ικανός να προσφέρει απεμπλοκή από το χάος. Οι κατ' ευφημισμών "διαπραγματεύσεις" και "ειρηνευτικές συμφωνίες" είναι απλά σχέδια επί χάρτου, καθώς οι διαπραγματευόμενοι δεν μπορούν να ακολουθήσουν τις λύσεις που προτείνονται. Είναι πλέον αδύνατο για τη Συρία να επανέλθει στην προπολεμική/προεξεγερσιακή της μορφή. Ενώ οι διαπραγματευόμενοι (κυβέρνηση, αυτόκλητοι εκπρόσωποι αντικαθεστωτικών, ΗΠΑ, Τουρκία, Ρωσία) έχουν καταλήξει σε κάποια μεταβατικά σχέδια που περιλαμβάνουν την παραμονή του Άσαντ στην εξουσία, ένα τεράστιο κομμάτι των αντιπολιτευόμενων δεν είναι με τίποτα πρόθυμο να δεχτεί κάτι τέτοιο.

Για να γίνει πιο κατανοητό το τέλμα χρειάζεται μία συνοπτική περιγραφή της κατάστασης. Οι αρχικές διαδηλώσεις του Μαρτίου του 2011, οι οποίες ζητούσαν μεταρρυθμίσεις και όχι αλλαγή καθεστώτος, φούντωσαν σε όλες τις μεγάλες πόλεις και οι δυνάμεις ασφαλείας του Άσαντ απάντησαν με υπέρμετρη κατασταλτική βία σκοτώνοντας δεκάδες διαδηλωτές, βασανίζοντας και εξαφανίζοντας εκατοντάδες. Πολλοί άνθρωποι ριζοσπαστικοποιούνται και πλέον απαιτούν την πτώση του καθεστώτος.

Οι κρατικές αρχές αποσύρονται από διάφορες πόλεις και η αυτοοργάνωση έχει τον πρώτο λόγο στην οργάνωση της καθημερινής ζωής: δίκτυα περίθαλψης, τροφοδοσίας, ύδρευσης, αντιπληροφόρησης κλπ. δημιουργούνται σε χωριά και σε γειτονιές. Δυστυχώς δεν γίνεται το ίδιο και στον τομέα της αυτοάμυνας και αυτό ακριβώς αποτέλεσε έναν κρίσιμο παράγοντα αλλαγής του χαρακτήρα της εξέγερσης. Ένα μέρος του στρατού που περιλαμβάνει από στρατηγούς ως ταξιαρχίες με τον οπλισμό τους περνάει στην πλευρά των αντικαθεστωτικών και αποτελεί την αρχή του FSA (Free Syrian Army). Σε αυτό το σημείο αρχίζει η φανερή πλέον εμπλοκή των παγκόσμιων πόλων εξουσίας. Οι δυτικές δυνάμεις (ΗΠΑ, ΕΕ, NATO) εξοπλίζουν διακριτικά τους αντικαθεστωτικούς, ενώ εξίσου διακριτικά το ρωσικό κράτος εξοπλίζει τον σύμμαχο του Άσαντ. Την ίδια περίοδο οι κουρδικές περιοχές της βόρειας Συρίας, οι οποίες ήταν οι πιο υποβαθμισμένες σε όλη τη χώρα, υπό τον έλεγχο κυρίως του PYD (του αδελφού κόμματος του PKK), αρχικά συγκρούονται και κατόπιν ουδετεροποιούνται απέναντι στο καθεστώς⁽²⁾. Το PYD ακολουθεί ταυτόχρονα ένα μοντέλο κοινοτιστικής διαχείρισης της οικονομικής και κοινωνικής ζωής στις περιοχές που ελέγχει.

Η αμνηστία που παραχωρεί ο Άσαντ κάτω από την κοινωνική πίεση περιπλέκει περισσότερο τα πράγματα. Απελευθερώνονται πολλοί πολιτικοί κρατούμενοι, ανάμεσά τους κούρδοι και φονταμενταλιστές ισλαμιστές⁽³⁾. Αυτοί οι τελευταίοι θα αποτελέσουν τον πυρήνα του ISIS που αποσχίστηκε από την Αλ-Κάιντα στο Ιράκ, προωθώντας την εδαφικοποίηση της παρουσίας του σαλαφισμού. Οι σκοταδιστικές μοναρχίες του Κόλπου (κυρίως η Σαουδική Αραβία και το Κατάρ) στήριξαν με άφθονο χρήμα και εξοπλισμό τους φονταμενταλιστές θεωρώντας τους

ως στηρίγματα τους στην περιοχή. Αυτή η στήριξη ενδυνάμωσε πολύ το ISIS και την Αλ-Νούσρα (παρακλάδι της Αλ-Κάιντα στη Συρία) οι οποίες κατέκτησαν ηγεμονική θέση στο αντιπολιτευτικό στρατόπεδο υποσκελίζοντας τον FSA που εξοπλιζόταν με το σταγονόμετρο από το δυτικό μπλοκ.

Η ασυγκράτητη προέλασή του ISIS προς τα δυτικά το 2014 δεν βρίσκει εμπόδια. Τόσο το δυτικό όσο και το ρωσικό μπλοκ θεωρούν πως τα συμφέροντά τους δεν κινδυνεύουν από την παρουσία του. Μόνο μετά την ηρωική και απελπισμένη άμυνα των κούρδων και διεθνών μαχητών στο Κομπανί ενάντια στους σκοταδιστές του ISIS, τόσο το ρώσικο όσο και το αμερικανικό κράτος, αντιλαμβάνονται πως η ενδυνάμωση των κουρδικών καντονιών θα μπορούσε να εξυπηρετήσει πολύ καλά τα συμφέροντά τους στην περιοχή. Αυτή αποτελεί μία εξέλιξη που δυσαρεστεί το τουρκικό κράτος, εκ φύσεως εχθρό της κουρδικής αυτοδιάθεσης, κυρίως λόγω της στάσης των συμμάχων τους ΗΠΑ. Με πρόσχημα την καταπολέμηση της "τρομοκρατίας" το τουρκικό κράτος επιτίθεται αρχικά στις κουρδικές περιοχές της νοτιοανατολικής Τουρκίας και έπειτα ανοιχτά και στα κουρδικά καντόνια στη Συρία. Από τα μέσα του '15 και έπειτα το καθεστώς του Άσαντ έχει χάσει πολλά εδάφη και ελέγχει κυρίως την πρωτεύουσα και λίγες κοντινές περιοχές προς τα δυτικά. Η αποφασιστική παρέμβαση της ρωσικής αεροπορίας αποτρέπει την περαιτέρω συρρίκνωση του καθεστώτος κι επιτρέπει στις κυβερνητικές δυνάμεις να ανακαταλάβουν κάποιες περιοχές.

Σήμερα, μετά από μία εξέγερση, μία πνιγμένη στο αίμα επανάσταση και εν μέσω ενός χαώδους πολέμου είναι προφανές πως κάθε ασφαλές γεωστρατηγικό συμπέρασμα είναι επίφοβο. Όσο βασικός παράγοντας είναι η πολιτική-κοινωνική σταθερότητα σε μία περιοχή για την προώθηση των εσωτερικών και διεθνών οικονομικών συναλλαγών, άλλο τόσο σημαντική είναι η αποσταθεροποίηση τους και η καταστροφή των δομών τους έτσι ώστε να αναδιαταχθούν οι οικονομικές τους λειτουργίες, προς μία πιο επωφελή ισορροπία για κάποιο κυρίαρχο μπλοκ εξουσίας. Πάνω σε αυτήν την αναδιανομή της πίτας αναπτύσσονται και οι συγκρούσεις των διακρατικών σχηματισμών και των δορυφόρων τους. Η "οικονομία του πολέμου" αποτελεί οργανικό κομμάτι του παγκόσμιου καπιταλισμού που προωθούν αυτά τα μπλοκ εξουσίας. Οι ΗΠΑ εξόπλισαν αρχικά τον FSA σε βαθμό αρκετό να αμυνθεί, όχι όμως ικανό να κάμψει τα κυβερνητικά στρατεύματα⁽⁴⁾. Αντίστοιχα, το ρωσικό κράτος παρενέβη αποφασιστικά υπέρ του συμμάχου του Άσαντ μόνο όταν αυτός βρισκόταν στριμωγμένος στη γωνία και όχι βοηθώντας αποτελεσματικά από πιο πριν ώστε να επικρατήσει. Τα οπτικά και τηλεπικοινωνιακά συστήματα, τα οχήματα, τα τρόφιμα και τα καύσιμα είναι τεράστιες αγορές που ευημερούν σε κάθε πόλεμο. Ακόμη και οι ανταλλαγές και το λαθρεμπόριο (κυρίως πετρελαίου) μεταξύ αντιμαχόμενων πλευρών μπορεί να αποτελούν αντιφάσεις εκ πρώτης όψης, όμως αυτή είναι η διεξαγωγή του πολέμου σε συνθήκες προωθημένου καπιταλισμού.

Ένας ακόμη πολύ σημαντικός λόγος που η σταθερότητα δεν είναι καθόλου εύκολο να επιτευχθεί, παρ όλες τις συμφωνίες των κυρίαρχων, είναι πως μεγάλο μέρος των εμπλεκομένων και του πληθυσμού δεν δέχονται αυτές τις συμφωνίες και συνεχίζουν τον πόλεμο. Αν δεν υπήρχε αυτός ο παράγοντας που αναπτύσσεται μέσα σε εξαιρετικά αντίξοες συνθήκες (πολιορκίες πόλεων και ολοκληρωτικοί βομβαρδισμοί) ο πόλεμος θα είχε μάλλον τελειώσει.

2. Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Οι προεπαναστατικές συνθήκες στην ευρύτερη περιοχή

Για να κατανοήσουμε τις πολλές ιδιαιτερότητες καθώς και την εξέλιξη της συριακής επανάστασης, πέρα από την εποχή που ξέσπασε, δηλαδή την αραβική άνοιξη, πρέπει να μεταφερθούμε στις αρχές του 20ού αιώνα. Η πάλαι ποτέ κραταιά οθωμανική αυτοκρατορία έπνεε τα λoίoθια και οι πρόγονοι των σημερινών ιμπεριαλιστών, οι Άγγλοι και Γάλλοι αποικιοκράτες, μοίρασαν τη Μέση Ανατολή σε ζώνες συμφερόντων αδιαφορώντας για τους λαούς, αλλά κυρίως για τις ιδιαιτερότητες που έκρυβε η περιοχή. Δημιουργήθηκαν κράτη προτεκτοράτα στα οποία ο μοναδικός συνδετικός δεσμός ήταν αν θα εξυπηρετούσαν ή όχι τα συμφέροντα της Αγγλίας και της Γαλλίας. Έτσι στα μέσα του 20ού αιώνα, μετά το τέλος του Β' παγκοσμίου πολέμου, και την περίοδο της αυθαίρετης χάραξης των συνόρων του κράτους του Ισραήλ στην καρδιά της Μέσης Ανατολής, διεκδίκησαν και κέρδισαν την ανεξαρτησία τους μία σειρά από χώρες της περιοχής, όπως ο Λίβανος, η Συρία και το Ιράκ. Κράτη με αυθαίρετα σύνορα, με ελάχιστη κοινωνική συνοχή, τρομερές (φυλετικές κυρίως) διαφορές, απόρροια της αδίστακτης δράσης των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών τις προηγούμενες δεκαετίες.

Συγκεκριμένα η Συρία αποτελεί χώρα με τρομερές ανισότητες στο εσωτερικό της. Ενώ λοιπόν το 75 % του πληθυσμού αποτελείται από σουνίτες μουσουλμάνους, που αυθαίρετα έχουν διαχωριστεί από τους επίσης σουνίτες του βορείου Ιράκ, στα παράλια που αποτελούν τις εύφορες και πιο πλούσιες εκτάσεις της Συρίας, διαμένει μία ισχυρή μειονότητα Αλαουϊτών και σιϊτών που τα τελευταία 45 χρόνια, μέσω του καθεστώτος πατέρα και γιού Άσαντ, μονοπωλεί την εξουσία διαγωνίζοντας εκτός των άλλων και τη χρόνια διαμάχη σουνιτών και σιϊτών μουσουλμάνων, χωρίς αυτό απαραίτητα να σημαίνει πως αρκετοί από τους Αλαουίτες δεν ανήκουν στη βάση της ταξικής πυραμίδας.

Όσον αφορά την οικογένειά Άσαντ ανήλθε στην εξουσία με το στρατιωτικό πραξικόπημα του Χαφέζ αλ Άσαντ το 1970. Αυτός και ο σημερινός δικτάτορας Μπασάρ αλ Άσαντ κυβέρνησαν με σιδερένια πυγμή, χτίζοντας μία στυγνή

δικτατορία. Ακόμα και οι παραμικρές (κατ' επίφαση) ελευθερίες της αστικής δημοκρατίας ήταν απαγορευμένες. Όλη η πολιτική ζωή ελέγχονταν ασφυκτικά από το μοναδικό νόμιμο κόμμα, το Μπάαθ, και τους συμμάχους του. Συνδικάτα, κοινωνικοί φορείς και οποιαδήποτε οργανωμένη ομάδα ήταν απόλυτα ελεγχόμενη από το καθεστώς. Χιλιάδες πολιτικοί κρατούμενοι, ακτιβιστές ή διαφωνούντες σάπιζαν στις φυλακές του καθεστώτος. Ένα αιματοβαμμένο καθεστώς, που με την πολιτική που ασκούσε, διαιώνιζε τις ήδη μεγάλες ούτως ή άλλως, σχεταριστικές διαμάχες και αντιπαλοότητες.

Κι αν ο Χαφέζ μαζί με τη σιδερένια πυγμή ασκούσε μία "φιλολαϊκή" οικονομική πολιτική διατηρώντας ένα σχετικά αξιοπρεπές επίπεδο διαβίωσης στο κοινωνικό σώμα, ο γιος του Μπασάρ αλ Άσαντ λίγα χρόνια πριν το ξέσπασμα της επανάστασης άρχισε να εφαρμόζει ένα εκτεταμένο και ταχύ πρόγραμμα νεοφιλελεύθερων μεταρρυθμίσεων (στα πρότυπα των οικονομικών προγραμμάτων του ΔΝΤ), το οποίο άρχιζε σιγά σιγά να ξηλώνει τους εναπομείναντες δεσμούς του καθεστώτος με το κοινωνικό σώμα. Συνέπεια των μεταρρυθμίσεων ήταν από τη μία η δημιουργία μιας καπιταλιστικής ελίτ -με πολλά μέλη της οικογένειας Άσαντ εντός της- που σε ελάχιστο χρονικό διάστημα βρέθηκε να κατέχει τις τηλεπικοινωνίες και σχεδόν το σύνολο του πλούτου της χώρας⁽⁵⁾ και από την άλλη η μαζική ανεργία, η φτωχοποίηση του πληθυσμού και γενικώς η μεγέθυνση των ταξικών αντιθέσεων.

Αυτές ακριβώς οι αντιθέσεις ήταν που βγήκαν στο προσκήνιο, μέσα στο γενικότερο κλίμα της αραβικής άνοιξης, και αποτέλεσαν το αρχικό καύσιμο της επανάστασης, πριν η καταστολή της κυβέρνησης Άσαντ την μετατρέψει σε επανάσταση ενάντια στο καταλιεστικό καθεστώς. Είναι σημαντικό να τονιστεί πως το κλίμα της αραβικής άνοιξης έπαιξε καταλυτικό ρόλο στην έναρξη, αλλά και την αρχική εξέλιξη της επανάστασης. Με αφορμή την αυτοπυρπόληση του Μοχάμεντ Μπουαζίζι, πλανόδιου πωλητή φρούτων, ξέσπασε ένα κύμα ηρωικών εξεγέρσεων σε μία σειρά από χώρες όπως η Τυνησία, η Αίγυπτος, η Λιβύη, η Υεμένη, το Μπαχρέιν και η Συρία που, αν και στο επίπεδο των διεθνών ανταγωνισμών φαίνονται διαφορετικές, τους ενώνει κάτι ουσιαστικό. Την εξουσία κατείχαν για δεκαετίες δικτάτορες και η εφαρμογή νεοφιλελεύθερων οικονομικών πολιτικών δημιουργούσε στρατιές φτωχών και αποκλεισμένων.

Τελευταίος αλλά εξίσου σημαντικός παράγοντας για να κατανοήσουμε το ευρύτερο κλίμα της περιοχής είναι οι πολεμικές επεμβάσεις, κυρίως του δυτικού ιμπεριαλισμού, σε μία σειρά από χώρες της Μέσης Ανατολής. Από την εισβολή των σοβιετικών στρατευμάτων στο Αφγανιστάν το 1979, την ξεδιάντροπη βοήθεια των ΗΠΑ στους φονταμενταλιστές, μέχρι τις "ανθρωπιστικές" επεμβάσεις των Αμερικανικού κράτους και του ΝΑΤΟ στο Αφγανιστάν το 2001 και το Ιράκ το 1991 και το 2003, οι λαοί της περιοχής σφαγιάζονται και εκτοπίζονται εγκλωβισμένοι σε έναν αέναο κύκλο βίας για τα συμφέροντα των κρατών και των οικονομικών ελίτ. Η

γενοκτονία των λαών της περιοχής από τους δυτικούς, σε συνδυασμό με τη ναζιστική πολιτική που ασκεί το Ισραήλ, έχει στρέψει ένα σημαντικό κομμάτι των αραβικών κοινωνιών να βλέπει τουλάχιστον με συμπάθεια τον ισλαμιστικό φονταμενταλισμό. Συνέπεια αυτού, είναι οργανωμένες ισλαμιστικές ομάδες όπως η Al Qaeda ή το ISIS, να εμφανίζονται στους ντόπιους πληθυσμούς ως οι μοναδικοί πραγματικοί πολέμιοι των κατακτητικών στρατών ή των δουλοπρεπών καθεστώτων, με αποτέλεσμα να απονοηματοδοτούν ή να εκτρέπουν τις λαϊκές εξεγέρσεις που ζητούν ελευθερία και δικαιώματα σε μία μάχη για τη προώθηση των μισαλλόδοξων ιδεών τους.

Πρώτη φάση: Ξέσπασμα της επανάστασης

Μέσα στο κλίμα λοιπόν που περιγράψαμε, στην πολύπαθη περιοχή της Συρίας, έφτασε στα μέσα Μαρτίου 2011 το κλίμα της Αραβικής Άνοιξης και ξέσπασε μία ηρωική εξέγερση, που στη συνέχεια εξελίχθηκε σε επανάσταση, ενώ στις μέρες μας δυστυχώς έχει πάρει τη μορφή ενός διευρυμένου εμφυλίου πολέμου και ενός εργαστηρίου πειραμάτων του διεθνούς ιμπεριαλισμού. Η σύλληψη κι ο εξευτελισμός ενός ανθρώπου για τροχαία παράβαση, αλλά και οι συλλήψεις νεολαίων για αντικαθεστωτικά γκράφιτι οδήγησαν στις πρώτες μαζικές διαδηλώσεις⁽⁶⁾.

Οι αρχικές διαδηλώσεις ήταν τελείως αυθόρμητες χωρίς ξεκάθαρα πολιτικά αιτήματα. Οι διοργανωτές τους κυμαινόταν από κληρικούς μέχρι αριστερούς καλλιτέχνες και πέρα από μία έμφυτη διάθεση αντίθεσης στο καθεστώς μπορούμε να πούμε πως δεν στόχευαν ακριβώς στην ανατροπή του, αλλά στη μεταρρύθμιση του. Αυτό βέβαια άλλαξε σύντομα καθώς σε αυτές τις ειρηνικές διαδηλώσεις το καθεστώς απάντησε με καταστολή, σφαίρες και αίμα. Η καταστολή των διαδηλώσεων (πχ η σφαγή της 18ης και 19ης Απρίλη στη Χομς, όπου 21 διαδηλωτές δολοφονήθηκαν, η πολιορκία της Darga όπου δολοφονήθηκαν δεκάδες στις 25 Απριλίου με 5 Μάιου), αλλά και η θέληση του κόσμου, ήταν ο καταλύτης για να φτάσει η κατάσταση στο μη αναστρέψιμο. Ο κόσμος που διαδήλωνε πλήθαινε και πια ζητούσε ελευθερία και πτώση του δικτατορικού καθεστώτος. Αυτή η εξέλιξη φυσικά σκλήρυνε τη στάση του Άσαντ. Οι όλο και πιο μαζικές διαδηλώσεις είχαν να αντιμετωπίσουν τις σφαίρες του στρατού και τις εφόδους των ένστολων μισθοφόρων του καθεστώτος, αλλά και τις σφαγές από ομάδες παράνομων που συμμαχούν με τον Άσαντ, γνωστούς και ως Shabiha. Οι νεκροί, οι τραυματίες και οι συλληφθέντες αυξάνονται με γεωμετρική πρόοδο, όμως ατσαλώνεται και το πείσμα των εξεγερμένων. Παρά τις σφαγές συνεχίζουν να βγαίνουν στο δρόμο, συνεχίζουν να αγωνίζονται, συνεχίζουν να δίνουν το αίμα τους για να πετύχει η επανάσταση ενάντια στο καθεστώς.

Σε αυτές τις δύσκολες συνθήκες αρχίζουν να ξεπηδούν οι πρώτες πρωτοβουλίες αυτοοργάνωσης. Λόγω της μεγάλης λαϊκής συμμετοχής στην επανάσταση οι καθεστωτικές δυνάμεις αποχωρούν από ολόκληρες γειτονιές, ακόμα και από μεγάλο μέρος πόλεων. Επομένως η αυτοοργάνωση δεν ήταν μία πολιτική διαδικασία, αλλά πρωτίστως μία απάντηση των από τα κάτω στην πλήρη απουσία του κράτους και των δομών του στις περιοχές τους. Αυτή η αυθόρμητη αυτοοργάνωση, τόσο ελπιδοφόρα για τα επαναστατικά κινήματα, διαπέρασε όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής. Σημαντικό ρόλο σε αυτό έπαιξε η όξυνση της κοινωνικής αλληλεγγύης λόγω των δύσκολων συνθηκών που αντιμετώπιζαν οι άνθρωποι αυτών των περιοχών. Συλλογική διαχείριση τροφής και στέγης, αυτοοργάνωση σπιτιών σε αυτοσχέδια νοσοκομεία, σχολεία, αυτοοργανωμένα media, ομάδες διάσωσης, αυτοδιαχείριση ρεύματος και νερού είναι λίγα από τα παραδείγματα. Απτά παραδείγματα πως ο άνθρωπος μπορεί να αυτοοργανωθεί πέρα από κράτη, κόμματα και συνδικάτα. Αυτό το πρωτόλειο λαϊκό κίνημα πήρε παραπάνω ώθηση και θωρακίστηκε πολιτικά από το όραμα του αναρχικού Ομάρ Αζίζ, κι αυτό ίσως ξενίσει διάφορους που φορώντας τα μυωπικά γυαλιά τους έχουν ξεχάσει την ταξική ανάλυση και αναλώνονται στις ενδοκρατιστικές διαμάχες, γινόμενοι απολογητές ολοκληρωτικών καθεστώτων. Κάποιους μήνες μετά το ξέσπασμα της επανάστασης λοιπόν, ο αναρχικός Ομάρ Αζίζ που πέθανε σε φυλακές του καθεστώτος το 2013, εμπνεύστηκε τα Τοπικά Συμβούλια, που διαδόθηκαν τους επόμενους μήνες σε μεγάλη επικράτεια της Συρίας⁽⁷⁾, μέχρι να αλωθούν, είτε από τις δυνάμεις του

καθεστώτος, είτε από τα αντιδραστικά μορφώματα της αντιπολίτευσης. Ήταν μία σημαντική πολιτική συμβολή η οποία όχι μόνο άφησε την ισχυρή παρακαταθήκη της, αλλά παραμένει ακόμη και σήμερα ζωντανή, στις εξεγερμένες περιοχές της Συρίας, όπως για παράδειγμα το Χαλέπι, οργανώνοντας την κοινωνική ζωή υπό τον ήχο των βομβαρδισμών και τη στέρηση των αποκλεισμών, αλλά και διαδηλώνοντας τόσο εναντίον του καθεστώτος, όσο και εναντίον των διεφθαρμένων αρχηγών της ένοπλης αντιπολίτευσης⁽⁸⁾.

Βασική αρχή του εγχειρήματος ήταν η διαχείριση όλων των τομέων της ζωής με αυτοοργανωμένο τρόπο, χωρίς οι άνθρωποι να υπόκεινται σε κανέναν έλεγχο από εξουσιαστικές δομές. Δυστυχώς όμως την κρίσιμη στιγμή της σύγκρουσης, όταν ο πήχης της βίας ανέβηκε κατακόρυφα, κυρίως από την πλευρά του καθεστώτος, η οργάνωση της αυτοάμυνας των συμβουλίων από τα κάτω δεν είχε προχωρήσει.

Οι δεκαετίες που η χούντα του Άσαντ κυβερνούσε τη Συρία, είχαν συνέπεια την απουσία οργανωμένων πολιτικών δομών που θα μπορούσαν εξαρχής, πριν η καταστολή λυγίσει τον αυθορμητισμό, να θέσουν συνολικότερα αιτήματα, καθώς και να θωρακίσουν το επαναστατικό κίνημα που ήταν υπό διαμόρφωση, αφενός από τις ένστολες συμμορίες του καθεστώτος και αφετέρου από τον κυριότερο εχθρό (όπως αποδείχτηκε) της επανάστασης, τις ριζοσπαστικές ισλαμιστικές οργανώσεις. Όπως αναφέραμε το αρχικό καύσιμο της επανάστασης ήταν οι νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις του καθεστώτος. Μην ξεχνάμε πως τη στιγμή που ξέσπασε η επανάσταση στη Συρία, ήδη στην Τунησία και την Αίγυπτο, τα λαϊκά κινήματα είχαν ρίξει τους δικτάτορες Μπεν Αλί και Μουμπάρακ αντίστοιχα που δυνάστευαν τις χώρες τους επί δεκαετίες. Δεν αποκλείεται λοιπόν οι Σύριοι να θεωρούσαν σχετικά εύκολη και γρήγορη υπόθεση την πτώση του καθεστώτος Άσαντ. Υπολόγιζαν δυστυχώς χωρίς το αιμοσταγές κάθαρμα που είχαν για πρόεδρο, αλλά κυρίως χωρίς τα συμφέροντα των διεθνών αλλά και των τοπικών "παικτών" όπως οι Η.Π.Α., η Ρωσία, το Ιράν, η Σαουδική Αραβία και η Τουρκία.

Μαζί με τα παραπάνω, αξίζει να αναφέρουμε πως στις 2 μεγαλύτερες πόλεις της Συρίας, στην πρωτεύουσα Δαμασκό και το βιομηχανικό Χαλέπι, η επανάσταση άργησε να κάνει την εμφάνισή της. Αυτό έδωσε τη δυνατότητα στο καθεστώς να αποφύγει περαιτέρω κλυδωνισμούς και να διατηρήσει σχετικά αλώβητη την οικονομική αλλά και πολιτική του ισχύ σε αξιοσημείωτο επίπεδο. Συγκεκριμένα για τη Δαμασκό, που αποτελεί πρωτεύουσα της Συρίας, θεωρούμε πως τόσο σε συμβολικό όσο και σε ουσιαστικό επίπεδο αποτέλεσε νίκη του καθεστώτος και αντίστοιχα ήττα των εξεγερμένων που δεν καταλήφθηκε από τους αντικαθεστωτικούς. Ειδικά το πρώτο διάστημα που η κατάσταση ήταν ακόμα ρευστή και οι διεθνείς συμμαχίες δεν είχαν προλάβει να επέμβουν, αν υπήρχαν μαζικές διαδηλώσεις στην πρωτεύουσα, ίσως ο Άσαντ να έπεφτε από τον θώκο του.

Δεύτερη Φάση: Στρατιωτικοποίηση

Έτσι λοιπόν, οι τοπικές συντονιστικές επιτροπές ενώ ήταν στο απόγειο της πολιτικής ισχύος τους, δεν είχαν τη δυνατότητα να ανταπεξέλθουν στον ένοπλο αγώνα, λόγω έλλειψης τόσο εξοπλισμού, όσο και στρατιωτικής εμπειρίας. Η μοναδική μορφή οριζόντιας οργάνωσης της επανάστασης, δεν μπορούσε να εμπιστευτεί τον εαυτό της στην αναπόφευκτη στρατιωτική σύγκρουση με το καθεστώς, όταν αυτό έδειξε το αιμοσταγές του πρόσωπο γαζώνοντας ολόκληρες διαδηλώσεις.

Αυτή ακριβώς η έλλειψη οπλισμένων κοινοτήτων από τα σπλάχνα της επανάστασης έφερε και το πρώτο ρήγμα. Καλώς ή κακώς σε μία επανάσταση, σε έναν πόλεμο, η ισχύς των εμπλεκόμενων ομάδων μεταφράζεται εν πολλοίς στα όπλα που διαθέτουν. Από τη στιγμή που το καθεστώς αναβάθμισε τη σύγκρουση οι ομάδες που κατείχαν οπλισμό θα είχαν κεντρικό ρόλο στην εξέλιξη του αγώνα. Και εδώ έγκειται η κομβική διαφορά μας με όσους κριτικάρουν συλλήβδην τη στρατιωτικοποίηση της επανάστασης. Για εμάς είναι ένα στάδιο το οποίο ανάλογα με τον αντίπαλο που έχεις απέναντί σου θα κληθείς να αντιμετωπίσεις. Και εκεί θα φανεί η έλλειψη ενός επαναστατικού φορέα που θα μπορέσει από τη μία να σηκώσει τη σύγκρουση και από την άλλη να τη διαχύσει στο σώμα των επαναστατημένων με αυτοοργανωμένα χαρακτηριστικά. Ακριβώς την έλλειψη αυτής της δομής εκμεταλλεύτηκαν οι αντιδραστικές μοναρχίες του Κόλπου, το φασιστικό καθεστώς της Τουρκίας και οι Η.Π.Α., ενισχύοντας και εξοπλίζοντας ο καθένας την ομάδα που πίστευε πως θα εξυπηρετήσει καλύτερα τα συμφέροντά του, κάτι που ενίσχυσε τις σεχταριστικές διαμάχες που υποβόσκουν χρόνια στην περιοχή. Είναι εύκολο για τους δυτικούς που μυρίζουν λίγα χημικά στις πορείες και τρέχουν, να κατακρίνουν τους λαούς της Μέσης Ανατολής, και συγκεκριμένα τους Σύριους πως «ακολουθούν τυφλά» τις ριζοσπαστικές ισλαμιστικές οργανώσεις. Εμείς επιμένουμε να αφήσουμε στην άκρη τα γυαλιά της οποίας πολιτικής μας καθαρότητας και να κρίνουμε τα γεγονότα με σφαιρική ματιά. Όταν ο κόσμος πεινάει, όταν το καθεστώς δολοφονεί, όταν στις διαδηλώσεις οι σφαίρες σφυρίζουν δίπλα από τα κεφάλια, οι περισσότεροι δεν θα κοιτάξουν τα όποια πολιτικά σου προτάγματα αλλά τη δυνατότητα να τους παρέχεις έστω και υποτυπώδη ασφάλεια. Τη δυνατότητα να αντιμετωπίσεις επί ίσοις όροις τον ένοπλο αντίπαλο. Στην περίπτωση της Συρίας, καθώς το επαναστατικό κίνημα ήταν ακόμα στα σπάργανα, αυτή την ανάγκη του πληθυσμού κάλυψαν αρχικά οι κοσμικές ταξιαρχίες του FSA και στη συνέχεια οι φονταμενταλιστές της Al Nusra, του Isis και άλλων ομάδων. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε λοιπόν πως πέρα από την φυσική αντίδραση του διεθνούς ιμπεριαλισμού να επεμβαίνει και να εκτρέπει κάθε επαναστατική απόπειρα ανά τον κόσμο, αυτή η συνθήκη πατάει και στις όποιες αδυναμίες του τοπικού επαναστατικού κινήματος και κατ' επέκταση της διεθνιστικής αλληλεγγύης που θα δείξουν σε αυτό οι επαναστάτες άλλων χωρών του εξωτερικού.

Σημαντικός παράγοντας ανακοπής της επαναστατικής ορμής και έδαφος για την εισχώρηση των ισλαμιστών, ήταν η επακόλουθη ηττοπάθεια του κόσμου μετά την μη πτώση του Άσαντ και αντίστοιχα της κατακόρυφης αύξησης της βίας από μεριάς του. Όπως είπαμε και πριν, οι Σύριοι, λόγω της αιγυπτιακής και तुνησιακής εμπειρίας, ίσως θεωρούσαν πως, παρά την καταστολή, οι μέρες του Άσαντ είναι μετρημένες. Όταν αυτό, για λόγους που εξηγούμε στη συνέχεια δεν συνέβη, προκάλεσε αρνητικά συναισθήματα και έβγαλε στην επιφάνεια μίση δεκαετιών. Ο κόσμος είτε άρχισε να αποτραβιέται από επαναστατικά εγχειρήματα και να εγκαταλείπει μαζικά τη χώρα, είτε επιζητούσε διάφορους σωτήρες να τον τραβήξουν από τον βούρκο. Για άλλη μία φορά η έλλειψη οργανωμένης πολιτικής αντιπρότασης στη διαφαινόμενη ισχυροποίηση του Άσαντ έδρασε καταλυτικά στην εξέλιξη των πραγμάτων.

Γιαρμούκ μετά από βομβαρδισμούς του Άσαντ

Ο FSA

Εξαρχής λοιπόν βλέπουμε πως σε αντίθεση με τους υπόλοιπους τομείς, το κομμάτι του εξοπλισμού και της αυτοάμυνας των επαναστατημένων κοινοτήτων δεν λειτουργεί με αυτοοργανωμένους όρους. Αυτό το κενό, κάλυψαν πρόθυμα, κομμάτια του στρατού που αυτομόλησαν δημιουργώντας το κίνημα των στρατηγών, που εξελίχθηκε στον "Ελεύθερο Συριακό Στρατό" (FSA). Η οργάνωση αυτή, παρά την εντύπωση που δίνει το όνομά της στην πραγματικότητα αποτελείται από πάνω από 1500 λίγο ή πολύ ολιγομελείς ομάδες, με εντελώς διαφορετικές πολιτικές αναφορές και διαφορετικές προελεύσεις, που συχνά συγκρούονται μεταξύ τους. Ξεκίνησε μετά τις σφαγές στην Ντάρα και στη Χομς, όπου οι στρατιώτες είχαν διαταγές να πυροβολούν τους διαδηλωτές, και όσοι αρνούνταν, εκτελούνταν⁽⁹⁾. Υπό αυτές τις συνθήκες, εντάχθηκαν στον FSA πολλοί στρατιώτες και πρώην στρατηγοί του Άσαντ, οι οποίοι είτε δεν ήθελαν να πάρουν μέρος στις σφαγές του πληθυσμού, είτε διέβλεπαν την πτώση του καθεστώτος και έσπευδαν να επωφεληθούν στη νέα περίοδο.

Ο κόσμος λοιπόν που θέλησε να αντισταθεί, εφόσον δεν κατάφερε να αυτοοργανώσει την άμυνά του όπως έκανε με την κοινωνική του ζωή, εντάχθηκε σε αυτό το συνονθύλευμα ομάδων που διοικούσαν (στο βαθμό που μπορούσαν) κάποιοι πρώην στρατηγοί του Άσαντ. Αλλά σίγουρα σε ένα σχήμα που γεννιέται μέσα από την επανάσταση χωρίς κάποιο προγενέστερο σχέδιο δεν υπάρχει κάποια κοινή ιδεολογική βάση, πράγμα που έχει και τις αρνητικές και τις θετικές προεκτάσεις του που θα δούμε στη συνέχεια. Λόγω της χαοτικής του εσωτερικής κατάστασης, προσχωρούν στον FSA κάθε είδους άνθρωποι, από δημοκράτες μέχρι ακραίους ισλαμιστές και παράνομους τυχοδιώκτες, οι οποίοι και ευθύνονται για πολλές βαρβαρότητες που διαπράχθηκαν στη συνέχεια⁽¹⁰⁾, καθώς δεν υπάρχει ισχυρός κεντρικός έλεγχος ικανός να τους περιορίσει.

Οι ομάδες αυτές "εκπροσωπούνται" πολιτικά από την αυτόκλητη, εξόριστη, πολιτική δομή Syrian National Coalition of Syrian Revolution. Για να ανταπεξέλθουν στον πόλεμο, κάποιοι από αυτούς αναζήτησαν την στήριξη από τις ΗΠΑ και την Τουρκία και δέχτηκαν εν τέλει κάποιο οπλισμό, αλλά και εκπαίδευση σε ορισμένες περιπτώσεις από τις ΗΠΑ⁽⁴⁾, ενώ η Τουρκία άνοιξε τα σύνορα και προσέφερε καταφύγιο. Η βοήθεια αυτή από πλευράς των ΗΠΑ δεν δόθηκε σε όλες τις ομάδες, αλλά με αυστηρά κριτήρια για την ελεγχιμότητά τους, αποσκοπώντας περισσότερο στην ενίσχυση της διαπραγματευτικής θέσης των ΗΠΑ στη περιοχή (ή ίσως και στη συνέχεια της εμπόλεμης κατάστασης στα πλαίσια της στρατηγικής της έντασης) και λιγότερο στην επικράτηση των υποστηριζόμενων ομάδων, είτε απέναντι στον Άσαντ, είτε εντός της αντιπολίτευσης. Στην περίπτωση της Τουρκίας, η βοήθεια είχε μεγάλο κόστος για την ενότητα της επανάστασης, αφού επέτρεψε στο τουρκικό καθεστώς να αποκτήσει επιρροή στις επιλογές της ηγεσίας των αντικαθεστωτικών, όπως για

παράδειγμα στη στάση του National Coalition απέναντι στο κOURΔΙΚΌ ζήτΗμα. Η ηγεσία τους, η πλειοψηφία της οποίας ελέγχεται από τη Μουσουλμανική Αδελφότητα, έχει παίξει πολύ βρώμικο ρόλο προσπαθώντας πολλές φορές να έρθει σε συμφωνία με τον Άσαντ. Λόγω της διαφθοράς της, δεν εμπνέει εμπιστοσύνη στη βάση της με αποτέλεσμα να την αμφισβητεί και οι βρώμικες συμφωνίες της να μην τηρούνται στην πράξη.

Ανεξάρτητες ταξιαρχίες

Σημαντικό είναι να αναφερθεί, ότι από την πρώτη στιγμή υπήρξαν ανεξάρτητες ταξιαρχίες που συμμετείχαν στη συριακή αντιπολίτευση χωρίς να υπάγονται στις κεντρικές

διοικήσεις του FSA, αν και μπορεί να συνδέθηκαν με αυτήν την "σφραγίδα". Όμως μην έχοντας την στήριξη καμίας μεγάλης δύναμης, καθώς δεν ήταν ελέγξιμες, οι περισσότερες δεν απέκτησαν ιδιαίτερη ισχύ ώστε να καθορίσουν την εξέλιξη του επαναστατικού πολέμου. Οι ανεξάρτητες αυτές ταξιαρχίες, είχαν τεράστιο εύρος πολιτικών αναφορών και εξέφρασαν από ακραίο ισλαμικό συντηρητισμό μέχρι και αριστερές θέσεις και απόψεις (π.χ. η ταξιαρχία Leon Sedon⁽¹¹⁾ ή η ταξιαρχία People's Liberation Faction⁽¹²⁾).

Το μέτωπο al Nusra

Ταυτόχρονα, εμφανίζεται το μέτωπο Al Nusra, παρακλάδι της Al Qaeda, που εδραιώνεται, καθώς εξοπλίζεται επαρκώς από Σαουδική Αραβία και Κατάρ, πράγμα που δίνει οπλική υπεροχή σε σχέση με τον FSA και ελκύει πολλούς μαχητές, ριζοσπαστικοποιώντας την επανάσταση στην κατεύθυνση του Ισλάμ. Την κατεύθυνση αυτή της επανάστασης φρόντισε ο ίδιος ο Άσαντ να ενισχύσει, απελευθερώνοντας από τις φυλακές του εκατοντάδες ακραίους ισλαμιστές που σήμερα αποτελούν την ηγεσία του Ισλαμικού Κράτους (άγνωστο αν απλά υπέκυψε στις πιέσεις προσπαθώντας να εκτονώσει την επανάσταση ή το έκανε σκόπιμα, προσβλέποντας σε μία μακροχρόνια στρατηγική απονομηματοδότησης και συνακόλουθης απομόνωσης της επανάστασης). Έτσι τέθηκαν και οι προϋποθέσεις για την δημιουργία του ISIS, στην σημερινή του μορφή.

Το Ισλαμικό Κράτος

Και ενώ το μέτωπο Al Nusra και άλλες "μετριοπαθείς" ένοπλες ομάδες, συμμαχούν με τον FSA σε ένα αστικο-δημοκρατικό πολιτικό πλαίσιο παρά τον φονταμενταλιστικό τους προσανατολισμό, το ISIS διαχωρίζεται από το στρατόπεδο των αντικαθεστωτικών και προχωρά στην άμεση εφαρμογή του ισλαμικού νόμου (Σαρία), υποτιμώντας ακραία την κοινωνική θέση της γυναίκας και εφαρμόζοντας μαστιγώματα, αποκεφαλισμούς και σταυρώσεις στη μέση του δρόμου. Επιλογές που κριτικάρει ως πρόωρες το μέτωπο Al Nusra θέλοντας να πλασάρει τον εαυτό του ως πιο μετριοπαθές. (Για την ακρίβεια ισχυρίζεται ότι ο πληθυσμός πρέπει πρώτα να εκπαιδευτεί στη Σαρία πριν αυτή εφαρμοστεί) Παρ' όλα αυτά, στην βαθιά θρησκευόμενη κοινωνία της Συρίας οι οργανώσεις αυτές βρήκαν έδαφος πάνω στην απόγνωση της ασαντικής καταπίεσης και βιαιοπραγίας.

Το ISIS καταλαμβάνει στην αρχή μεγάλο μέρος της συριακής επικράτειας, επιτιθέμενο στους αντικαθεστωτικούς που δεν ελέγχει, επιτίθεται στις κουρδικές περιοχές, κάνει εθνοτικές εκκαθαρίσεις, εμπόριο γυναικών και σκλάβων και ευημερεί από τις πωλήσεις του πετρελαίου. Στο Χαλέπι και σε άλλες πόλεις υπό τον έλεγχο των αντικαθεστωτικών, τα στρατηγεία του ISIS δέχτηκαν επίθεση από τον FSA και διαλύθηκαν.

Είναι αναμενόμενο, πολλοί άνθρωποι που υφίστανται τη σφαγή να δουν τους σωτήρες τους στα πρόσωπα των τζιχαντιστών αφοσιωμένων μαχητών, παραγνωρίζοντας το ότι αυτοί εγκαθιδρύουν μία αυταρχικότερη μορφή καταπίεσης. Παρ' όλα αυτά, στις πόλεις που κατέλαβε το ISIS, μεγάλο μέρος του πληθυσμού συνέχισε να διαδηλώνει, τόσο εναντίον του Άσαντ, όσο και του ίδιου του ISIS και της καταπιεστικής πολιτικής του, πράγμα που οδήγησε σε πολύ σκληρή καταστολή του Ισλαμικού Χαλιφάτου απέναντι στους εξεγερμένους.

Οι κοινότητες στη Ροτζάβα

Εν τω μεταξύ, στη βόρεια Συρία, το κουρδικό PYD αξιοποιεί την ευκαιρία της επανάστασης και εκμεταλλεύεται το κενό εξουσίας που δημιουργείται, καταλαμβάνοντας εδάφη μέσω του ένοπλου τμήματός του YPG/YPJ (Το YPJ, είναι το περίφημο γυναικείο τμήμα του). Αυτός ο αντάρτικος στρατός προϋπήρχε στα βουνά του Κουρδιστάν και από κοινού με τις ημιπαράνομες κουρδικές οργανώσεις που δρούσαν με ρεφορμιστικό μανδύα στη σκιά του ασαντικού καθεστώτος, έθεσαν τα θεμέλια για τη δημιουργία της Ροτζάβα. Στα εδάφη που καταλαμβάνει, βρίσκει χώρο και αναπτύσσεται η αυτοοργάνωση, στην προσπάθεια των ανθρώπων να υποκαταστήσουν τις κοινωνικές δομές του κράτους που κατέρρευσε. Όπως και στην υπόλοιπη Συρία οι άνθρωποι οργανώνονται από τα κάτω σε όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής, από την παραγωγή μέχρι και τον πόλεμο, καθώς οι επιθέσεις από το ISIS δημιουργούν την αναγκαιότητα της αυτοάμυνας. Έτσι δημιουργούνται τα

καντόνια της Ροτζάβα. Από την αρχή, το YPG/J συγκρούεται με το ISIS και απελευθερώνει περιοχές από την τυραννία του.

Στις περιοχές που απελευθερώνονται, αναπτύσσεται ένα κοινωνικό πείραμα, με τη δημιουργία καινούριων ομοσπονδιακών δημοκρατικών δομών στη θέση του κράτους, παράλληλα και συνεργατικά με τις δομές αυτοοργάνωσης. Ταυτόχρονα, οι γυναίκες αποκτούν εξέχοντα ρόλο στην κοινωνική ζωή, συμμετέχουν ενεργά στον πόλεμο οπλισμένες, ενώ επαναστάτες από όλο τον κόσμο συρρέουν για να στηρίξουν τον αγώνα των Κούρδων ενάντια στο ISIS.

Φυσικά, δεν πρόκειται για κομμουνιστική ή αναρχική επανάσταση, αφού η οικονομική ανισότητα δεν ανατρέπεται, παρ' ότι γίνονται βήματα σ' αυτή την κατεύθυνση με μία αποκεντρωμένη αυτοδιαχειριστική ανταλλακτική οικονομία από τη βάση της κοινωνικής πυραμίδας, που συνυπάρχει με τις λιγοστές καπιταλιστικές επιχειρήσεις και το εμπόριο, ενώ οι κοινωνικές δομές διατήρησαν τον ιεραρχικό χαρακτήρα τους, υπό τον συγκεντρωτικό έλεγχο του κόμματος PYD. Σε αυτά τα πλαίσια, υπάρχει και σύνταγμα, ενώ λειτουργεί και ένα «προοδευτικό» σύστημα δικαιοσύνης με λαϊκά δικαστήρια, την αντίστοιχη αστυνομία (Asayesh) και τις φυλακές του.

Σκοτεινά σημεία είναι η υποχρεωτική στράτευση που επιβλήθηκε ως αναγκαιότητα του πολέμου, αλλά και ο περιορισμός πολιτικών δομών που δεν ήταν υπό τον έλεγχο του PYD και λόγω καχυποψίας κάποιες φορές συλλαμβάνονται τα μέλη τους. Πράγματα που οδηγούν και σε κάποιες διαδηλώσεις εναντίον του κόμματος, που κάποιες φορές αντιμετωπίστηκαν κατασταλτικά, στην περίπτωση της Amouda και αιματηρά⁽¹³⁾.

Σημαντικό είναι να κατανοήσουμε και να κρίνουμε ό,τι συμβαίνει εκεί, συγκριτικά με το τί επικρατούσε προεπαναστατικά, μετά από αιώνες καταπίεσης, όπου οι Κούρδοι δεν είχαν ιθαγένεια, θεωρούνταν πολίτες δεύτερης κατηγορίας, δεν είχαν δικαίωμα να μιλούν τη γλώσσα τους, να κατέχουν δέντρα ή ζώα πάνω από έναν ορισμένο αριθμό. Επίσης για να κατανοήσουμε τα κοινωνικά επιτεύγματα των κοινοτήτων της Ροτζάβα όσον αφορά την πολυπολιτισμικότητα και την κοινωνική θέση των γυναικών, θα πρέπει να κρίνουμε και σε σχέση με την υπόλοιπη Συρία όπου κυριαρχεί το θρησκευτικό στοιχείο. Για να εκτιμήσουμε τη δυναμική της επανάστασης στο οικονομικό πεδίο θα πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν, ότι πριν την επανάσταση η βόρεια Συρία ήταν οικονομικά οργανωμένη σε ημιφεουδαλικές δομές. Η χρόνια καταπίεση στις κουρδικές περιοχές, δημιούργησε τις κοινότητες που βασιζόνταν σε σχέσεις αλληλεγγύης και, σε συνδυασμό με τα κομμουνιστικά προτάγματα που εκφέρονται από την ηγεσία αλλά και την ενίσχυση από επαναστάτες από όλον τον κόσμο, γεννήθηκαν αυτά τα όμορφα πράγματα εκεί.

Τρίτη φάση: Εμφύλιος πόλεμος

Το καθεστώς

Εν τω μεταξύ, οι δυνάμεις του καταπιεστικού καθεστώτος του Ιράν, και συνακόλουθα η σιιτική Χεζμπολάχ προσχωρούν στον πόλεμο στο πλευρό του Άσαντ, ενώ και η Ρωσία τάσσεται έμπρακτα υπέρ του καθεστώτος που υπηρετεί τα συμφέροντα της. Καθοριστική συμβολή στη διατήρηση στην εξουσία του κόμματος Baath και στη συνακόλουθη παράταση της σφαγής επ' αόριστον. Το καθεστώς διατηρεί τον έλεγχο στην πρωτεύουσα και κρατάει έτσι εν ζωή το υπό κατάρρευση κράτος, αλλά και στις περιοχές στις ακτές της Μεσογείου, που είναι και το διακύβευμα της ενεργής εμπλοκής της Ρωσίας, λόγω των στρατιωτικών βάσεων που έχει στη Λατάκια και στην Ταρτούς.

Σύγκρουση καθεστώτος-αντιπολίτευσης

Ενώ στην προηγούμενη φάση, οι αντικαθεστωτικοί καταλαμβάνουν μικρές επαρχιακές πόλεις, σε δεύτερο χρόνο, ο FSA εισβάλλει σε μεγαλύτερες πόλεις, ανάμεσα σε αυτές και στο Χαλέπι.

Το καθεστώς απαντά εντείνοντας τη σφαγή και καθιερώνει την πρακτική των εκφοβιστικών βομβαρδισμών του άμαχου πληθυσμού, στις περιοχές που έχουν καταλάβει οι αντάρτες. Χαρακτηριστικές είναι οι καθημερινές ρίψεις βαρελιών γεμάτα με εκρηκτικά από ελικόπτερο, τα οποία πέφτουν αδιάκριτα στις κατοικημένες περιοχές του ανατολικού Χαλεπίου που έχουν καταλάβει οι αντικαθεστωτικοί. Οι οπλισμένες ομάδες παράνομων που στρατολόγησε το καθεστώς, οι shabiha, πραγματοποιούν φριχτές σφαγές σε σουνιτικούς πληθυσμούς⁽¹⁴⁾, προβοκάροντας την έκρηξη του σεχταριστικού μίσους στην διαιρεμένη κοινωνία της Συρίας.

Μέσα σε αυτή την κατάσταση, αυτό που στην αρχή φαινόταν γελοία προπαγάνδα του καθεστώτος αρχίζει και γίνεται πραγματικότητα. Όταν σε μία χώρα που διοικείται από την προνομιούχα σχέση των Αλεβιτών του 10%, γίνεται εμφύλιος, η σεχταριστική διαμάχη αποκτά και ταξική διάσταση, όπως ακριβώς η εθνοτική διαμάχη μεταξύ Ισραηλινών και Παλαιστίνιων. Επίσης η συνεχής και σκοπίμως προκλητική ανάδειξη του στοιχείου αυτού από το καθεστώς, καθιστά τον σουνιτισμό, εκτός από θρησκευτική ταυτότητα, την κύρια κοινωνική ταυτότητα των καταπιεσμένων. Σε συνδυασμό με την απελπισία του πολέμου και την όσωση με τον θάνατο, το θρησκευτικό συναίσθημα ενισχύεται σαν το τελευταίο καταφύγιο της αδυναμίας, απέναντι σε μια πανίσχυρη δολοφονική κρατική μηχανή. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ένας θρησκευόμενος άνθρωπος που χάνει τα παιδιά του από τις τυφλές βόμβες του καθεστώτος, μπορεί εύκολα να εξελιχθεί σε εξτρεμιστή.

Ταυτόχρονα, οι αντικαθεστωτικοί συγκρούονται συχνά και με τις δυνάμεις του ISIS, το οποίο ενδυναμώνεται εκμεταλλευόμενο την αιματοχυσία που προκαλεί το καθεστώς και υπάρχουν συνεχείς ανταλλαγές εδαφών. Αλλά και το καθεστώς συγκρούεται περιστασιακά με το ISIS υπερασπιζόμενο τα εδάφη που ελέγχει.

Εν τω μεταξύ, το μέτωπο al Nusra δυναμώνει και ενισχύει την επιρροή του στο στρατόπεδο των αντικαθεστωτικών, καθώς ο FSA φυλλορροεί λόγω σοβαρών ελλείψεων σε όπλα και πυρομαχικά, ενώ πολλές ταξιαρχίες του υιοθετούν σαλαφιστικές θέσεις προκειμένου να προσελκύσουν την "ευγενική" χορηγία των μοναρχιών του Κόλπου. Ένα τρανταχτό παράδειγμα, για το ότι η ιδεολογία που υιοθετείται είναι, τις περισσότερες φορές, γέννημα των υλικών αναγκών και διαμορφώνεται από αυτούς που κατέχουν την οπλική και οικονομική ισχύ, καθώς ο ομορτισμός είναι ο βασικότερος κανόνας του πολέμου.

Το μέτωπο al Nusra κρατάει δέσμους και αντικαθεστωτικούς που θεωρεί επικίνδυνους λόγω της αντίθετης πολιτικής τους θέσης και πολλοί επαναστάτες πεθαίνουν εντός των φυλακών στα στρατηγεία της οργάνωσης, από βομβαρδισμούς του καθεστώτος σε θέσεις του al Nusra. Η πολιτική του μετώπου al Nusra είναι εντελώς σεχταριστική, προάγοντας την ισλαμοποίηση της επανάστασης και την αποκλειστική συμμετοχή σουνιτών. (Ενδεικτική της πολιτικής του, είναι η επίθεση σε αριστερή αντάρτικη ομάδα από το people's liberation faction, που κατευθυνόταν στο Χαλέπι για να πολεμήσει στο πλευρό των ανταρτών, όπου και σκοτώθηκαν δύο μέλη της και τρία μέλη του Al Nusra⁽¹⁵⁾). Επίσης, χαρακτηριστικό της στρατιωτικής δράσης του μετώπου Al Nusra είναι ότι επιδεικνύει αδιαφορία για τις ζωές των αμάχων.

Παρ' όλα αυτά, η κατάσταση στο εσωτερικό του FSA παραμένει ανεξέλεγκτη, ενώ με τους χειρισμούς της ηγεσίας του, η οποία συναντιέται το 2013 με αντιπροσωπεία του Άσαντ στη Δαμασκό για να συνάψει ειρήνη, πολλές ταξιαρχίες του ανεξαρτητοποιούνται και πολλοί μαχητές του προσχωρούν στις τάξεις του πολύ καλύτερα οπλισμένου al Nusra.

Ο συνολικός οπλισμός των αντικαθεστωτικών παραμένει πενιχρός σε σχέση με τις δυνάμεις που καλούνται να αντιμετωπίσουν, ενώ δεν έχουν αεροπορία όπως οι αντίπαλοί τους, παρ' ότι η ηγεσία τους έχει ζητήσει την δημιουργία ζώνης απαγόρευσης πτήσεων από τις δυνάμεις του NATO. (Φυσικά οι ΗΠΑ δεν ενδιαφέρονται για τις επιδιώξεις των αντικαθεστωτικών, ειδικά αφού συμπέραναν ότι δεν είναι ελέγξιμη δύναμη). Ελλείπει σοβαρού εξοπλισμού μάχονται με αυτοσχέδια όπλα όπως τα Hell Canons (όλμοι κατασκευασμένοι από γκαζοφιάλες) που αποβαίνουν πολύ επικίνδυνα για τις ζωές των αμάχων καθώς δεν υπάρχει επαρκής δυνατότητα στόχευσης.

Στις περιοχές από τις οποίες εκδιώκονται οι δυνάμεις του καθεστώτος, ελλείπει

κοινωνικών δομών, η αυτοοργάνωση των τοπικών συντονιστικών επιτροπών απλώνεται σε όλα τα πεδία της κοινωνικής ζωής, με χαρακτηριστικό παράδειγμα τις ομάδες που σπεύδουν στους χώρους των βομβαρδισμών και περισυλλέγουν και περιθάλπουν τους τραυματίες, ανασύροντάς τους αν χρειάζεται από τα ερείπια των κτηρίων. Αυτές οι ομάδες, που δρώντας μέσα σε ένα τοπίο απόλυτης καταστροφής σώζουν ζωές ρισκάροντας και χάνοντας τις δικές τους, είναι μία ζωντανή παρακαταθήκη της επανάστασης που αξίζουν τη διεθνή προσοχή. Παρ' όλα αυτά, οι white helmets που είναι η μετεξέλιξη και ενοποίηση αυτών των ομάδων υπό τη σκέπη μιας κυβερνητικής οργάνωσης έχουν συκοφαντηθεί ακραία λόγω της χρηματοδότησης που δέχτηκαν από τις δυτικές κυβερνήσεις (καθώς κάποιοι ξεχνούν τα γιγάντια ποσά που δώθηκαν από τον ΟΗΕ στο ασαντικό καθεστώς για υποτιθέμενους ιατρικούς εξοπλισμούς εν μέσω πολέμου⁽¹⁶⁾) αλλά και λόγω της αυτονόητης σχέσης τους με ομάδες ανταρτών (αφού διαμένουν και βάλλονται στις ίδιες περιοχές).

Δυστυχώς όμως στο κοινωνικό πεδίο, δεδομένου του βαθέως θρησκευτικού στοιχείου του αραβικού κόσμου της Συρίας, της ενίσχυσής του από την επαφή με τον θάνατο, της προώθησης του σεχταρισμού από το καθεστώς, αλλά και της (διά της εξοπλιστικής βοήθειας) επιρροής των μοναρχιών του Κόλπου στην αντίσταση, κυριαρχούν οι ισλαμιστικές αναφορές και η κοινωνική θέση των γυναικών επανέρχεται στα προεπαναστατικά επίπεδα ή ακόμα χειρότερα. Πολλές φορές, οι φονταμενταλιστικές ομάδες που συμμετέχουν στην αντίσταση, επιβάλλουν τις αντιλήψεις τους. Υπάρχουν περιπτώσεις, όπου ο ίδιος ο πληθυσμός που στηρίζει την αντίσταση, διαδηλώνει ενάντια στον αυταρχισμό και την βαρβαρότητα των ομάδων αυτών⁽⁸⁾, όπως πχ στο Χαλέπι, ακόμα και υπό το καθεστώς πολιορκίας και συνεχών βομβαρδισμών.

Το έντονο θρησκευτικό στοιχείο γίνεται και καθοριστικός παράγοντας, εκτός από τα βρώμικα πολιτικά παιχνίδια μεγάλου μέρους της αριστεράς, ώστε οι αντικαθεστωτικοί να παραμένουν πολιτικά απομονωμένοι σε ολόκληρο τον κόσμο, πράγμα που ανατροφοδοτεί το φαινόμενο, καθώς η επανάσταση ουσιαστικά εγκαταλείπεται στα χέρια αυτών των δυνάμεων και λόγω της έλλειψης αλληλεγγύης. Μάλλον τα πράγματα θα ήταν πολύ διαφορετικά αν συνέρρεαν αναρχικοί και αριστεροί απ' όλον τον κόσμο, όπως συνέβη στη Ροτζάβα, για να ενισχύσουν τις υγιείς δυνάμεις της αντίστασης απέναντι στις ισλαμο-συντηρητικές που τείνουν να μονοπωλήσουν τον αγώνα εναντίον του καθεστώτος (σαν αυτοεκπληρούμενη προφητεία). Και μπορούμε να φανταστούμε πως η γενοκτονία μπορεί να περιοριστεί, αν σταματήσει η δολοφονική αδιαφορία και απομόνωση από τα κινήματα σε ολόκληρο τον κόσμο, αν αρχίσουν δυναμικές αντιπολεμικές δράσεις για να πιέσουν τις δυνάμεις που βομβαρδίζουν ανενόχλητες.

Ροτζάβα, εξέλιξη κοινωνικού πειράματος, και πόλεμος εναντίον του ISIS:

Τα καντόνια της Ροτζάβα επεκτείνονται και αναδεικνύονται σε καθοριστική πολιτικο-στρατιωτική δύναμη. Το εγχείρημα γίνεται γνωστό στον κόσμο εξαιτίας της ηρωικής αντίστασης στο Κομπάνι και αγκαλιάζεται από ανθρώπους σε όλον τον κόσμο.

Η Ροτζάβα στην αρχή βρίσκεται σε δυσμενή θέση στον πόλεμο με το ISIS και το καντόνι του Κομπάνι κινδυνεύει να πέσει. Αλλά χάρη στην στρατηγική συμμαχία με την αεροπορία των ΗΠΑ, η οποία επενέβη όταν έκρινε ότι το YPG/J μπορεί να γίνει προσωρινά ο καλύτερος σύμμαχός της στην περιοχή, οι δυνάμεις του ISIS απωθούνται και το YPG/YPJ προελαύνει. Εξέχοντα ρόλο στην προέλαση αυτή παίζουν τα γυναικεία τμήματα που οι μαχητές του ISIS φοβούνται λόγω θρησκευτικών προλήψεων.

Κατά την προέλαση του YPG/J εναντίον του ISIS απελευθερώνονται πληθυσμοί που υπόκεινται σε γενοκτονία όπως οι Γεζίντι, αλλά καταλαμβάνονται από τις κουρδικές δυνάμεις και περιοχές με αραβικούς πληθυσμούς, όπου επιβάλλονται οι πολιτικές δομές του PYD, λόγω της έκτακτης ανάγκης του πολέμου. Τμήματα των πληθυσμών αυτών είναι πολύ καχύποπτα στην κουρδική κατάληψη. Καθώς υπάρχει αυξημένο ενδεχόμενο να έχουν πιστούς στο χαλιφάτο, ανάμεσά τους και διαθέσιμους βομβιστές αυτοκτονίας έτοιμους ανά πάσα στιγμή για επιθέσεις εκ των έσω, αντιμετωπίζονται από το PYD ως επικίνδυνοι, πράγμα που εξαναγκάζει κάποιους αραβικούς πληθυσμούς σε μετακινήσεις.

Πλέον, ακριβώς λόγω της επιτυχίας της Ροτζάβα και της εμπιστοσύνης που εμπνέει το PYD στη βάση του, είναι και πιο ελεγχόμενο από την ηγεσία του, εν συγκρίσει με τους αντικαθεστωτικούς, πράγμα που δημιουργεί καλύτερες προϋποθέσεις, ώστε οι ΗΠΑ να συγκεντρώσουν τη στρατιωτική τους στήριξη στο YPG και να αποκτήσουν αεροπορικές στρατιωτικές βάσεις στο έδαφος της Ροτζάβα⁽¹⁷⁾. Μία συμμαχία φυσικά πολύ επικίνδυνη που οι προεκτάσεις τις θα φανούν στο μέλλον. Ήδη ο εκπρόσωπος του PYD Muslim, έχει κάνει δηλώσεις που εκθειάζουν το αμερικανικό κράτος, την δημοκρατική δομή του και την πολιτική του⁽¹⁸⁾, πράγμα πολύ επικίνδυνο για τη συνέχεια της κουρδικής επανάστασης, αφού προκειμένου να αποφύγει την αιματηρή καταστολή, την οδηγεί στην αφομοίωση. Ενοείται ότι αυτού του είδους οι αποφάσεις δεν παίρνονται από τις αυτοοργανωμένες δομές, αλλά από τις κάθετες κομματικές διοικητικές δομές και δεν έχουμε καμία αμφιβολία για το πώς θα αντιμετωπίσει η αναδυόμενη εξουσία, όσους επιμένουν στο παράδειγμα της

αυτοοργάνωσης, όταν (και αν) ο πόλεμος τελειώσει και έρθει η ώρα της επιβεβλημένης αφομοίωσης.

Το συμπέρασμα που βγαίνει από τον τρόπο που εμπλέκονται οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις στην περιοχή, είναι ότι δεν είναι σύμμαχοι κάποιας πλευράς, αλλά καιροσκόποι υπερασπιστές των συμφερόντων τους που δεν διστάζουν να αλλάξουν πλευρά και κυρίως, αναγνωρίζοντας η μία την ισχύ της άλλης, αποφεύγουν την άμεση σύγκρουση μεταξύ τους. Και ενώ οι παράπλευρες απώλειες των αεροπορικών επιδρομών αριθμούν εκατοντάδες χιλιάδες μόνο στη Συρία, τέτοιου είδους "λάθη" δεν γίνονται όταν πρόκειται για τους κρατικούς στρατούς που συνυπάρχουν εκεί για να σφάζουν ανενόχλητοι, καθώς ανταλλάσσουν μεταξύ τους πληροφορίες για τις θέσεις των στρατευμάτων τους⁽¹⁹⁾, ακριβώς για να αποφευχθεί αυτό, την ώρα που οι διπλωμάτες τους κάθονται στα πολυτελή σαλόνια και διαπραγματεύονται με χαμόγελα σαν να παίζουν πόκερ.

Σχέση YPG/J με το καθεστώς και με τους αντικαθεστωτικούς

Στην προηγούμενη φάση, μέρος των αντικαθεστωτικών δείχνει αλληλεγγύη στο Κομπάνι και συμβάλλει στον πόλεμο εναντίον του ISIS στα περίχωρα, συμμαχία που δυστυχώς δεν θα κρατήσει για πολύ.

Δεν θα κρατήσει, γιατί το PYD κάνει την επιλογή να μην αναγνωρίσει τη συριακή αντιπολίτευση (με έναν επικίνδυνο συμψηφισμό του ISIS και των ομάδων της αντιπολίτευσης, συμβάλλοντας στην απομόνωση των αντικαθεστωτικών), καθώς θέλει να αποφύγει τη σύγκρουση με το καθεστώς, με το οποίο έχει συνάψει άτυπο σύμφωνο ειρήνης, ενώ οι ομάδες της αντιπολίτευσης δεν αναγνωρίζουν την κουρδική αυτονομία⁽²⁰⁾. Μία επιλογή που έχει τις ρίζες της στην ιστορία της καταπίεσης των Κούρδων από τους Άραβες και, για την πλευρά της αντιπολίτευσης, στηρίζεται στα συμφέροντα της Τουρκίας που τους υποστηρίζει. Μία επιλογή μη συνεργασίας των δύο πλευρών που έχει τεράστιο κόστος σε ζωές, αλλά επίσης έχει πολιτικό και ηθικό κόστος, καθώς το καθεστώς ενδεχομένως να είχε καταρρεύσει και το ISIS να είχε εκμηδενιστεί. Παρ' όλα αυτά, ο FSA δεν έχει ενιαία στάση απέναντι στο YPG/J και κάποιες ταξιαρχίες του συντονίζονται και συνεργάζονται μέχρι και σήμερα στον πόλεμο εναντίον του ISIS⁽²¹⁾. Εν τέλει υπήρξαν και πολλαπλές αιματηρές συγκρούσεις μεταξύ του YPG/J και των δυνάμεων των αντικαθεστωτικών, καθώς υπήρξαν ανταγωνισμοί για την κατοχή περιοχών.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η περιοχή μεταξύ των καντονιών Αφρίν και Κομπάνι, η οποία είναι απαραίτητη για τους Κούρδους ώστε να ενώσουν τα καντόνια, κυρίως για την ασφάλεια του καντονιού της Afrin, που είναι απομονωμένο από τα υπόλοιπα, πράγμα που η Τουρκία θέλει οπωσδήποτε να εμποδίσει, καθώς

φοβάται το αίτημα της κουρδικής αυτονομίας. Χρησιμοποιεί για αυτό ταξιαρχίες του FSA, καθώς η περιοχή αυτή κατοικείται κυρίως από αραβικούς πληθυσμούς, αλλά αποτελεί και διάδρομο ανεφοδιασμού για τις περιοχές των αντικαθεστωτικών. Και έτσι εκεί εμφανίστηκε η συμμαχία της Ρωσίας με το YPG/J, όπου η αεροπορία της Ρωσίας βομβάρδιζε τα χωριά που έλεγχαν οι αντικαθεστωτικοί⁽²²⁾ για να τα "απελευθερώσει" το YPG/J, ενώ στη συνέχεια γινόταν το αντίστροφο, με την Τουρκία να ξανά βομβαρδίζει τα ίδια χωριά για να τα "απελευθερώσει" για δεύτερη φορά ο FSA.

Το Χαλέπι αποτελεί ένα άλλο παράδειγμα της διένεξης αυτής. Οι αντικαθεστωτικοί στο Χαλέπι συγκρούονται περιστασιακά με το YPG/J στα σύνορα της γειτονιάς που κατέχει. Καθώς το PYD επιλέγει να μείνει ουδέτερο στον πόλεμο εναντίον του Άσαντ και περιστασιακά συμμαχεί με τις καθεστωτικές δυνάμεις (επιλογή που εξόργισε τους αντικαθεστωτικούς), μία προσπάθεια μίας ταξιαρχίας των αντικαθεστωτικών να εμπλέξουν την κουρδική γειτονιά εισβάλλοντας, ενώ είχαν εγκαταλειφθεί τα σημεία ελέγχου που κατείχε το YPG/J, καταλήγει σε τραγωδία. Ενώ στην αρχή κάποιοι εκ των αντικαθεστωτικών βιάζονται να ανακοινώσουν την προσχώρηση του YPG στον αντικαθεστωτικό αγώνα, τελικά ξεσπούν αιματηρές συγκρούσεις. Μέχρι και πολύ πρόσφατα το YPG που κατέχει την κουρδική γειτονιά στο Χαλέπι, συνέβαλε στον αποκλεισμό της περιοχής του Χαλεπίου που ελέγχεται από τους αντικαθεστωτικούς.

Μόλις πρόσφατα, στις 27/11, οι αντικαθεστωτικοί είχαν τεράστια απώλεια εδαφών, μετά από συντονισμένη επίθεση των δυνάμεων του Άσαντ, της ρώσικης αεροπορίας, της Χεζμπολάχ αλλά και του YPG. Συγκεκριμένα, οι δυνάμεις του καθεστώτος αξιοποίησαν τη γειννίαση της περιοχής των αντικαθεστωτικών με τη γειτονιά του YPG και εξαπέλυσαν συντονισμένη επίθεση, με αποτέλεσμα το YPG να κερδίσει εδάφη από τους αντικαθεστωτικούς. Πλέον οι περιοχές αυτές δεν συνορεύουν, καθώς το καθεστώς κατέλαβε ακόμα μεγαλύτερη περιοχή ανάμεσα τους.

Αυτό γίνεται όταν οι επαναστάσεις αφήνονται στα χέρια των διοικήσεων που συνάπτουν συμμαχίες με τις κρατικές στρατιωτικές μηχανές, στο όνομα του καλού σκοπού, στην πραγματικότητα όμως υπερασπίζονται τα συμφέροντά τους με κρατιστικούς όρους.

Η δική μας θέση για την τραγική κατάσταση της σχέσης των δύο αυτών πεδίων αγώνα, είναι πως οφείλεται σε μία πολιτική που δεν εμπιστεύεται τον κόσμο που επαναστατεί και περιχαράκωνεται εκεί που μπορεί να έχει τον έλεγχο. Έτσι η έλλειψη αλληλεγγύης και η χρηστική αντιμετώπιση της συριακής επανάστασης από την ηγεσία του PYD, όπως και η μη αναγνώριση της κουρδικής αυτονομίας από την ηγεσία της συριακής αντιπολίτευσης, οδηγεί στην αύξηση της διαίρεσης και εν τέλει στην εχθρότητα μεταξύ Κούρδων και Αράβων επαναστατών, πράγμα που ωφελεί

μόνο τις κρατικές δυνάμεις που στο τέλος όλοι θα αντιμετωπίσουν.

Σημαντικό είναι να αναφερθεί ότι πολλοί Άραβες πολεμούν με το YPG και πολλοί Κούρδοι με τους αντικαθεστωτικούς⁽²³⁾. Στη βάση υπήρξε και εκφράστηκε αλληλεγγύη. Υπήρξαν κουρδικές φωνές που ζήτησαν το YPG/J να προσχωρήσει στην επανάσταση εναντίον του καθεστώτος που τόσο τους είχε καταπιέσει. Υπήρξαν κουρδικά κόμματα εκτός PYD που συμμετείχαν στις επιτροπές της National Coalition για να θέσουν το ζήτημα της κουρδικής αυτονομίας και απαξιώθηκαν από την ηγεμονία των αδελφών μουσουλμάνων, οι οποίοι εκπροσωπούσαν και τα συμφέροντα των Τούρκων συμμάχων τους (γιατί οι συμμαχίες με το διάολο έχουν και ανταλλάγματα τελικά). Η αλληλεγγύη υπήρξε και εκφράστηκε στη βάση, αλλά έλειπαν οι οριζόντιες δομές που μπορούσαν να τη διασφαλίσουν.

Διαδήλωση του στρατού των επαναστατών που μάχεται με το SDF, για αλληλεγγύη στο Χαλέπι, τη στιγμή που έπεφτε.

Η κατάσταση τον Νοέμβρη του 2016

Τη στιγμή που γράφουμε, μετά από 5 χρόνια εμφυλίου, έχουμε μία συνεχιζόμενη σφαγή του πληθυσμού της Συρίας. Οι νεκροί ξεπερνούν το μισό εκατομμύριο, με το μεγαλύτερο μέρος τους να πέφτει στον πόλεμο μεταξύ του καθεστώτος και της αντιπολίτευσης, και με τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς του καθεστώτος και των συμμάχων του να ευθύνονται για το μεγαλύτερο μέρος της σφαγής.

Αυτό δεν αναιρεί τις ευθύνες των Νατοϊκών δυνάμεων που έχουν ιστορικά την πρωτοκαθεδρία στους αεροπορικούς βομβαρδισμούς, οι οποίοι σε προγενέστερο χρόνο, με τις φριχτές σφαγές που διέπραξαν στο Ιράκ, όπως και με το εμπάργκο που προκάλεσε ένα εκατομμύριο νεκρούς από λιμοκτονία και ασθένειες, έθεσαν τα θεμέλια του θρησκευτικού φανατισμού που σήμερα συμβάλλει στον κατακερματισμό και στη διαιώνιση της γενοκτονίας των Σύριων. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η ηγεσία του Χαλιφάτου αποτελείται από πρώην στρατηγούς του καθεστώτος του Σαντάμ Χουσεΐν που οι ΗΠΑ εξέθρεψαν και όταν στράφηκε εναντίον τους ισοπέδωσαν ολόκληρη τη χώρα.

Αλλά και τώρα, στην περίπτωση της Συρίας, η αμερικάνικη αεροπορία ευθύνεται για εκατοντάδες ίσως και χιλιάδες νεκρούς αμάχους, καθώς οι αεροπορικές επιδρομές σε αστικές περιοχές κάθε άλλο παρά στοχευμένες είναι. Και δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι στις πόλεις υπό την κατοχή του IS που βομβαρδίζονται, ζει καταπιεσμένος ο πληθυσμός που εξεγέρθηκε και μάτωσε το 2011 και που τόλμησε να διαδηλώσει και εναντίον του ισλαμικού χαλιφάτου⁽²⁴⁾.

Ανοιχτά μέτωπα μεταξύ καθεστώτος και αντικαθεστωτικών

Η κατάσταση στη δυτική Συρία είναι πλέον τραγική. Υπάρχουν διάσπαρτα ανοιχτά μέτωπα σε όλη την επαρχία, ενώ πόλεις και προάστια που κατέχουν οι αντικαθεστωτικοί, όπως το Χαλέπι ή τα προάστια της Δαμασκού, βρίσκονται σε καθεστώς πολιορκίας, με ένα εκατομμύριο ανθρώπους σε ολόκληρη τη Συρία να οδηγούνται στη λιμοκτονία, ενώ βομβαρδίζονται ανηλεώς από τις δυνάμεις του Άσαντ και της Ρωσίας.

Αυτή τη στιγμή που γράφεται το κείμενο, το ανατολικό Χαλέπι βομβαρδίζεται ανηλεώς από τις δυνάμεις της Ρωσίας και του Άσαντ, ενώ έχει καταστραφεί και το τελευταίο αυτοοργανωμένο νοσοκομείο. Εκατοντάδες άνθρωποι πεθαίνουν αβοήθητοι κάθε μέρα κάτω απ' τα συντρίμια των βομβαρδισμών, ή από τη χρήση απαγορευμένων από τις διεθνείς συνθήκες χημικών όπλων⁽²⁵⁾, ενώ μετά από μήνες πολιορκίας, δεν υπάρχουν πλέον τρόφιμα ή φάρμακα, και ο πληθυσμός των 300000 που έχει απομείνει στο ανατολικό τμήμα της μεγαλύτερης πόλης της Συρίας, λιμοκτονεί.

Σε αυτές τις συνθήκες, διεξάγεται ένας πόλεμος μέχρις εσχάτων από τους αντάρτες απέναντι σε υπέρτερες δυνάμεις, καθώς η έλλειψη αεροπορίας είναι τεράστιο μειονέκτημα και παρ' όλα αυτά επιδεικνύουν πρωτοφανή αντοχή. Ένας πόλεμος που κοστίζει πολλές ζωές στρατιωτών, ανταρτών, αλλά και αμάχων που κατοικούν στις ζώνες των συγκρούσεων, καθώς χρησιμοποιείται βαρύς σπλισμός και από τις δύο πλευρές.

Μέτωπα στη Βόρεια Συρία

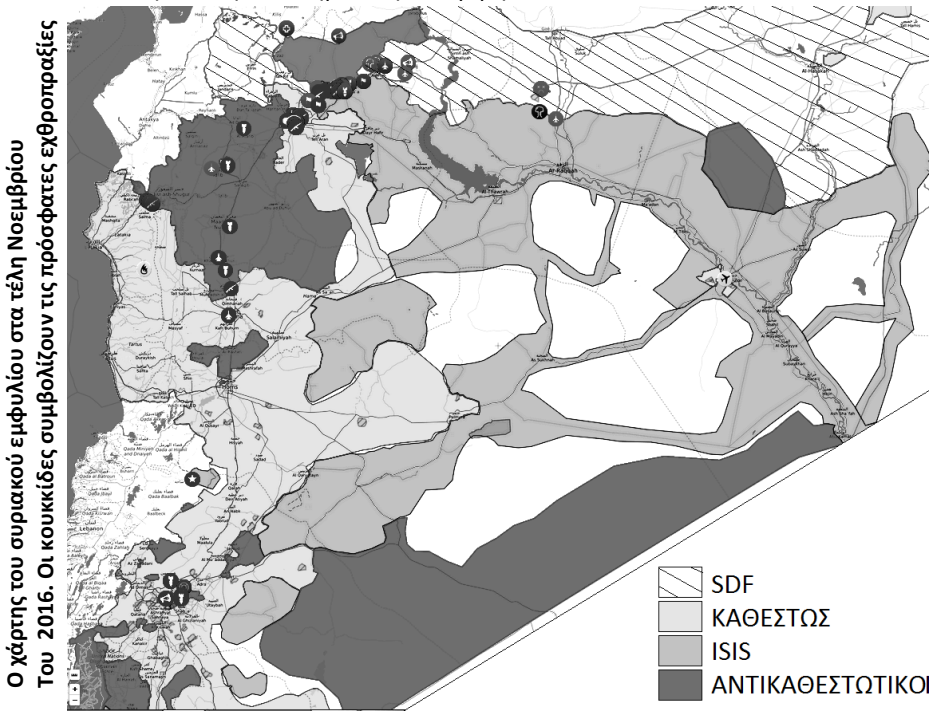
Στη βόρεια Συρία οι δυνάμεις του SDF (Syrian Democratic Forces, που αποτελείται και συνδιοικείται κυρίως από το YPG/J, αλλά και ομάδες Τουρκμένων, Αράβων, όπως και ταξιαρχίες του FSA), σε συνεργασία με τον αμερικανικό στρατό προελαύνουν στα εδάφη γύρω από τη Ράκκα που κατέχει το IS (όπως έχει μετονομαστεί πλέον το ISIS).

Ταυτόχρονα, η πόλη Al Bab, που επίσης κατέχει το IS, που βρίσκεται μεταξύ των

καντονιών Afrin και Κομπάνι και λίγο βόρεια του Χαλεπίου, απειλείται από τις δυνάμεις του FSA σε συνεργασία με τον τουρκικό στρατό. Όλο αυτό το διάστημα, γίνονται συγκρούσεις μεταξύ τμημάτων του FSA σε συνεργασία με τον τουρκικό στρατό, εναντίον του SDF στην περιοχή, καθώς είναι στρατηγικής σημασίας και για τις δύο πλευρές. Ουσιαστικά ανταγωνίζονται για το ποιος θα πατήσει πρώτος στην al Bab του αποδυναμωμένου πλέον IS, που βάλλεται ταυτόχρονα στις 3 πόλεις Μοσούλη, Ράκκα και Al Bab. Στην ευρύτερη περιοχή και συγκεκριμένα στα όρια του καντονιού της Afrin και στα όρια του Κομπάνι με την Al Bab, τη στιγμή που γράφεται αυτό το κείμενο, κάποιες ταξιαρχίες του FSA με τη βοήθεια της Τούρκικης αεροπορίας επιτίθενται στα χωριά που ελέγχει το YPG/J, ώστε να αποτραπεί η δημιουργία διαδρόμου μεταξύ των καντονιών. Η σύγκρουση αυτή έχει ως συνέπεια το σταμάτημα των επιχειρήσεων στη Ράκκα, καθώς το SDF συγκεντρώνει τις δυνάμεις του εκεί, εκβιάζοντας παράλληλα τον διεθνή συνασπισμό υπό την ηγεσία των ΗΠΑ, προκειμένου να βάλουν φρένο στις επιδιώξεις της Τουρκίας⁽²⁶⁾.

Μέτωπα του καθεστώτος με το IS

Παρά την περί του αντιθέτου φιλολογία των διαφόρων αριστερών υποστηρικτών του άξονα Άσαντ - Ρωσίας, δεν υπήρχαν ανοιχτά μέτωπα τον Νοέμβρη του '16. Υπήρξαν περιστασιακά και η μόνη σοβαρή σύγκρουση αφορούσε την Παλμύρα, η οποία λόγω των αρχαιοτήτων της είχε τεράστια συμβολική και οικονομική αξία (λαθρεμπόριο αρχαιοτήτων). Αφού την ενσωμάτωσαν στις περιοχές που ελέγχει το καθεστώς, οποιαδήποτε επίθεση στο IS είχε σταματήσει. Προτεραιότητα του καθεστώτος είναι η ολοκληρωτική συντριβή των αντικαθεστωτικών.

3. ΑΝΑΛΥΣΗ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΣΥΝΘΗΚΩΝ

Οι κυρίαρχες δυνάμεις διαμοιράζουν την περιοχή της Μέσης Ανατολής σε ζώνες επιρροής, παραγνωρίζοντας τις φυλετικές, θρησκευτικές και πληθυσμιακές κατανομές. Πήραν χάρακες και χάραξαν σύνορα, όχι βάσει των εθνοτικών χαρακτηριστικών, ούτε καν των εδαφικών, αλλά με μόνο κριτήριο την κερδοφορία τους, πράγμα που έθεσε τις προϋποθέσεις των σφαγών που ακολούθησαν.

Σε περιόδους οικονομικής σταθερότητας, η οικονομική και πολιτική ελίτ των χωρών αυτών, κυβερνούν δικτατορικά τους ανθρώπους και εκμεταλλεύονται το φυσικό περιβάλλον προς όφελος των αποικιοκρατικών κρατών και των πολυεθνικών. Όσο τα κέρδη ρέουν ανεμπόδιστα, η λεηλασία και η άγρια εκμετάλλευση συνεχίζονται με αμείωτη ένταση.

Εξαιτίας της ανταγωνιστικής φύσης του καπιταλισμού, η εκμετάλλευση είναι ασύδοτη, ενώ οι φυσικοί πόροι και οι άνθρωποι που ζουν εκεί λεηλατούνται. Όταν προκύπτουν οικονομικές κρίσεις, οι αγορές συρρικνώνονται και ως αποτέλεσμα αυτού, αναδιανέμονται και οι περιοχές, για να προσαρμοστούν στα νέα οικονομικά δεδομένα.

Στα πλαίσια των αναδιανομών αυτών προκύπτουν συγκρούσεις λόγω του ανταγωνισμού συμφερόντων. Έτσι, όταν τα οικονομικά νούμερα των αποικιοκρατών δεν βγαίνουν, είτε λόγω οικονομικών κρίσεων, είτε λόγω αυτονομησης των κρατών αυτών ή υπαγωγής σε άλλον άξονα συμφερόντων, επιλέγουν τη στρατιωτική επέμβαση, ώστε να επιβάλλουν τα συμφέροντά τους.

Δεν θα κάνουμε όμως μόνο γεωπολιτική ανάλυση απομονώνοντας τα κινήματα, τη στιγμή που αυτά εισβάλλουν και διαμορφώνουν τη ροή της ιστορίας, αναπροσαρμόζοντας ή ακυρώνοντας τους κρατικούς σχεδιασμούς. Η οικονομική κρίση ήταν μία από τις αιτίες της λεγόμενης αραβικής άνοιξης. Οι άνθρωποι των περιοχών αυτών ασφυκτιούσαν, και η ασφυξία τους ήταν η εύφλεκτη ύλη του αραβικού κόσμου. Όταν υπήρξε η σπίθα στην Τυνησία, η φωτιά εξαπλώθηκε παντού.

Αυτό λοιπόν που έχει σημασία, είναι ακριβώς αυτή η δύναμη που προκύπτει από τα χαμηλότερα στρώματα της κοινωνικής πυραμίδας και αναγκάζει τα κράτη να αναπροσαρμόσουν τους σχεδιασμούς τους. Μία συνισταμένη αποτελούμενη από διάφορες δυνάμεις, που όταν εμφανίζονται στο προσκήνιο ενωμένες από μία αφορμή που θα τους κατεβάσει όλους στο δρόμο, βάζουν στην άκρη έχθρες και καταφέρνουν εκπληκτικά πράγματα. Όμως όταν λείπει η πολιτική συνείδηση, η συλλογική μνήμη και οι προπαρασκευαστικές διεργασίες σε επίπεδο εξοπλισμού, τα εξεγερμένα πλήθη είναι ευάλωτα στη χειραγώγηση με διάφορους τρόπους.

Γι' αυτό και δεν θα μπορούμε στην παγίδα να εξιδανικεύσουμε τις δυνάμεις αυτές. Ξέρουμε ότι φέρουν τα χαρακτηριστικά του κόσμου από τον οποίον προέκυψαν. Άνθρωποι που συσπειρώνονται γύρω από θρησκευτικές, φυλετικές, οικονομικές και πολιτικές κοινότητες οι οποίες διαπλέκονται με βρώμικο τρόπο. Ο πιο απλός τρόπος για να σταματήσει μία επανάσταση, ήταν αυτό που έγινε στην Τυνησία και την Υεμένη. Δηλαδή, ενώ διατηρήθηκαν οι θεσμοί, άλλαξαν μόνο τα πρόσωπα για να επέλθει εκτόνωση, χωρίς καμία ουσιαστική αλλαγή σχετικά με τα αιτήματα των εξεγερμένων.

Ιστορικά έχουμε δει τη διάσπαση των δυνάμεων που αναφέραμε παραπάνω και τη μετάβαση της εστίασης από τον πόλεμο με το υπό κατάρρευση καθεστώς, στον πόλεμο επικράτησης μεταξύ τους. Όπου η διάσπαση δεν προκύπτει ως αποτέλεσμα της βίαιης επίθεσης των καθεστώτων και της εσωτερίκευσης της ήττας, αρχίζουν οι υπόγειες συμφωνίες με τους μεγαλοεπιχειρηματίες που θα δώσουν τις δικές τους κατευθύνσεις, ώστε ο όποιος αντικαθεστωτικός αγώνας στο τέλος να αποδομηθεί, να διαλυθεί και να απονοηματοδοτηθεί. Χαρακτηριστική είναι και η περίπτωση του ISIS, όπου λειτούργησε και σαν εργαλείο για να μπορούν οι ΗΠΑ, η Ρωσία και οι δορυφόροι τους να βομβαρδίζουν και να κατακτούν μειώνοντας τις κοινωνικές αντιδράσεις στο εσωτερικό τους.

Και όταν η διάσπαση δεν επαρκεί για να καταστρέψει την επανάσταση, αυξάνεται η ωμή καταστολή. Είτε όπως έγινε στην περίπτωση του Μπαχρέιν, είτε όπως έκανε το NATO στη Λιβύη, όπου με το πρόσχημα ότι προστατεύει ανθρώπινες ζωές από τις δολοφονικές δυνάμεις του Καντάφι, εισέβαλε με αποτέλεσμα ο αριθμός των νεκρών τους εφτά μήνες βομβαρδισμών από το NATO να είναι δέκα φορές μεγαλύτερος από τον αριθμό των νεκρών τον πρώτο μήνα της εξέγερσης⁽²⁷⁾.

Δεν πρέπει όμως να ξεχνάμε ότι οι κυρίαρχοι δεν είναι θεοί, υπάρχει μία χαοτική κατάσταση που προσπαθούν να διαχειριστούν, που όμως δεν μπορεί να είναι απόλυτα ελέγξιμη, καθώς ανταγωνίζονται πολλοί πόλοι εξουσίας, ο καθένας με τα συμφέροντά του. Ταυτόχρονα τα πράγματα περιπλέκονται πολύ περισσότερο όταν τα πλήθη εισβάλλουν δυναμικά στην ιστορία και αποδιοργανώνουν τα σχέδιά τους. Έτσι ο ρόλος που παίζουν οι εκάστοτε μεγάλες δυνάμεις είναι να προσπαθούν να προσδώσουν και να διατηρήσουν τις κατευθύνσεις που τις συμφέρουν μέσα σε χαοτικές καταστάσεις.

Γεωπολιτικά συμφέροντα στην αρχή της επανάστασης

Οι Η.Π.Α. είχαν αρκετούς λόγους να είναι ικανοποιημένες με την απομάκρυνση ή και την αποδυνάμωση της οικογένειας Άσαντ. Στη συνέχεια θα αναφερθούμε αναλυτικά στη βασική τους επιδίωξη να παραμείνουν ανέπαφοι οι θεσμοί του συριακού κράτους, και να επέλθουν μόνο μερικές επιφανειακές αλλαγές. Σίγουρα αν τη Συρία κυβερνούσε κάποιος με εχθρική στάση απέναντι στη Ρωσία, θα μπορούσε να της στερήσει τις ναυτικές βάσεις σε Ταρτούς και Λατάκια, την αμεσότερη πρόσβαση της στη Μεσόγειο.

Επίσης, όσο μεγαλύτερη έκτασή της Μέσης Ανατολής έχει η Δύση υπό τον έλεγχό της, τόσοι περισσότεροι εμπορικούς δρόμους ελέγχει. Οι αγωγοί που διασχίζουν τα κράτη της περιοχής είναι κομβικής σημασίας για τον ενεργειακό εφοδιασμό της Ευρώπης και η γεωγραφική θέση της Συρίας έχει κομβική σημασία για τα σχέδια του δυτικού καπιταλισμού. Η ενεργειακή ανεξάρτηση της Ευρώπης και κυρίως της Γερμανίας από τη Ρωσία είναι ένας από τους στόχους των Ηνωμένων Πολιτειών. Κάτι τέτοιο θα είχε ως αποτέλεσμα, εκτός από την οικονομική αποδυνάμωση της Ρωσίας, την ελαχιστοποίηση της επιρροής της στα ευρωπαϊκά κράτη. Δεν ήταν λίγες οι φορές στο παρελθόν, που εξαιτίας των εμπορικών συναλλαγών και της ενεργειακής εξάρτησης, ευρωπαϊκά κράτη ήταν διστακτικά, ακόμη και απρόθυμα, να στηρίξουν την επιβολή οικονομικών κυρώσεων που προωθούσε η Αμερική ενάντια στη Ρωσία. Έτσι λοιπόν η Ρωσία είχε κάθε λόγο να επέμβει στρατιωτικά στη Συρία με στόχο να διαφυλάξει συμφέροντα της, γεωπολιτικά και οικονομικά.

Το Ιράν από την άλλη, όπως επανειλημμένα έχει δηλώσει, στηρίζει τον Άσαντ χωρίς προϋποθέσεις και όρια, προστατεύοντας ένα ζωτικό σύμμαχό του στην περιοχή. Το έδαφος της Συρίας άλλωστε του είναι απαραίτητο για να διατηρήσει τη φυσική του πρόσβαση στο Λίβανο και τη Χεζμπολάχ. Στον αντίποδα, η Σαουδική Αραβία, παρόλο που πριν την επανάσταση είχε σχετικά καλές σχέσεις με το καθεστώς Άσαντ (ήταν ένας από τους μεγαλύτερους επενδυτές στη συριακή οικονομία), γνωρίζει ότι απομάκρυνση ή αποδυνάμωση του Άσαντ σημαίνει κατ' επέκταση και αποδυνάμωση του περιφερειακού της αντιπάλου, του σιϊτικού Ιράν. Επίσης, έδωσε βάρος στη χρηματοδότηση και τον εξοπλισμό των ακραίων ισλαμιστικών ομάδων με στόχο την εκτροπή της επανάστασης από αιτήματα σχετικά με ελευθερία, δημοκρατία και δικαιοσύνη, καθώς μια τέτοια ζωντανή εστία αγώνα θα απειλούσε την τάξη στο εύθραυστο εσωτερικό της. Αφού τις θέρειψε, κατέληξε να τις ανταγωνίζεται επιδιώκοντας να αναδειχθεί ως η κυρίαρχη δύναμη στο σουνίτικο πληθυσμό. Η στρατηγική της πόλωσης που ακολούθησε με την εκτέλεση του αντικαθεστωτικού σιϊτη ιερωμένου Νιμρ αλ - Νιμρ, αλλά και μελών της αλ Κάιντα, είχε ως προφανή στόχο τη συσπείρωση των σουνίτικων δυνάμεων κάτω από την προστασία της.

Η εμπλοκή της Τουρκίας είχε περισσότερο να κάνει με τις επεκτατικές αντιλήψεις του Ερντογάν περί φυσικής προέκτασης των συνόρων της. Αποκτώντας τον έλεγχο της βόρειας Συρίας και του βορείου Ιράκ, ήθελε να παίξει το ρόλο του κεντρικού μεσάζοντα στο εμπόριο μεταξύ των κρατών της Μέσης Ανατολής και της Ευρώπης. Η στρατηγική του αυτή απέτυχε παταγωδώς λόγω της κυριαρχίας των κούρδων στη βόρεια Συρία, αλλά και τον αποκλεισμό των τουρκικών δυνάμεων από τις επιχειρήσεις κατά του ISIS στο βόρειο Ιράκ. Έτσι, τον Αύγουστο του 2016, εισέβαλε στη Συρία προσπαθώντας με νύχια και με δόντια να εμποδίσει την ένωση των κουρδικών καντονιών και να καταστρέψει το κουρδικό εγχείρημα αυτονομίας, καθώς γνωρίζει τι θα μπορούσε να πυροδοτήσει στη νοτιοανατολική Τουρκία η επιτυχία του. Η Ρωσία και ο Άσαντ δείχνουν να ανέχονται την εισβολή αυτή, όσο ο τούρκικος στρατός και οι συριακές ταξιαρχίες που ελέγχει μένουν μακριά από το Χαλέπι, που εδώ και καιρό έχουν αποκλείσει και πολιορκούν. Οι ΗΠΑ, ενώ αρχικά επιδοκίμασαν την πιο ενεργή συμμετοχή της Τουρκίας στη μάχη εναντίον του ISIS, δεν άργησαν να δείξουν τη δυσαρέσκειά τους, όταν ο τουρκικός στρατός άρχισε να επιτίθεται στις κουρδικές πολιτοφυλακές, τους βασικότερους συμμάχους των ΗΠΑ εναντίον του ISIS. Έτσι, απέσυραν τη στήριξη του διεθνούς συνασπισμού υπό την ηγεσία τους από τη μάχη για την ανακατάληψη της Al- Bab, ανακοινώνοντας ότι το ενδιαφέρον τους συγκεντρώνεται στη στήριξη των Κούρδων για την ανακατάληψη της Ράκκα. Δεν αμφιβάλλουμε ότι έχουν στο πίσω μέρος του μυαλού τους πως η παρουσία του τουρκικού στρατού αποτελεί ένα μόνιμο μπαμπούλα για τους Κούρδους, αν αποφασίσουν να αποκλίνουν από τα συμφέροντα της Αμερικής.

Σημαντική είναι και η επαναπροσέγγιση Τουρκίας – Ρωσίας, μετά την διπλωματική ψύχρανση των δύο χωρών, λόγω της κατάρριψης του ρωσικού βομβαρδιστικού. Τα οικονομικά πλήγματα στις ήδη αποδυναμωμένες οικονομίες τους από την ακύρωση ιδιαίτερα επικερδών εμπορικών συμφωνιών ⁽²⁸⁾(όπως ο αγωγός φυσικού αερίου turkish stream, που αναστήθηκε από τις στάχτες του), αλλά και από τις κυρώσεις που επέβαλαν ο ένας στον άλλον, δεν επέτρεψαν στην έχθρα να συνεχιστεί για πολύ. Στον απόηχο του αδειάσματος της από την Αμερική και της απομάκρυνσης της από την Ευρωπαϊκή Ένωση, η Τουρκία ρίχνει λάδι στη φωτιά ανακοινώνοντας την πρόθεσή της να αγοράσει αντιαεροπορικό σύστημα από τη Ρωσία. Η ακραία καταστολή που η κυβέρνηση της Τουρκίας έχει επιβάλλει στο εσωτερικό της, η ελαχιστοποίηση της επιρροής της στις γειτονικές χώρες, η πρόθεση για επαναφορά της θανατικής ποινής, οι προκλητικές δηλώσεις σχετικά με τη συνθήκη της Λοζάνης και το κυπριακό και οι συνεχείς παραβιάσεις του εναέριου χώρου της Ελλάδας συνθέτουν ένα απρόβλεπτο και επικίνδυνο σκηνικό.

Τέλος, ο δολοφόνος Άσαντ βάρβαρα την επανάσταση εναντίον του απόπειρα ανατροπής του από τρομοκράτες, με μόνο στόχο να παραμείνει στην εξουσία. Το Ισραήλ δε θα μπορούσε να είναι πιο ευχαριστημένο από τη συνεχόμενη ένταση στην

περιοχή, καθώς είναι ένα στρατιωτικό κράτος που εδώ και 68 χρόνια έχει κάτσει στο σβέροκο των γειτόνων του και έχει συμμετάσχει σε έξι πολέμους και σε έναν αδιάκοπο με τους Παλαιστίνιους. Όταν περιβάλλεσαι από εχθρούς, μία κατάσταση μόνιμου πολέμου σε ωφελεί, καθώς οι δυνάμεις των αντιπάλων σου διασπώνται σε άλλα μέτωπα και συνεπώς οι δυνάμεις που έχεις να αντιμετωπίσεις αποδυναμώνονται.

Το φάντασμα του «αντιμπεριαλισμού»

Η σκληρότητα των καιρών μας γεννάει απογοήτευση και αυτή με τη σειρά της γεννάει σύγχυση. Όταν το μοναδικό εργαλείο που χρησιμοποιούμε για να την ξεδιαλύνουμε είναι ο στόχος της απόκτησης ολοένα και μεγαλύτερης δύναμης με στόχο την ολοένα και μεγαλύτερη παρέμβαση, χωρίς την ύπαρξη μιας αξιακής κρίσης, τότε πολλές φορές θα οδηγηθούμε στον αμοραλισμό και τον ομορτοτισμό. Το αποτέλεσμα, επίπλαστοι διπολισμοί για χάριν απλότητας, ως εργαλείο κατανόησης και ερμηνείας ενός τόσο περίπλοκου και χασοτικού κόσμου. Αναπόφευκτα οδηγούν σε εγκλωβισμούς και αδιέξοδα, φανατισμούς και τερατογενέσεις, παρωπίδες και ασυνειδησία.

Κομμάτια της αριστεράς, λόγω ανολοκλήρωτης ρήξης με το σταλινισμό, αλλά και της κρατιστικής τους αντίληψης, που επιβάλλει την ανάγκη για επιλογή σφαίρας επιρροής στην οποία οι δυνάμεις τους θα ανήκουν, δημιούργησαν ένα μεταφυσικό φαινόμενο. Στηρίζουν τις σφαγές του καθεστώτος Άσαντ και των συμμάχων του (Ρωσία, Ιράν, Χεζμπολάχ, Κίνα) ως αντίσταση στην επέλαση του δυτικού ιμπεριαλισμού. Εδώ να σημειώσουμε ότι υπάρχουν διαβαθμίσεις στα επίπεδα της παράνοιας. Κάποιες φωνές μπορεί ακόμα και να ενώνονται με τους "αγώνες" του Πούτιν, αναγνωρίζοντας τον ως σωτήρα από το αμερικανικό τέρας, ενώ κάποιες άλλες αρκούνται στο να στηρίζουν άκριτα αντιστασιακές ομάδες, όπως η Χεζμπολάχ και η Χαμάς, περιγράφοντας τους ισχυρότερους παίκτες που τους πλαισιώνουν ως αναγκαίο κακό. Να προσθέσουμε ότι ακόμα και κομμάτια του αντιεξουσιαστικού χώρου, προφανώς αδυνατώντας να διαχύσουν τα αναρχικά προτάγματα της αυτό-οργάνωσης, του αντι-κρατισμού και της αντεξουσίας, εσωτερικεύουν την αποτυχία τους να επηρεάσουν μεγάλα κοινωνικά κομμάτια και μάλιστα σε μία περίοδο κρίσης και "αντικειμενικών συνθηκών", καταλήγοντας να ψάχνουν για έτοιμες, ιστορικά «δοκιμασμένες» συνταγές, αναιρώντας αξιακά και ιδεολογικά όρια και υιοθετώντας τις παραπάνω ακραία αντιφατικές αναλύσεις.

Τι το τόσο λάθος έχουν όμως οι λογικές του τύπου «ο εχθρός του εχθρού μου είναι φίλος μου» ή «ότι ανάμεσα στα δύο διαλέγω το μικρότερο κακό»; Πολύ απλά αρνείσαι να συνειδητοποιήσεις πως αν δεν αφομοιωθείς ο εχθρός του εχθρού σου

θα σε βλέπει εχθρικά και ότι το μικρότερο κακό έχει σαν μοναδικό, συνειδητό στόχο να γίνει μεγαλύτερο, και μία μέρα ποιος ξέρει; Ίσως χαλίφης στη θέση του χαλίφη.

Το να πιστεύει κανείς ότι η "ήττα" των ΗΠΑ και των συμμάχων τους στη Μέση Ανατολή από τη Ρωσία και τους συμμάχους της θα φέρει ένα καλύτερο αύριο για τους καταπιεσμένους των περιοχών αυτών σημαίνει την ταύτιση της δυναμικής του όποιου αγώνα με τα συμφέροντα συμμετρικών του δυτικού ιμπεριαλισμού δυνάμεων, με μόνη διαφορά, ότι προς το παρόν τουλάχιστον, δεν είναι οι κυρίαρχες. Όλες αυτές οι δυνάμεις καπιταλισμό έχουν και πολυεθνικές κατέχουν. Τον πόλεμο, την προπαγάνδα και την καταστολή χρησιμοποιούν ως μέσα επιβολής. Αρκεί μία ματιά στο εσωτερικό τους για να δει κανείς τις ολιγαρχικές κλίκες που κυβερνούν, την άγρια καταπίεση και εκμετάλλευση των υπολοίπων τάξεων, την απουσία κοινωνικού κράτους, τις ανισότητες, τη λιτότητα, τον αργό και γρήγορο θάνατο που επιβάλλουν.

Η πρώην Σοβιετική Ένωση τόσες και τόσες εξεγέρσεις έχει πνίξει στο αίμα και σήμερα η Ρωσία συνεχίζει να είναι ένας από τους σημαντικότερους εμπορικούς εταίρους του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού (η Gazprom προμηθεύει μεγάλο μέρος της ευρωπαϊκής αγοράς με φυσικό αέριο). Έχει χρησιμοποιήσει τη στρατιωτική της μηχανή στην Τσετσενία, στο Αφγανιστάν, στη Γεωργία και τώρα στη Συρία. Έχει συντονίσει στρατιωτικά τη δράση της με τις ευρωπαϊκές χώρες ενάντια στο ISIS, ενώ είχε καλέσει σε συνεργασία στον καινούργιο «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» και την Αμερική τον Μάιο του 2016, για να πάρει την αφοπλιστική απάντηση από τον υπουργό άμυνας των Η.Π.Α. ότι εμείς χτυπάμε μόνο τον ISIS, όχι την Al Nusra και τους αντικαθεστωτικούς⁽²⁹⁾. Όπως θα αναλύσουμε παρακάτω διαπραγματεύτηκε και έχει ήδη συμφωνήσει με τις ΗΠΑ για την Συρία. Και αυτά δεν είναι ούτε η αρχή.

Το «αντιιμπεριαλιστικό» Ιράν, με τον ανώτατο θρησκευτικό ηγέτη, που κατέφθασε το 1979 από την εξορία του στο Παρίσι (παρέμενε με τουριστική βίζα) αφού εκδιώχθηκε από το Ιράκ, δεν πάει πίσω. Ο Χομείνι διέλυσε τις προσπάθειες αυτό-οργάνωσης της εργατικής τάξης και έβαλε τις βάσεις για την ανοικοδόμηση της καπιταλιστικής οικονομίας. Η ισλαμική αυτή δημοκρατία είναι τόσο δημοκρατική, που όλες οι εξουσίες συγκεντρώνονται στο πρόσωπο του ανώτατου θρησκευτικού ηγέτη και στο συμβούλιο των κηδεμόνων, οι οποίοι δεν εκλέγονται και ελέγχουν τους περισσότερους από τους άλλους εκλεγμένους αξιωματούχους, οι οποίοι για να θέσουν υποψηφιότητα, πρέπει πρώτα να έχουν πάρει την έγκριση τους. Όσο για την κοινωνική πολιτική; Είναι ιδιαίτερα απλή. Διαμαρτύρεσαι; Αντιδράς; Αντιστέκεσαι; Εξεγείρεσαι; Τότε καταστέλλεσαι. Επιμένεις; Τότε σου κόβουμε το κεφάλι. Σε αυτά τα πλαίσια φυλακίστηκαν και εκτελέστηκαν μέχρι να εξοντωθούν πολιτικά οι κομμουνιστές, μετά την άνοδο του καθεστώτος στην εξουσία.

Ενδεικτικά πάλι παραθέτουμε μερικές από τις συνεργασίες των δύο ορκισμένων εχθρών. Η σιϊτική κυβέρνηση – μαριονέτα των ΗΠΑ - του Ιράκ επιβίωσε και επιβιώνει κατά κύριο λόγο χάρη σε σιϊτικές πολιτοφυλακές, που εξοπλίζονται και χρηματοδοτούνται από το Ιράν. Επίσης οι ίδιες σιϊτικές πολιτοφύλακες πολέμησαν και πολεμούν εναντίον του ISIS στο Ιράκ (Φαλούτζα, Μοσούλη κ.τ.λ.) κάτω από την ομπρέλα του διεθνή συνασπισμού υπό την ηγεσία των ΗΠΑ⁽³⁰⁾. Οι ιμπεριαλιστές βομβαρδίζουν από τον αέρα, οι «αντιιμπεριαλιστές» προωθούνται στο έδαφος. Και όλα αυτά με στόχο να αποτελειώσουν την θρησκευτική μαφία που εξέθρεψαν με τις οικονομικές πολιτικές και τις στρατιωτικές επεμβάσεις τους. Το ISIS, που αφού κατέστειλε και επιβλήθηκε στις λαϊκές εξεγέρσεις ενάντια στη φτώχεια και την καταπίεση, σύναψε εμπορικές σχέσεις με τις πολυεθνικές, πουλώντας κοψοχρονιά τους πόρους της περιοχής και τώρα, με την αυτονομία του, αποτελεί το άλλοθι για την εισβολή κάθε εθνικότητας δολοφόνων.

Όσον αφορά το εμπορικό πεδίο, το deal Αμερικής – Ιράν, εκτός από τα γεωπολιτικά ανταλλάγματα και την αναδιαμόρφωση του συσχετισμού δυνάμεων, σημαίνει τη μεταφορά ποσότητας ουρανίου από το Ιράν πίσω στη Ρωσία, το τσιμέντωμα ενός πυρηνικού αντιδραστήρα και την άρση κάποιων από τα οικονομικά μέτρα που είχαν επιβληθεί στο Ιράν από τη Δύση. Έτσι, οι σύγχρονοι τιμωροί των σταυροφόρων πετάνε την σκούφια τους για εμπορικές συμφωνίες με όποιον άπιστο είναι διατεθειμένος να τους γεμίσει με ευρώ και δολάρια μέχρι και στα μούσια. Η κοινωνία του Ιράν είναι τεχνολογικά προηγμένη και αποτελείται από 80 εκατομμύρια ανθρώπους. Στον καιρό του συρρικνωμένων αγορών, εύκολα καταλαβαίνει κανείς τι πλούσιο φαγοπότι έχει στηθεί.

Αν και συνηθίζεται να τον ξεχνάνε, θα αναφερθούμε και σε ένα ακόμα βασικό εταίρο του "αντιιμπεριαλιστικού άξονα". Η Κίνα, που έχει βοηθήσει το καθεστώς Άσαντ οικονομικά και στρατιωτικά (με συμβούλους και μαχητές από το Αφγανιστάν και τα γύρω κράτη), αποτελεί επίσης τον μεγαλύτερο εισαγωγέα πρώτων υλών από χώρες της Δύσης και τον μεγαλύτερο εξαγωγέα προϊόντων προς αυτές. Τέλος, είναι κοινό μυστικό ότι η στρατηγική της για την επιβολή της οικονομικής της ηγεμονίας και την ανάδειξη της ως κυρίαρχη οικονομική δύναμη (αντί για στρατιωτική, καθώς η οικονομική δικτατορία είναι πιο αναίμακτη, πιο ανέξοδη, πιο ολοκληρωτική και κατά συνέπεια πιο αποτελεσματική) βασίζεται στον κρατικό καπιταλισμό της, που δεν έχει τίποτα να ζηλέψει από το θεσμό της δουλείας που υπήρχε στις ΗΠΑ (και συνεχίζει να υπάρχει μέσα στις φυλακές τους).

Όσον αφορά τον Μπασάρ αλ Άσαντ, η βασική επιχειρηματολογία για τα «αντιιμπεριαλιστικά» του παράσημα αφορούν τη στήριξη του στον παλαιστινιακό και λιβανέζικο λαό εναντίον του Ισραήλ, αλλά και την παραδοσιακή έχθρα του με τις ΗΠΑ. Ο Χαφέζ αλ Άσαντ συμμετείχε στη συμμαχία υπό την ηγεσία των ΗΠΑ στον πρώτο πόλεμο εναντίον του Ιράκ, γεγονός που προκάλεσε αντιδράσεις από Σύριους

διανοούμενους, καθώς ο Σαντάμ ήταν κατά κύριο λόγο δημοφιλής στη Συρία. Μετά από συναντήσεις με τον υπουργό εξωτερικών των Η.Π.Α. James Baker στη Δαμασκό, συμφώνησε να διαθέσει 100.000 στρατιώτες⁽³¹⁾, παρόλο που θεωρητικά η Συρία άνηκε στον άξονα επιρροής της Σοβιετικής Ένωσης. Δέχτηκε μάλιστα και τα συγχαρητήρια της κυβέρνησης Μπους για τον περιορισμό τρομοκρατικών ομάδων που θα μπορούσαν να βλάψουν αμερικανικά συμφέροντα.

Αυτό το παράδειγμά μας βοηθάει να κατανοήσουμε καλύτερα τις ιδιότυπες σχέσεις των αρχουσών τάξεων των κρατών της Μέσης Ανατολής, της βόρειας Αφρικής και του Κόλπου με τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις Δύσης και Ανατολής. Από αναλυτές έχει επινοηθεί ο όρος «frenemies» που εμείς μεταφράζουμε ως λυκοσυμμαχίες. Όταν υπάρχει μερική ή ολική ταύτιση συμφερόντων, υπάρχει συνεργασία και βελτίωση των σχέσεων. Στην αντίθετη περίπτωση υπάρχει ψύχραση, οικονομικός ανταγωνισμός, πόλεμος φθοράς, ακόμα και στρατιωτικός. Έτσι όταν ο Γκορμπατσόφ αρνήθηκε να προμηθεύσει τη Συρία με εξεζητημένα οπλικά συστήματα, επιτρέποντας παράλληλα τη μαζική μετακίνηση εβραίων της Σοβιετικής Ένωσης στο Ισραήλ, ο πατέρας Άσαντ δεν δίστασε να στραφεί στην αγκαλιά των σημερινών εχθρών του. Όπως πάντα, οι εύθραυστες συμμαχίες ορίζονται από το συμφέρον, και όχι από την παράδοση ή την ιδεολογία.

Στα χνάρια του πατέρα του λοιπόν, ο Μπασάρ αλ Άσαντ συνεργάστηκε με την Αμερική σε θέματα ασφάλειας στον πόλεμο «κατά της τρομοκρατίας». Η βασικότερη βοήθεια που προσέφερε ήταν το να βασανίζει στις συριακές φυλακές κρατούμενους που του παρέδιδε η CIA, με σκοπό την εξαγωγή πληροφοριών για λογαριασμό των ΗΠΑ. Η πιο γνωστή περίπτωση είναι αυτή του Σύριου Maher Arar που ζούσε στον Καναδά. Αφού συνελήφθη στο αεροδρόμιο της Νέας Υόρκης και ανακρίθηκε για 13 μέρες, θεωρήθηκε ύποπτος για δεσμούς με την αλ Κάιντα. Στάλθηκε στη Συρία, όπου κρατήθηκε για 10 μήνες και βασανίστηκε για να δώσει απαντήσεις στις ίδιες ερωτήσεις που του έκαναν και στην Αμερική. Όταν αποδείχθηκε η αθωότητα του αποζημιώθηκε με 10,5 εκ. καναδικά δολάρια μαζί με μια επίσημη συγγνώμη από τον πρωθυπουργό του Καναδά, χωρίς προφανώς καμία αναφορά σε αυτόν από το αμερικανικό κράτος⁽³²⁾. Φυσικά δεν ήταν ο μόνος. Συνεχίζοντας, δεν θα μπορούσε να λείπει από το κείμενο η αναφορά της Χίλαρι Κλίντον στον Άσαντ ως μεταρρυθμιστή στην αρχή της εξέγερσης, λέγοντας ότι αυτή η θέση, εκτός από την ίδια, εκφράζει και μέλη του Κογκρέσου⁽³³⁾. Επίσης ο πρόεδρος Σαρκοζί το 2008 είχε προσκαλέσει τον Άσαντ να δώσει ομιλία στα Ηλύσια Πεδία, καθώς από ότι φαίνεται δεν είχε γίνει ακόμα «ο αιμοσταγής δικτάτορας» που είναι σήμερα. Τέλος, πριν την έναρξη της επανάστασης στη Συρία, μέρος των πόρων της χώρας κατέληγαν στις ευρωπαϊκές αγορές, εκτός αν κανείς έχει την ψευδαίσθηση πως η Συρία πούλαγε το πετρέλαιο της στη Ρωσία, η Ρωσία πούλαγε το δικό της στο

Ιράν και το Ιράν με τη σειρά του πούλαγε το δικό του στη Συρία, καθώς ως γνωστόν στον καπιταλισμό το εμπόριο διεξάγεται μόνο μεταξύ φίλων.

Ας εξετάσουμε τώρα τις σχέσεις της Συρίας με το Λίβανο και την Παλαιστίνη. Η εμπλοκή του συριακού κράτους στο λιβανέζικο εμφύλιο οδήγησε στη συριακή κατοχή, που ξεκίνησε το 1976 και τελείωσε το 2005, μετά το λαϊκό ξεσηκωμό που ακολούθησε τη δολοφονία του πρώην πρωθυπουργού του Λιβάνου. Αρχικός στόχος της ήταν ο περιορισμός των μουσουλμάνων παλαιστινίων και των παναράβων και αριστερών συμμάχων τους, για την προστασία των φαλαγγιτών χριστιανών, που κατείχαν σε μεγάλο βαθμό την επίσημη εξουσία στο Λίβανο. Έτσι, αφού η Συρία τους συνέτριψε, έπαιξε κομβικό ρόλο στην εξαφάνιση κομμουνιστικών και αριστερών λιβανέζικων οργανώσεων, όπως η LRNF, η οποία αρνήθηκε τη συνεργασία με την Συρία στην αντίσταση ενάντια στο Ισραήλ⁽³⁴⁾. Ας αναφέρουμε εδώ ότι η Συρία συνεργάστηκε στενά με την Αμερική το 1989 στη συμφωνία μεταξύ αραβικών κρατών⁽³⁵⁾, που στόχευε στη λήξη του λιβανέζικου εμφυλίου. Συμφώνησε να ανακατευθύνει 40.000 στρατιώτες στο Λίβανο στην κοιλάδα της Μπέκα, με σκοπό να τα αποσύρει σταδιακά, καθώς ο λιβανέζικος στρατός θα ανακτούσε τον έλεγχο. Ένα δεύτερο παράδειγμα που δείχνει την πραγματική φύση της σχέσης της Συρίας με τους Παλαιστίνιους είναι το πόσο εύκολα τους εγκατέλειψε (μέσα σε πέντε μέρες) στην μάχη ενάντια στο βασιλιά της Ιορδανίας Χουσεΐν (Μαύρος Σεπτέμβρης), εξαναγκάζοντας τους σε συνθηκολόγηση μπροστά στο ενδεχόμενο της σφαγής τους⁽³⁶⁾. Το καθεστώς Άσαντ έχει δείξει πόσο στηρίζει τους Παλαιστίνιους και από το πώς μεταχειρίστηκε αυτούς που ζουν στο έδαφός του. Στην αρχή της επανάστασης τους κατηγόρησε ότι υποκινούν και συμμετέχουν στην εξέγερση στο πλάι των εξτρεμιστών που θέλουν να τον ανατρέψουν. Έτσι σκότωσε και φυλάκισε Παλαιστίνιους⁽³⁷⁾, ενώ απέκλεισε και πολιόρκησε το στρατόπεδο Παλαιστίνιων προσφύγων Γιαρμούκ⁽³⁸⁾. Τέλος, Παλαιστίνιοι μέσα στη Συρία, που στηρίζουν την Ιντιφάντα ή τη συριακή επανάσταση, είναι καταζητούμενοι από τις αρχές ασφαλείας. Οι τωρινές επίσημες δηλώσεις του Άσαντ είναι ότι η Συρία πλέον δεν έχει καμία σχέση με τη Χαμάς, καθώς ο αρχηγός της το 2012 εξέφρασε τη στήριξή του στον «ηρωικό λαό της Συρίας και τα δίκαια αιτήματά του για ελευθερία, δημοκρατία και μετασχηματισμό», αναγνωρίζοντας τα γεγονότα στη Συρία ως επανάσταση και όχι ως αποτέλεσμα συνωμοσίας⁽³⁹⁾.

Είναι φανερό λοιπόν, ότι η στρατηγική του καθεστώτος Άσαντ ήταν η χρήση των παλαιστινίων ως μοχλό πίεσης ενάντια στο Ισραήλ, σχετικά με τις διαπραγματεύσεις για τα υψώματα του Γκολάν, που το Ισραήλ κατέχει από το 1967. Στόχος των διαπραγματεύσεων αυτών για τη Συρία είναι η επίτευξη ειρηνευτικής συμφωνίας, καθώς δεν έχει χρησιμοποιήσει στρατιωτική ισχύ εναντίον του Ισραήλ από το 1973, ούτε καν για να απαντήσει σε επιθέσεις στο έδαφός της. Ποτέ δεν ενδιαφέρθηκε για

την απελευθέρωση των παλαιστίνιων από την ισραηλινή κατοχή, αντιθέτως τους εγκατέλειψε ή τους σφάγιασε.

Όμως εντάξει, λίγο πολύ μέσα μας όλοι ξέρουμε ότι οι παραπάνω είναι και αυτοί καθάρματα. Για αυτό θα πλησιάσουμε ακόμα πιο κοντά στον πυρήνα του «αντιμπεριαλιστικού» άξονα.

Η Χεζμπολάχ (κόμμα του θεού) ιδρύθηκε επίσημα το 1985 από κληρικούς στο Λίβανο σε συνεργασία με το Ιράν, ως οργάνωση που θα αντισταθεί στο Ισραήλ. Οι μαχητές της εκπαιδεύτηκαν από τους Φρουρούς της επανάστασης, που έφτασαν στο Λίβανο μέσω της Συρίας. Πρόκειται για σιϊτική θρησκευτική οργάνωση και, όπως έχει δηλώσει ο υπαρχηγός της, το να ακολουθεί το Ιράν είναι θέμα αρχής⁽⁴⁰⁾. Έχει κερδίσει το σεβασμό μεγάλου μέρους του αραβικού κόσμου, λόγω των μαχών που έχει δώσει ενάντια στο Ισραήλ το 1985 και το 2006. Είναι κράτος εν κράτει στο Λίβανο (έχει στρατό μεγαλύτερο από τον επίσημο και κατέχει βουλευτικές έδρες) και εκτός από τη στρατιωτική δραστηριότητα έχει επιτελέσει και σημαντικό κοινωνικό έργο. Σε σύγκριση με άλλες τζιχαντιστικές ομάδες μπορεί να θεωρηθεί από τις πιο προοδευτικές, καθώς δείχνει μεγαλύτερη διαλλακτικότητα όσον αφορά τις άλλες θρησκείες και στις διακηρύξεις της αναφέρει πως η πρότασή της για την κυβέρνηση του Λιβάνου είναι να είναι ισλαμική, αλλά αυτή είναι μία απόφαση που θα πάρει ο λαός.

Όταν ξεκίνησαν οι εξεγέρσεις της αραβικής άνοιξης, ο αρχηγός της Νασράλλα, τις στήριξε σε ομιλία του (εκτός από τη συριακή που είχε αρχίσει να ξεδιπλώνεται λίγες μέρες πριν) κάνοντας κριτική στις θρησκευτικές σχέτες, χαρακτηρίζοντας δίκαια τα αιτήματα των λαών και απορρίπτοντας ως θεωρίες συνωμοσίας, τις αναλύσεις που ερμήνευαν τα γεγονότα ως υποκινούμενα από τη Δύση. Κάπου εδώ αρχίζουν οι αντιφάσεις. Το 2011 η Χεζμπολάχ στήριξε την πτώση του δικτάτορα Saleh στην Υεμένη, ο οποίος χαρακτήρισε την εξέγερση εναντίον του, και σε άλλα αραβικά κράτη, έργο των ΗΠΑ και του Ισραήλ. Τελικά άφησε τη θέση του συμφωνώντας να τον διαδεχτεί ο αντιπρόεδρος του, παίρνοντας αμνηστία. Ας σημειώσουμε εδώ ότι και αυτός συμμετείχε στη συμμαχία των ΗΠΑ στο δεύτερο «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας». Το 2015 ξέσπασε εμφύλιος πόλεμος μεταξύ της κυβέρνησης της Υεμένης και των σιϊτών ανταρτών Χούθι, που επιδιώκουν την αποκατάσταση του δικτάτορα Saleh. Το Ιράν και η Χεζμπολάχ τους στηρίζουν και έτσι, ενώ το 2011 η Χεζμπολάχ τάχθηκε υπέρ της καθαίρεσης του δικτάτορα Saleh, τώρα στηρίζει την αποκατάσταση του⁽⁴¹⁾.

Όσον αφορά την Αίγυπτο, η Χεζμπολάχ καλωσόρισε την απομάκρυνση του Μόρσι το 2013, ο οποίος στήριζε τη Χαμάς, εξαιτίας της σχέσης του με τους Αδελφούς Μουσουλμάνους και της στήριξής του στη συριακή επανάσταση. Βλέπει θετικά το αυταρχικό καθεστώς Σίσι, καθώς το τελευταίο υποστήριξε το καθεστώς Άσαντ. Ο

Σίσι επέβαλε εμπάργκο και αποκλεισμό στη Γάζα καταστρέφοντας τα τούνελ και κλείνοντας το συνοριακό πέρασμα Rafah⁽⁴²⁾ (ανοίγοντας το ελάχιστα φορές και για μικρό χρονικό διάστημα), ενώ παράλληλα χαρακτήρισε και επίσημα τη Χαμάς ως τρομοκρατική οργάνωση⁽⁴³⁾. Υιοθέτησε μια μεσοβέζικη ρητορική ίσων αποστάσεων από Ισραηλινούς και Παλαιστίνιους, όμως στην ουσία συντάσσεται με τον ισχυρό και περιορίζει την στήριξη στον κατατρεγμένο σε υποκριτικές φιλανθρωπίες. Η Χεζμπολάχ δεν είχε κάποια αντίδραση σχετικά με τα παραπάνω.

Ενώ λοιπόν, όπως γράψαμε πιο πάνω η Χεζμπολάχ στήριξε τις εξεγέρσεις της αραβικής άνοιξης (Υεμένη, Τυνησία, Αίγυπτος, Μπαχρέιν) ως γνήσιες και δίκαιες, έκανε στροφή 180 μοιρών στη ρητορική της όταν ξέσπασε η συριακή επανάσταση⁽⁴⁴⁾. Υποστήριξε ότι τα γεγονότα στη Συρία υποκινούνται από την Αμερική και το Ισραήλ για να ρίξουν τον Άσαντ, «τη ραχοκοκαλιά της αντίστασης ενάντια στο Ισραήλ». Έτσι, από το 2012 ενεπλάκη στρατιωτικά στο συριακό πόλεμο συντονίζοντας τη δράση της με τους συριακούς και ρωσικούς βομβαρδισμούς και συμμετέχοντας σε αποκλεισμούς και πολιορκίες, όπως σε αυτή της πόλης της Μαντάγια⁽⁴⁵⁾.

Η προπαγάνδα που χρησιμοποίησε η ηγεσία της για να νομιμοποιήσει την εμπλοκή της στη συριακή επανάσταση, ως κατασταλτική δύναμη εναντίον των εξεγερμένων, ανέφερε ότι πολεμούσε σουνίτες εξτρεμιστές, μισθοφόρους της Δύσης. Για κάθε μαχητή της που πεθαίνει σε μάχη, εκτός από αυτές εναντίον του Ισραήλ, αναφέρει ότι εκτέλεσε τα τζιχαντιστικά του καθήκοντα. Μία προσπάθεια να καρπωθεί το αντιστασιακό της παρελθόν για να δικαιολογήσει μία στρατηγική, που δεν πρόκυπτε φυσικά από κανένα σχεδιασμό αντίστασης, αλλά από τις εντολές των ηγετών της στο Ιράν. Έτσι, από αντιστασιακή οργάνωση μετατράπηκε σε μία αυστηρά σιϊτική παραστρατιωτική δύναμη. Μέχρι και ο πρώην αρχηγός της δήλωσε την έντονη αντίθεσή του «στη στήριξη της Χεζμπολάχ στο εγκληματικό καθεστώς Άσαντ που σκοτώνει τον ίδιο του τον λαό και ποτέ δεν έχει ρίξει ούτε μια σφαίρα για να υπερασπίσει τους Παλαιστίνιους»⁽⁴⁶⁾.

Ας θυμίσουμε ξανά ότι από τότε που η Χαμάς στήριξε ανοιχτά τη συριακή επανάσταση, ο Άσαντ διέκοψε τις σχέσεις μαζί της⁽⁴⁷⁾. Η Χαμάς μετέφερε τα κεντρικά γραφεία της από τη Δαμασκό στη Ντόχα του Κατάρ, χώρα που ανήκει στον αντίπαλο άξονα συμφερόντων⁽⁴⁸⁾. Επίσης το 2012 οι σχέσεις της με το Ιράν και τη Χεζμπολάχ ψυχράθηκαν (με αναφορές να λένε ότι η Χεζμπολάχ ζήτησε την απομάκρυνση μελών της Χαμάς από το Λίβανο, με Χεζμπολάχ και Χαμάς να το αρνούνται), για να αναθερμανθούν το 2014 όταν ξέσπασε ο πόλεμος στη Γάζα. Σχέσεις που δοκιμάζονται ξανά από το Μάρτιο του 2015, όταν η Χαμάς ανακοίνωσε τη στήριξή της στη συμμαχία υπό την Σαουδική Αραβία, που πολεμάει στην Υεμένη εναντίον των ανταρτών Χούθι. Επίσης η Χαμάς δεν βοήθησε τη Χεζμπολάχ στον πόλεμο εναντίον του Ισραήλ το 2006, ενώ αντίστοιχα η Χεζμπολάχ δεν βοήθησε τη Χαμάς

στον πόλεμο με το Ισραήλ το 2008– 2009. Ακόμα η Χαμάς δέχεται σταθερά βοήθεια από την Τουρκία και το Κατάρ, λόγω της σχέσης και των τριών με τους Αδελφούς Μουσουλμάνους, χώρες που ανήκουν στον πόλο εξουσίας τον οποίο ο περιβόητος «άξονας της αντίστασης» πολεμά. Υπάρχουν επίσης αναφορές, ότι Παλαιστίνιοι από Συρία, Γάζα και από τις τάξεις της Χαμάς (παρόλο που η Χαμάς το αρνείται) πολεμούν στη Συρία μαζί με ισλαμιστικές, σουνίτικες ομάδες και μεταφέρουν την τεχνογνωσία τους για τα τούνελ⁽⁴⁹⁾. Με δυο λόγια Παλαιστίνιοι, που αποτελούν το βασικό υποκείμενο αναφοράς του «άξονα της αντίστασης» ενάντια στο δυτικό ιμπεριαλισμό, πολεμούν πλάι στους «ισλαμοφασίστες που η δύση εξέθρεψε για να ρίξει τον Άσαντ».

Τελευταίο παράδειγμα είναι οι δηλώσεις του Νασράλλα, μετά την κατάληψη της Μοσούλης από το ISIS το 2014, ότι «η Χεζμπολάχ είναι έτοιμη να θυσιάσει πέντε φορές παραπάνω μάρτυρες στο Ιράκ από ό,τι στη Συρία για να προστατέψει τεμένη, καθώς τα ιρακινά τεμένη είναι πολύ πιο σημαντικά από αυτά της Συρίας»⁽⁵⁰⁾. Η Χεζμπολάχ συνδέεται με τις σιϊτικές πολιτοφύλακες του Ιράν που πολεμούν στο Ιράκ στη συμμαχία υπό την ηγεσία των ΗΠΑ και μέλη της ασκούσαν διοικητικά και συντονιστικά καθήκοντα στη μάχη εναντίον του ISIS⁽⁵¹⁾. Ο αρχηγός της παραδέχτηκε το Φεβρουάριο του 2015 την παρουσία της στο Ιράκ και τη συμμετοχή της σε μάχες.

Όπως καταλαβαίνουμε, στη διεθνή σκακιέρα τα κράτη λειτουργούν με τη λογική ο εχθρός του εχθρού μου είναι φίλος μου και μετά ξανά εχθρός μου. Γι' αυτό και παίρνουν αποφάσεις που στα μάτια μας φαντάζουν «παράλογες», κι όμως μόνο τέτοιες δεν είναι. Σε αυτή την κατεύθυνση κινείται και η αντιστασιακή οργάνωση Χεζμπολάχ, που ενώ με τους παρελθοντικούς αγώνες της ενέπνευσε κυρίως τον αραβικό κόσμο στη μάχη ενάντια στο εγκληματικό καθεστώς του Ισραήλ, αλλά και ενάντια στις ΗΠΑ και στους συμμάχους της στην περιοχή, από το 2012 και μετά λειτουργεί αμιγώς με την παραπάνω λογική. Όμως για να αποδώσουμε τα του Καίσαρος τω Καίσαρι, πρέπει για άλλη μια φορά να υπενθυμίσουμε τις σεχταριστικές διαμάχες στον μουσουλμανικό κόσμο, καθώς και τη διάκριση που κάνουμε στους μαχητές της βάσης και την ηγεσία της οργάνωσης. Δεν πρέπει να ξεχνάμε λοιπόν, πως από τον 7^ο αιώνα μ. Χ. περίπου μέχρι το 1979, οι Σιίτες μουσουλμάνοι (πέρα από αίρεση) ήταν αμιγώς καταπιεσμένος πληθυσμός, καθώς όλα τα μουσουλμανικά καθεστώτα τους είχαν υπό διωγμό. Αυτό άλλαξε μετά την ίδρυση της ισλαμικής δημοκρατίας του Ιράν το 1979 υπό τον Χομεϊνί (που θεωρείται από πολλούς Σιίτες ο 13^{ος} ιμάμης, αυτός δηλαδή που θα τους σώσει). Επομένως, το Ιράν προβάλλει τον εαυτό του ως de facto προστάτη όλων των καταπιεσμένων ή μη, σιϊτικών πληθυσμών της Μέσης Ανατολής.

Εδώ πρέπει να αναφέρουμε ότι η θρησκευτική αντιπαράθεση έχει ενταθεί. Ιδιαίτερα την τελευταία δεκαετία, κυρίως με τη δράση των Ταλιμπάν, της Αλ Κάιντα στο Ιράκ (υπό τον Αλ Ζαουάχρι), του ISIS, καθώς και άλλων τζιχαντιστικών οργανώσεων

με συνεχείς βομβιστικές επιθέσεις στα ιερά τεμένη των σιϊτών και εκατόμβες νεκρών. Εξ' αιτίας των παραπάνω, θεωρούμε πιθανόν μερίδα των μαχητών της βάσης της Χεζμπολάχ να μη λειτουργούν ξεκάθαρα ως μισθοφόροι του Άσαντ, αλλά να κινητοποιούνται στο πλαίσιο του αγώνα ενάντια στις ισλαμιστικές ομάδες που δολοφονούν τους Σίιτες στο Ιράκ. Κάτι τέτοιο φυσικά δεν αθώνει την ηγεσία της, που με τις επιλογές της, κυρίως των τελευταίων ετών, στο γεωπολιτικό πεδίο (στηρίξη Άσαντ, Σάλεχ, Σίσι κ.τ.λ.) φαίνεται να μετατοπίζει την στρατηγική της από σύμμαχο της παλαιστινιακής αντίστασης, σε εκτελεστικό όργανο του Ιράν στην περιοχή.

Θεωρούμε πως οι παραπάνω πληροφορίες είναι αρκετές για να καταλάβει κανείς πως «ο άξονας της αντίστασης» (Ιράν, Άσαντ, Χεζμπολάχ) δεν έχει σαν στόχο την απελευθέρωση των παλαιστινίων και των υπόλοιπων λαών της περιοχής. Οι λυκοσυμμαχίες, οι αντιφάσεις και οι ασυνέπειες στη ρητορική και τη στρατηγική τους δείχνουν ξεκάθαρα ότι ο σχεδιασμός τους ορίζεται από το συμφέρον τους την κάθε στιγμή, όχι από κάποιο ιδανικό ή ιδεολογία. Δείχνουν ξεκάθαρα το πόσο βαθιά διαπλέκονται και αλληλεξαρτώνται οι αντίπαλες εξουσίες και αποδεικνύουν την κενότητα των επιχειρημάτων όσων τους στηρίζουν. Η ιστορία έχει δείξει πως όταν κράτη και οργανώσεις με εξουσιαστική δομή μπαίνουν σε πολεμικά παιχνίδια επιρροής, δε θα διστάσουν πουθενά όταν θα δράσουν για να υπερασπίσουν τα συμφέροντά τους, που σε καμία περίπτωση δεν μπορούν να ταυτιστούν με τα συμφέροντα των από τα κάτω. Συχνά σε τέτοιου είδους ιεραρχικές και κομματικές οργανώσεις, οι αξίες και τα κίνητρα της βάσης και της ηγεσίας διαφέρουν. Όμως αν η κεντρική διοίκηση καταφέρει να επιβληθεί οδηγούμαστε στις περίπλοκες και εχθρικές καταστάσεις που περιγράψαμε.

Στην εποχή που η δύναμη της πολιτικής θεωρίας παραχωρεί τη θέση της στην εξάρτηση από τις πολυεθνικές, που οι άνθρωποι αναθέτουν, με την ψήφο τους ή την συναίνεση τους, την διαχείριση των ζών τους σε «αντισυστημικούς» τσαρλατάνους, όπως ο Σύριζα και ο Τράμπ, το τελευταίο που χρειαζόμαστε είναι μία ακόμα ηγεσία να προσπαθεί να επιβάλλει το δικό της πολιτικό πρόγραμμα. Άνθρωποι που προσδιορίζονται ως αγωνιστές και επαναστάτες έχουν καταλήξει να στηρίζουν αιμοσταγή, δολοφονικά καθεστώτα. Ο παραλογισμός τους φτάνει στο σημείο να στηρίζουν τα γεγονότα του 2011 στην Αίγυπτο, την Τυνησία και την Υεμένη ως επαναστάσεις, επειδή στράφηκαν εναντίον καθεστώτων που ήταν φιλικά προσκείμενα στην Αμερική, ενώ την ίδια στιγμή καταδικάζουν την επανάσταση στη Συρία, παρόλο που είχε παρόμοιες αιτίες και αιτήματα, μόνο και μόνο επειδή στρέφεται ενάντια σε ένα δικτάτορα που ανήκει στον άξονα συμφερόντων που στηρίζουν. Δρουν βάσει κρατιστικών λογικών και γεωπολιτικών αναλύσεων, αδιαφορώντας για την δυναμική που προκαλούν οι κοινωνικές εκρήξεις. Αυξάνουν

την αυταρχικότητα τους για να επιβληθούν είτε με τη βία, είτε μέσω φαντασιακών συμψηφισμών, προωθώντας διασπάσεις και νέες καταπιέσεις.

Η δική μας θέση είναι ότι ο πόλεμος ενάντια σε κράτος και καπιταλισμό χρειάζεται πίστη στην κοινότητα και την αυτό-οργάνωση. Πίστη στους εαυτούς μας για να μπορέσουμε να σπάσουμε την εξάρτηση από τον κόσμο, όπως τον έχουν δομήσει. Για να μπορέσουμε οργανώσουμε τις αυτόνομες, οριζόντιες και αυτάρκεις δομές μας στο εδώ και στο τώρα. Να τις περιφρουρήσουμε πολιτικά και στρατιωτικά και να προετοιμαζόμαστε για να τις διαχύσουμε όταν οι καιροί το επιβάλλουν.

Η συμφωνία για τη Συρία

Τι σημαίνει τελικά η «ήττα» των ΗΠΑ στη Συρία; Στην ουσία δεν σημαίνει απολύτως τίποτα. Όπως ήδη αναφέραμε, το αμερικάνικο κράτος θα είχε αρκετούς λόγους να είναι χαρούμενο με την απομάκρυνση ή και την αποδυνάμωση της οικογένειας Άσαντ. Όμως αυτό σε καμία περίπτωση δεν σημαίνει πως δεν ήθελε να διατηρηθούν οι θεσμοί του κράτους. Μετά την εμπειρία στο Ιράκ, όπου μαζί με τον Σαντάμ κατέρρευσαν και οι κρατικές δομές, αποδείχθηκε ότι οι λύσεις τύπου Αίγυπτος, Τυνησία και Υεμένη είναι πολύ πιο αποτελεσματικές. Αντί για κατάληψη του κράτους που απαιτεί στρατιωτική κατοχή, η στρατηγική των ΗΠΑ άλλαξε σε διατήρηση των βασικών δομών του καθεστώτος και φυσικά της καπιταλιστικής και αυταρχικής φύσης του, προωθώντας μόνο επιφανειακές αλλαγές προσώπων(που θα εξυπηρετούν ή τουλάχιστον δε θα αντιτίθενται στα συμφέροντα τους). Έτσι εξασφαλίζεται η σταθερότητα και η τάξη στην περιοχή και κατά συνέπεια η συνέχεια της κερδοφορίας και η ασφάλεια του Ισραήλ και των καθεστώτων του Κόλπου. Βέβαια για λόγους που θα αναλύσουμε παρακάτω, στη Συρία δεν το κατάφεραν αυτό και από πολύ νωρίς έχει συνθηκολογήσει, καταλήγοντας σε συμφωνία με το ρωσικό κράτος για τη λήξη του πολέμου, την πολιτική μετάβαση και τη βραχυπρόθεσμη ή μεσοπρόθεσμη παραμονή του Άσαντ στην εξουσία.

Ένας λόγος για τη συνθηκολόγηση των ΗΠΑ, όσον αφορά την παραμονή του Άσαντ στη μεταβατική κυβέρνηση, είναι η στρατιωτική και οικονομική βοήθεια που δέχτηκε από το ρωσικό και το ιρανικό κράτος. Από ένα σημείο και μετά είναι ξεκάθαρο πως η κατάσταση στο έδαφος της Συρίας, σχετικά με το ποιος ελέγχει τι, δεν μπορεί να αλλάξει ριζικά. Καμία πλευρά δεν έχει τη δύναμη να κατακτήσει ολοκληρωτικά τα εδάφη που κατέχει η άλλη και, εκτός από την πόλη του Χαλεπίου που πολιορκείται και κάποιες μικρό-προωθήσεις άλλοτε του ενός και άλλοτε του άλλου, τα εδάφη του καθεστώτος και της αντιπολίτευσης παραμένουν λίγο πολύ σταθερά. Επίσης, ακόμα και αν υποθέσουμε πως η μία πλευρά έχει την στρατιωτική δύναμη να καταλάβει την άλλη, θα έπρεπε να είναι σε θέση να διατηρήσει τον έλεγχο στις κατακτημένες περιοχές, αποστολή για την οποία σίγουρα

καμία πλευρά δεν διαθέτει το στρατό για να φέρει εις πέρας. Άρα στρατιωτική λύση στο συριακό ζήτημα είναι σχεδόν απίθανο να υπάρξει και το βάρος πέφτει στην πολιτική.

Ένας άλλος λόγος είναι τα άλλα μέτωπα στα οποία επικέντρωσε το αμερικάνικο κράτος και θεωρεί μεγάλης οικονομικής σημασίας. Οι συμφωνίες ΤΤΙΡ/ΤΤΡ, το εκ νέου άπλωμα των πλοκαμιών του αμερικανικού καπιταλισμού στη Λατινική Αμερική, η κόντρα με την Κίνα για τα περάσματα του Ειρηνικού (καθημερινά μεταφέρονται από εκεί εμπορεύματα αξίας εκατομμυρίων δολαρίων) είναι κάποια από αυτά. Επίσης ο τεράστιος αριθμός προσφύγων προς τις ευρωπαϊκές χώρες από τις εμπόλεμες ζώνες επέβαλε την ανάγκη για όλο και μεγαλύτερη σταθεροποίηση της περιοχής, σαν λύση ώστε να ανακοπούν οι προσφυγικές ροές. Ο συνδυασμός του προσφυγικού προβλήματος και των επιθέσεων του ISIS σε ευρωπαϊκά κράτη μετατόπισαν τη στρατηγική ΗΠΑ και Ευρώπης από τη μετακίνηση του Άσαντ στην καταπολέμηση του ISIS, ενώ στα κεφάλια πολλών ηγετών μπήκε η ιδέα της συμμαχίας με τον Άσαντ για να πετύχουν το σκοπό αυτό.

Τέλος, η εξέλιξη της συριακής επανάστασης αποτελεί ένα πρώτης τάξεως παράδειγμα προς αποφυγήν για όσους λαούς σκεφτούν στο μέλλον να εξεγερθούν (ακόμα και για λαούς του υποβαθμισμένου ευρωπαϊκού Νότου). Όταν μία επανάσταση ακολουθούν σχεδόν έξι χρόνια ολοκληρωτικού πολέμου, είναι προφανές ότι τα αρχικά αιτήματα του συριακού λαού έχουν δώσει κατά κύριο λόγο τη θέση τους σε ένα ακατάσβεστο μίσος για τον σφαγέα Άσαντ. Με δυο λόγια, όλες οι εξωτερικές δυνάμεις, που ενεπλάκησαν στο συριακό πόλεμο, πέτυχαν τον κοινό τους στόχο. Κανείς πια δεν μιλά για επανάσταση και η περιοχή μοιράστηκε. Το μόνο που μένει είναι η επιβολή μιας ειρηνευτικής συμφωνίας και το πέρασμα από την κερδοφορία του πολέμου στην κερδοφορία της σταθερότητας.

Το γεγονός ότι υπήρχαν οι λόγοι για να συμφωνήσει η Αμερική με τη Ρωσία για το μέλλον του Άσαντ δεν αποδεικνύει ότι το έκαναν. Υπάρχει όμως μία σειρά γεγονότων που επιβεβαιώνουν το παραπάνω συμπέρασμα.

Ο οπλισμός που έδωσε το αμερικάνικο κράτος σε ομάδες του FSA ήταν λιγιστός και σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να χαρακτηριστεί βαρύς (δεν δόθηκε ποτέ στους αντάρτες ανταεροπορικός οπλισμός)⁽⁴⁾. Η αιτία για αυτό, πιθανόν να ήταν ότι οι ηγέτες του FSA δεν είχαν σε μεγάλο βαθμό τον έλεγχο των ταξιαρχιών που υπόκεινται σε αυτόν και κατά συνέπεια δεν κέρδισαν την εμπιστοσύνη των ΗΠΑ⁽⁵²⁾. Στο σχέδιο του Ομπάμα, που ψηφίστηκε από το αμερικανικό Κογκρέσο, προβλεπόταν η διάθεση πεντακοσίων εκατομμυρίων δολαρίων για τον εξοπλισμό και την εκπαίδευση επιλεγμένων δυνάμεων της αντιπολίτευσης, με τους εξής στόχους: προστασία του συριακού λαού και των συμμάχων της Αμερικής από τρομοκράτες του ISIS, εξασφάλιση των εδαφών που ελέγχει η συριακή

αντιπολίτευση από απειλές τρομοκρατών, δημιουργία προϋποθέσεων για μία διαπραγμάτευση που θα ρυθμίζει το τέλος της σύγκρουσης. Το σχέδιο αυτό κατέληξε σε παταγώδη αποτυχία.

Όσον αφορά τις διαπραγματεύσεις της Γενεύης, στο προσχέδιο της συμφωνίας για τη Συρία το καλοκαίρι του 2012 αναφέρεται ξεκάθαρα πως θα επιτρέπεται στον Άσαντ να ασκεί καθήκοντα στο μεταβατικό κυβερνητικό σχήμα, αν φυσικά υπάρξει η συναίνεση της αντιπολίτευσης. Η συμφωνία αυτή έφερε την υπογραφή και των πέντε μονίμων μελών του συμβουλίου ασφαλείας του ΟΗΕ (ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα, Αγγλία, Γαλλία). Η αντιπροσωπεία της αντιπολίτευσης (που φυσικά δεν θα μπορούσε να αντιπροσωπεύει όλους τους Σύριους) θέλει τη λήξη του πολέμου, καθώς έχει συμφωνήσει για τη θέση της στη μεταπολεμική Συρία. Δεν έχει όμως κανένα νόημα να υπογράψει μία συμφωνία που θα εμπεριέχει τη βραχυπρόθεσμη ή μεσοπρόθεσμη παραμονή του Άσαντ στην εξουσία, από τη στιγμή που δεν μπορεί να την επιβάλλει στον κόσμο, του οποίου τα συμφέροντα υποτίθεται πως εξυπηρετεί⁽⁵³⁾.

Κατά καιρούς έχει δεχθεί σφοδρές πιέσεις για να υπογράψει από τον υπουργό εξωτερικών των ΗΠΑ Τζον Κέρι. Δεν είναι λίγες οι φορές που τους έχει απειλήσει ότι θα χάσουν την υποστήριξη των ΗΠΑ, αν δεν καταφέρουν να επιβάλουν τη συμφωνία στους ανθρώπους των περιοχών που θεωρητικά ελέγχουν. Ο Κέρι έχει επίσης αρνηθεί να στηρίξει το αίτημα της αντιπολίτευσης να σταματήσουν οι ρωσικοί και συριακοί βομβαρδισμοί πριν ξεκινήσουν οι διαπραγματεύσεις, λέγοντας πως κάτι τέτοιο δεν είναι απαραίτητη προϋπόθεση, όπως επίσης έχει δηλώσει πως για να υπάρξει συμφωνία δεν είναι απαραίτητη η παραίτηση του Άσαντ⁽⁵⁴⁾. Το Δεκέμβριο του 2015, μετά από συνάντηση με τον Πούτιν, ο Κέρι δήλωσε ότι οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοι τους δεν επιδιώκουν αλλαγή καθεστώτος στη Συρία. Δήλωσε επίσης, ότι η συζήτηση με τη Ρωσία δεν αφορά το τι μπορεί να γίνει ή όχι με τον Άσαντ άμεσα, αλλά το πώς μπορεί να επιτευχθεί ειρήνη στη Συρία, ώστε οι Σύριοι να μπορέσουν να αποφασίσουν για το μέλλον τους και ότι κανένας λαός δεν θα έπρεπε να αναγκάζεται να διαλέξει ανάμεσα σε ένα δικτάτορα και τρομοκράτες, αλλά η απαίτηση της συριακής αντιπολίτευσης ότι ο Άσαντ πρέπει να φύγει από την αρχή, δεν μπορεί προφανώς να αποτελεί αρχική θέση σε μία διαπραγμάτευση. Τέλος, το Φεβρουάριο του 2016 απάντησε off the record σε δύο μέλη της ανθρωπιστικής βοήθειας, όταν σε ένα συνέδριο του ζήτησαν να δράσει για να λήξει ο πόλεμος, πως πρέπει να κατηγορήσουν τη συριακή αντιπολίτευση και όχι αυτόν και πως τώρα θα πρέπει να περιμένουν άλλους τρεις μήνες καταστροφικών βομβαρδισμών⁽⁵⁵⁾. Ο υπουργός εξωτερικών της Γαλλίας δήλωσε το Δεκέμβριο του '15, ότι δεν στοχεύει σε αποχώρηση του Άσαντ πριν την πολιτική μετάβαση και ότι οι συριακές δυνάμεις (καθεστώς Άσαντ και FSA) θα έπρεπε να ενωθούν ενάντια στο ISIS, κάτι που δήλωσε και ο Κέρι πως θα μπορούσε να φανταστεί. Η Μέρκελ έχει δηλώσει ότι η μάχη

ενάντια στον Isis σημαίνει συζήτηση με πολλούς παράγοντες, μεταξύ των οποίων και ο Άσαντ, ενώ και ο Κάμερον έχει δηλώσει ότι δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο ο Άσαντ να παίξει κάποιο ρόλο στη Συρία.

Από ένα σημείο και μετά, το ενδιαφέρον των ευρωπαϊκών κρατών και των ΗΠΑ στράφηκε από τον Άσαντ στη στρατιωτική νίκη επί του ISIS, ως βασικού εχθρού και παράγοντα διεθνούς αποσταθεροποίησης. Η Γαλλία συντόνισε τους βομβαρδισμούς της με τη Ρωσία στον καινούργιο «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» και οι ΗΠΑ επικεντρώθηκαν στην ενίσχυση των Κούρδων, του βασικότερου συμμάχου τους στο έδαφος στη μάχη ενάντια στο ISIS.

Ακόμα και όταν η Τουρκία κατέρριψε το ρωσικό βομβαρδιστικό με την αιτιολόγηση ότι παραβίασε τον τουρκικό εναέριο χώρο, αυτό έγινε επειδή βομβάρδιζε στα βορειοδυτικά σύνορα Τουρκίας-Συρίας, περιοχή που ελέγχουν οι αντικαθεστωτικοί (κυρίως Τουρκμένοι) που ελέγχονται από την Τουρκία και κατά συνέπεια από το NATO (με τα τότε δεδομένα). Βέβαια για τους δολοφονικούς ρωσικούς βομβαρδισμούς σε άλλες περιοχές της Συρίας που ελέγχονται από τους αντάρτες, οι αντιδράσεις της Δύσης εξαντλούνται σε ανακοινώσεις καταδίκης. Δεν υπάρχει καμία ουσιαστική αντίδραση στη βρώμικη δουλειά που κάνει η Ρωσία και το Ιράν στη Συρία, καθώς τα δυτικά κράτη πιέζουν για συμφωνία μεταξύ Άσαντ και αντιπολίτευσης (με την παραμονή του πρώτου στην εξουσία) και ξέρουν ότι οι επιθέσεις σε όσους έχουν απομείνει να αντιστέκονται σε αυτή συνεισφέρουν στο σκοπό τους. Παράλληλα οι αντιδράσεις στο εσωτερικό της Ρωσίας και του Ιράν είναι σχεδόν ανύπαρκτες.

Ένα ακόμα συμβάν ενδεικτικό της κατάστασης είναι η δήλωση του Υπουργού Άμυνας των Η.Π.Α. τον Απρίλιο του 2016 ότι στο Χαλέπι κυριαρχεί η Αλ Νούσρα. Τη δήλωση αυτή εκμεταλλεύτηκε αμέσως η Ρωσία και το καθεστώς για να βομβαρδίσουν το Χαλέπι, ενώ είχε συμφωνηθεί η διακοπή εχθροπραξιών, από την οποία εξαιρείται η Αλ Νούσρα και το ISIS. Μετά από πιέσεις, ο Υπουργός Άμυνας των Η.Π.Α. αναίρεσε την ανυπόστατη δήλωση του δημόσια⁽⁵⁶⁾.

Τα παραπάνω μας οδηγούν σε ένα συμπέρασμα. **Το ψέμα που έχει επικρατήσει στη δυτική κοινή γνώμη ότι ο πόλεμος στη Συρία συνεχίζεται γιατί οι Η.Π.Α. προσπαθούν να ρίξουν τον Άσαντ, ενώ η Ρωσία προσπαθεί να τον διατηρήσει έχει γίνει πιστευτό σε τόσο μεγάλο βαθμό επειδή ντύθηκε με μία αλήθεια. Την ύπαρξη των ανταγωνισμών μεταξύ διαφορετικών πόλων εξουσίας. Όμως εδώ δεν μιλάμε για ένα αθώο ψεματάκι, αλλά για τη συγκάλυψη της ισοπέδωσης μιας επανάστασης ενάντια σε ένα δικτάτορα με αιτήματα την ελευθερία, τη δικαιοσύνη και την ισότητα.** Οι προσπάθειες απονοηματοδότησης του αγώνα των Σύριων με την στήριξη και την επιβολή είτε δημοκρατικών και κοσμικών ηγετών, είτε φονταμενταλιστών τζιχαντιστών, συμπληρώνεται από τη σφαγή των εξεγερμένων

που οι Ηνωμένες Πολιτείες, Ρωσία, Ευρώπη και Ιράν διαπράττουν από τον αέρα και στο έδαφος της Συρίας. Ενώ έχουν σκοτώσει πάνω από πεντακόσιες χιλιάδες ανθρώπους και έχουν εξαναγκάσει σε μετακίνηση εκατομμύρια, διαπραγματεύτηκαν σε μία πολυτελή αίθουσα ενός ξενοδοχείου, συμφώνησαν στη μοιρασιά και τώρα προσπαθούν να κάμψουν και τις τελευταίες αντιστάσεις ενάντια στον Άσαντ για να επιβάλουν τη συμφωνία τους. Ας αναλογιστεί λοιπόν ο καθένας αν οι άνθρωποι που πολιορκούνται και δολοφονούνται καθημερινά στη Συρία αξίζουν ή όχι τη στήριξή μας. Αν αξίζει να δράσουμε με στόχο να σταματήσει αυτή η γενοκτονία.

4. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Παρόλο που πιο πάνω αναλύσαμε διάφορες πτυχές του ανταγωνισμού αλλά και της αλληλεξάρτησης των καπιταλιστικών δυνάμεων, ίσως ο αμεσότερος τρόπος κατανόησης αυτών των ιδιότυπων και περίπλοκων σχέσεων, είναι απλά να αναλύσουμε το χαρακτηριστικό αυτό που αδιαμφισβήτητα μοιράζονται όλοι οι εξουσιαστές. Την επιθυμία για το χρήμα και όλα όσα η κατοχή του συνεπάγεται.

Έχει γραφτεί ότι ο πόλεμος είναι η συνέχεια της πολιτικής με άλλα μέσα. Έτσι ιστορικά έχουν υπάρξει ανταγωνισμοί μεταξύ αντίπαλων καπιταλιστικών πόλων εξουσίας, που πέρασαν στο στάδιο της άμεσης και ολοκληρωτικής στρατιωτικής σύγκρουσης (1^{ος} και 2^{ος} παγκόσμιος πόλεμος), καθώς η πίτα δεν ήταν αρκετά μεγάλη για να χορτάσει όλους τους εμπλεκόμενους. Αποτέλεσμα αυτών των πολέμων είναι η ανάδειξη των νικητών ως ηγεμονική δύναμη (κάποιες δυνάμεις βέβαια στο στρατόπεδο των νικητών θα είναι πιο ηγεμονικές από τις άλλες) και η καταστροφή των ηττημένων (έχοντας πάντα στο μυαλό μας πως η αναδημιουργία τους είναι από τις πιο κερδοφόρες διαδικασίες).

Στην εποχή μας όμως η οικονομική διαχείριση (οικονομία χρέους, χρηματοπιστωτικά ιδρύματα και προϊόντα, εμπορευματοποίηση ολοένα και περισσότερων πτυχών της καθημερινής ζωής, ανελέητη και ολοένα αυξανόμενη εκμετάλλευση και εξαθλίωση, αυταρχικά καθεστώτα για την επιβολή των παραπάνω πολιτικών) έχει, προς το παρόν τουλάχιστον, μεταθέσει μία τέτοιου είδους σύγκρουση. Η αρχική εμπλοκή των μεγάλων δυνάμεων στην επανάσταση της Συρίας, εκτός από τον προφανή και βασικό σκοπό της που ήταν να την συντρίψει (είτε στρατιωτικά, είτε απονοηματοδοτώντας τη), αποτέλεσε και ένα είδος διαπραγματεύσεως που οδήγησε σε μία συμφωνία, η οποία αναδιαμορφώνει τους συσχετισμούς δύναμης. Δύναμης πολιτικής, οικονομικής και στρατιωτικής. Αντί για ευθεία στρατιωτική σύγκρουση μεταξύ των κυρίαρχων κατασκευάστηκε ένα θέατρο πολέμου, έτσι ώστε ο καθένας τους να δείξει τα δόντια του. Αυτές οι διαπραγματεύσεις-πόλεμοι λειτουργούν για όλους τους εμπλεκόμενους (διεθνείς, περιφερειακούς και τοπικούς) ως ένα πεδίο

κερδοφορίας. Συνθέτουν την "οικονομία του πολέμου", από την οποία όλοι βγαίνουν κερδισμένοι, καθώς ο χαμένος είναι απλά αυτός που κερδίζει τα λιγότερα.

Το έδαφος της Συρίας χωρίζεται πλέον σε περιοχές που είναι κάτω από τον έλεγχο διαφορετικών δυνάμεων. Υπάρχουν κομμάτια που ελέγχονται από το καθεστώς, άλλα από ομάδες του FSA, άλλα από ισλαμιστικές ομάδες της αντιπολίτευσης, άλλα από τους Κούρδους και άλλα από το ISIS. Σε αυτές τις περιοχές ζει πληθυσμός που παράγει κεφάλαιο, το οποίο καταλήγει στην κάθε "ηγεσία". Εδώ να σημειώσουμε ότι οι αξίες και στόχοι της κάθε ηγεσίας ορίζουν τους τρόπους εξαγωγής αλλά και την ανακατεύθυνση του κεφαλαίου που συσσωρεύει. Συνεπώς προκύπτουν βασικές διαφορές μεταξύ των ομάδων, ως προς την διαδικασία εξαγωγής και τη χρήση του. Όμως εμείς θα ασχοληθούμε μόνο με το ποιους τρόπους το κεφάλαιο αυτό συσσωρεύεται.

Εκτός λοιπόν από τους φόρους στους ανθρώπους που ζουν στην περιοχή που κάποιος διοικεί, στις εμπόλεμες ζώνες της Συρίας η επίσημη οικονομία συμπληρώνεται από την οικονομία της μαύρης αγοράς. Εμπόριο και λαθρεμπόριο, κυρίως προϊόντων (κατά βάση τροφίμων και ιατρικού εξοπλισμού), όπλων και πετρελαίου, αλλά και ανθρώπων. Όπως πάντα η κοστολόγηση του εμπορεύματος καθορίζεται κατά βάση από τον απλό νόμο της προσφοράς και της ζήτησης. Έτσι τα τρόφιμα (απαραίτητα για την επιβίωση των ανθρώπων) λόγω έλλειψης αποθέματος και μεγάλης ζήτησης υπερκοστολογούνται, ενώ τα όπλα (απαραίτητα για την εξαφάνιση των ανθρώπων) γίνονται πιο φθηνά. Τόσο παράδοξο, αλλά συνάμα και τόσο αληθινό.

Όμως καμία από αυτές τις περιοχές δεν είναι αυτάρκης. Για να καλύψει τις ανάγκες της (και τις ιδιαίτερες ανάγκες που γεννάει ο πόλεμος) χρειάζεται εισαγωγές. Έτσι, οι δασμοί από τις εμπορικές συναλλαγές στα εσωτερικά σύνορα της Συρίας αποτελούν ακόμα μία βασική πηγή κέρδους για τις δυνάμεις που τα ελέγχουν. Όμως για να είναι εφικτό αυτό το ιδιότυπο είδος εσωτερικού εμπορίου είναι απαραίτητες κάποιες προϋποθέσεις, κάποιες συμφωνίες μεταξύ των αντίπαλων πλευρών. Ενδεικτικά αναφέρουμε κάποιες από αυτές: κοινώς αποδεκτή ισοτιμία συριακής λίρας - δολαρίου σε όλη τη συριακή επικράτεια, ύπαρξη συναλλακτήριων που χαίρουν μιας σχετικής ασφάλειας και προστασίας στις διάφορες περιοχές ανεξάρτητα από το ποιος τις ελέγχει, μία κεντρική τράπεζα στη Δαμασκό που τυπώνει χρήμα, ασφαλείς εμπορικοί δρόμοι που η κάθε πλευρά σέβεται την ουδετερότητά τους (ακόμα και μεταξύ ορκισμένων εχθρών όπως το καθεστώς Άσαντ και η Αλ Νούσρα).⁽⁵⁷⁾

Ένα ακόμα παράδοξο ξεδιπλώνεται. Μπορεί οι αντιμαχόμενες πλευρές να διαφωνούν για το πώς θα μπορούσαν να συνυπάρξουν και για αυτό αλληλοσκοτώνονται, όμως μπορούν να συμφωνήσουν όπου χρειάζεται, έτσι ώστε το

χρήμα να κυλάει, μετά να συσσωρεύεται και πάλι από την αρχή. Τόσο παράδοξο, αλλά συνάμα και τόσο αληθινό.

Σε παγκόσμιο-περιφερειακό επίπεδο το εμπόριο δεν διαφέρει τόσο πολύ. Η ύπαρξη των πολέμων σημαίνει εκτόξευση των πωλήσεων οπλικών και τηλεπικοινωνιακών συστημάτων μεταξύ κρατών. Ενδεικτικά αναφέρουμε ότι οι εξαγωγές όπλων της Γερμανίας (κατά κύριο λόγο σε κράτη της Μέσης Ανατολής και της βόρειας Αφρικής) για το πρώτο μισό του 2015 ανέρχονται στα 6,35 δισεκατομμύρια ευρώ, φτάνουν δηλαδή σχεδόν το σύνολο της αξίας των πωλήσεων για ολόκληρο το 2014⁽⁵⁸⁾. Επίσης, η τιμή ενός οπλικού συστήματος που έχει χρησιμοποιηθεί με επιτυχία σε πραγματικές συνθήκες πολέμου πολλαπλασιάζεται, καθώς έχει δοκιμαστεί η αξιοπιστία του. Όπως μπορείς να κάνεις test drive σε ένα αυτοκίνητο, ακριβώς με τον ίδιο τρόπο τα κράτη τεστάρουν και τις βόμβες τους. Όσους περισσότερους σκοτώνουν, τόσο πιο ακριβές είναι.

Εν συνεχεία, όπως σε καιρό σταθερότητας, έτσι και σε καιρό πολέμου, οι μεγαλύτερες ποσότητες φυσικών πόρων των περιοχών αυτών (πετρέλαιο, φυσικό αέριο κ.τ.λ.) πωλούνται στις ίδιες πολυεθνικές, είτε αυτές είναι αμερικανικών, είτε ρωσικών, είτε ευρωπαϊκών, είτε κινεζικών συμφερόντων. Με μία μόνο μικρή διαφορά. Σε καιρό πολέμου η τιμή πώλησής τους είναι μέχρι και 10 φορές χαμηλότερη, καθώς το επίσημο εμπόριο δίνει συνήθως τη θέση του στο λαθρεμπόριο. Για παράδειγμα, οι επιχειρηματίες-στρατηγοί που ηγούνται του ISIS, πωλούσαν τα πετρέλαια των περιοχών που ήλεγχαν (είτε μεταφέροντας τα οδικώς μέσω Τουρκίας, είτε μέσω των αγωγών του Ιράκ, σε συμφωνία με τις σουνιτικές αστικές τάξεις που συνδέονται ακόμα και με την επίσημη αντιπολίτευση) πολύ φθηνότερα από την τιμή τους σε καιρούς σταθερότητας.

Με μία πιο συνολική μάτια ο πόλεμος στη Συρία αποτελεί μία ολοκληρωμένη καταστροφή κεφαλαίου. Η υπερσυσσώρευση φέρνει μείωση της ζήτησης και φυσικά την ανοικοδόμηση της χώρας θα αναλάβουν οι πολυεθνικές των κρατών που την κατέστρεψαν. Όσον αφορά το ανθρώπινο δυναμικό, η φυσική εξέλιξη του καπιταλιστικού συστήματος έχει ως αποτέλεσμα την όλο και μεγαλύτερη φτωχοποίηση όλο και μεγαλύτερων πληθυσμών. Όταν λοιπόν η μεσαία τάξη προλεταριοποιείται, οι προλετάριοι περισσεύουν. Οπότε ή θα σφαγιαστούν ή θα καταλήξουν να δουλεύουν σε συνθήκες σύγχρονης δουλείας, είτε σαν πάμφθονο εργατικό δυναμικό, είτε σαν κρατούμενοι στρατοπέδων συγκέντρωσης ή φυλακών.

Μία ακόμα πιο δυστοπική θέαση θα μπορούσε να συνδέσει την τρομακτική εξοικείωση του σύγχρονου, εγκλωβισμένου στο μικρόκοσμό του, δυτικού ανθρώπου με την ανελέητη σφαγή ολόκληρων λαών, με την αδιαφορία για την εξάντληση των πόρων του πλανήτη, με την κατάρρευση του οικοσυστήματος και με τις προβλέψεις των κυρίαρχων για μελλοντική ανάγκη δραστηρικής μείωσης του ανθρώπινου

πληθυσμού. Η δομική ανάγκη του συστήματος για αυξανόμενους ρυθμούς κερδοφορίας ανατροφοδοτεί τον φαύλο κύκλο της υπερκατανάλωσης και της υπερπαραγωγής. Κανείς, μέχρι στιγμής τουλάχιστον, δεν μπορεί να προβλέψει το μέλλον, αν όμως δεν πετύχουμε την καταστροφή της υπάρχουσας κοινωνικοπολιτικής και οικονομικής οργάνωσης, το πιο πιθανό είναι ότι το χρώμα του θα είναι αυτό του αίματος αναμειγμένου με στάχτες.

Από την εκκένωση του Χαλεπίου, Δεκέμβρης '16

5. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Πυξίδα μας η κοινωνική επανάσταση

Πλήθος παραγόντων συνθέτουν πολύπλοκα γεγονότα όπως η επανάσταση στη Συρία. Οι αιτίες, οι αφορμές και κυρίως τα πολλαπλά συμφέροντα που αναδεικνύει μία επανάσταση είναι συντελεστές που πρέπει να λαμβάνονται υπ' όψιν σε μία ανάλυση. Όμως σε άλλα δεδομένα επικεντρώνεται μία ιστορική ανάλυση, σε άλλα μία οικονομική και σε άλλα μία πολιτική ανάλυση. **Αντίστοιχα μία καθαρά γεωπολιτική ανάλυση που εξυπηρετεί την κρατική θέση των γεγονότων, δεν μπορεί παρά να επικεντρώνεται και να αναδεικνύει άλλες πτυχές της ιστορίας από αυτές μίας κοινωνικοπολιτικής ανάλυσης που εξυπηρετεί την επαναστατική θέση των γεγονότων από μία ταξική αναρχική σκοπιά.** Αυτή η διευκρίνιση είναι απαραίτητη καθώς δεν είναι δύσκολο να παρασυρθούμε και εμείς από συμπεράσματα καθαρά γεωπολιτικών αναλύσεων, χάνοντας τον κύριο στόχο μας ως αναρχικοί, που είναι το κοινωνικό πεδίο της σύγκρουσης. Δεν είναι δύσκολο να εμπλακείς ακούσια σε τέτοιες περίπλοκες περιπτώσεις, όπως στη Συρία, παίρνοντας

θέση ίσως υπέρ ή κατά της μιας ή της άλλης κρατικής οντότητας, ή συγχέοντας τη μία ή την άλλη πλευρά με την οποία πιθανόν συμμαχεί. Παράδειγμα αποτελεί η συμπάθεια προς το καθεστώς του Άσαντ και του ρωσικού κράτους από κάποιο χώρο που πιθανόν να είναι σφόδρα αντιαμερικανικός ή αντίστοιχα η συμπάθεια προς το αμερικανικό κράτος λόγω της προσωρινής συμμαχίας με το YPG. Αντίστοιχα, με τη λογική ότι ο εχθρός του εχθρού μου είναι φίλος, εύκολα αναπτύσσεται η συμπάθεια προς το ρωσικό, το αμερικανικό και ευρωπαϊκά κράτη γιατί πολεμούν τους ισλαμοφασίστες του ISIS ή ακόμα η στήριξη των Κούρδων ως εθνότητα μόνο γιατί αποτελούν εχθρική οντότητα προς το φασιστικό τουρκικό κράτος αποτελώντας παράγοντα εσωτερικής αποσταθεροποίησής του. Με αυτήν την παράλογη λογική γιατί να μην συμπαθήσει κανείς το τουρκικό κράτος πιθανόν επειδή εκπροσωπεί καπιταλιστικά συμφέροντα εχθρικά προς αυτά που εκπροσωπεί το ελληνικό κράτος το οποίο είναι ο εσωτερικός εχθρός μας; Επομένως τα κριτήρια στήριξης ενός αγώνα, εν προκειμένω μιας επαναστατικής διαδικασίας, είναι άλλα από τις πιθανές συμπάθειες και τις συμμαχίες που συνάπτονται σε ένα πόλεμο. Όπως καλά είδαμε παραπάνω πολλές συμμαχίες με τον διάβολο λαμβάνουν χώρα. Βέβαια από αυτό το σημείο μέχρι να πουλήσεις την ψυχή σου στο διάβολο υπάρχει απόσταση μεν, ομιχλώδης δε.

Η στήριξη, από χλιαρή έως και θερμή, ενός αγώνα εξαρτάται από το κατά πόσο ταυτίζεται με τα ταξικά μας συμφέροντα και με την αναρχική προοπτική κοινωνικής οργάνωσης. Οι από τα κάτω πάντα πρέπει να στηρίζονται σε μία επαναστατική προοδευτική προοπτική, αυτό είναι άλλωστε η έννοια της διεθνιστικής αλληλεγγύης. Σε αυτή την πολιτική στάση δεν χωράει η στήριξη οποιασδήποτε κρατικής οντότητας, μικρής ή μεγάλης, ανατολικής, δυτικής, περισσότερο ή λιγότερο ιμπεριαλιστικής. **Η πυξίδα των αναρχικών είναι η αλληλεγγύη των από τα κάτω και το συμφέρον τους ταυτίζεται με την οριζόντια οργάνωση, τον κοινοτισμό, την αρμονική συμβίωση με το φυσικό περιβάλλον.** Δεν μπορεί να ταυτιστεί με τα συμφέροντα του κεφαλαίου, την ευημερία των ελίτ, των αφεντικών και των κρατικών οντοτήτων, άσχετα εάν κατά τη διάρκεια της σύγκρουσης συνάπτονται συμμαχίες αντίθετων στρατοπέδων, για λόγους φυσικής επιβίωσης. Όταν όμως η φυσική επιβίωση πάψει να συμπορεύεται με την πολιτική επιβίωση, τότε χάνεται ο στόχος και ο αγώνας για ελευθερία εύκολα μπορεί να μετασηματιστεί σε καθεστώς εξουσίας. Δεν υπάρχει τίποτα το αμετάβλητο και अपαράλλακτο και μία δυναμική κατάσταση όπως ο λαϊκός ξεσηκωμός δοκιμάζεται κάθε στιγμή στο κατά πόσο δεν εκτροχιάζεται από μία απελευθερωτική επαναστατική κατεύθυνση. Αναλόγως πρέπει να κινείται η κριτική και η αλληλεγγύη μας στον αγώνα αυτό. Όταν πληροφορούμαστε για τη σφαγή ενός ολόκληρου λαού στη Συρία, δεν μπορούμε παρά να υψώσουμε ανάχωμα στην κρατική τρομοκρατία. Όταν πληροφορούμαστε για την ύπαρξη επαναστατικών δυνάμεων εν μέσω σκοταδιστικών αντικαθεστωτικών δυνάμεων και καθεστωτικών δολοφόνων δεν μπορούμε παρά να

τις στηρίξουμε. Όταν πληροφορούμαστε για κοινοτιστικά πειράματα οριζόντιας κοινωνικής οργάνωσης, κολεκτιβοποίησης και αντιφασιστικού αγώνα δεν μπορούμε παρά να αγωνιστούμε για αυτά. Η στιγμιαία ταύτιση (αν υπάρξει), κρατικών - καπιταλιστικών συμφερόντων με τους άμεσους στόχους του αγώνα μας, πρέπει από τακτικής άποψης να λαμβάνεται υπόψη, χωρίς ωστόσο να λειτουργεί αποπροσανατολιστικά και ούτε να αποκρύβεται δημιουργώντας σύγχυση. Τα πράγματα είναι ξεκάθαρα καθώς μακροπρόθεσμη ταύτιση εξουσιαστικών (είτε αστικών, είτε σοσιαλιστικών-κομμουνιστικών), καπιταλιστικών (κρατικών ή ιδιωτικών) συμφερόντων με τον αγώνα μας δεν μπορεί να υπάρξει σε καμία περίπτωση.

Η εξέλιξη της συριακής εξέγερσης μας θυμίζει ξανά κάποιες βασικές πραγματικότητες. Οι κάτοικοι των πόλεων και των χωριών της Συρίας επανανοηματοδότησαν την καθημερινή τους ζωή μέσω της αυτοοργάνωσης και της αλληλεγγύης. Όπου οι κρατικές δομές κατέρρευσαν ξεπήδησαν τοπικές επιτροπές οι οποίες ανέλαβαν την κάλυψη των βασικών αναγκών, σίτιση, περίθαλψη, αντιπληροφόρηση, ύδρευση, ηλεκτροδότηση και ότι άλλο χρειαζόταν. Αυτό που έλειπε και ήταν μοιραίο για την πορεία της επανάστασης ήταν η αυτοοργάνωση της άμυνας. Η έλλειψη εμπειρίας στην παράνομη δράση κατέστησαν εύκολη λεία τους εξεγερμένους για τον στρατό και τους μισθοφόρους του Άσαντ. Η εμφάνιση εξοπλισμένων ομάδων, είτε φονταμενταλιστικών, είτε των ταξιαρχιών που λιποτάκτησαν από τον κυβερνητικό στρατό, έδωσε ένα καταφύγιο στους εξεγερμένους. Είναι βασικός νόμος της επιβίωσης πως όταν βάλλεσαι πανταχόθεν θα εμπιστευτείς τον πρώτο που θα σου προσφέρει μία αμυδρή έστω ελπίδα σωτηρίας. Τα χαρακτηριστικά έπονται.

Αυτό που η ιστορία μας το διδάσκει ξανά και ξανά, αλλά και μαρτυρίες ανθρώπων που ήταν στη συριακή επανάσταση το λένε, είναι ότι εκείνος που έχει τα όπλα, καλώς ή κακώς, έχει ένα λόγο παραπάνω στη χάραξη της πολιτικής. Όχι μόνο απλά ως στυγνός εκβιασμός του πιο ισχυρού αλλά και ως νομιμοποίηση των θέσεών του, μιας και έρχονται από κάποιον ή κάποιους που παίζουν τη ζωή τους κορώνα-γράμματα. Επομένως, όπως και να το κάνουμε, κερδίζουν μία ηθική υπεροχή έναντι όσων λόγω θέσης ή τύχης ή αδυναμίας δεν ρισκάρουν τόσο. Άλλωστε, για να έρθουμε στην ελληνική πραγματικότητα, από κάτι τέτοιο απορρέει και το κύρος που έχει ο επαναστατικός μας χώρος, με νεκρούς και διωκόμενους αγωνιστές στις τάξεις του, πληρώνοντας ως σύνολο το τίμημα των επιλογών του, σε αντίθεση με κάποιον άλλο άκαπνο πολιτικό χώρο, όση επαναστατική ρητορική και να εκφράζει. Η πραγματικότητα όμως είναι πως είτε λόγω ηθικής υπεροχής, είτε λόγω υλικής υπεροχής-επιβολής «[...]Η δύναμη βγαίνει από γροθιές και όχι από πρόσωπα καλοσυνάτα. Από στόμια βγαίνει η δύναμη και όχι από τα στόματα. Σύντροφοι γνωστό αυτό ήταν και μένει αληθινό [...]».

Αν θέλουμε λοιπόν να έχουμε σοβαρές ελπίδες επικράτησης των επαναστατικών μας προταγμάτων πρέπει να έχουμε την ένοπλη ισχύ να τα υπερασπίσουμε. Η ανάπτυξη των αυτοοργανωμένων δομών μας πάει χέρι χέρι με την ανάπτυξη των οπλισμένων ομάδων μας. Η αυτοοργάνωση δεν είναι μόνο αναρχικό επαναστατικό πρόταγμα, είναι ενστικτώδης ανθρώπινη αντίδραση όταν όλες οι βεβαιότητες καταρρέουν. Το ζητούμενο για εμάς ως αναρχικοί δεν είναι απλά να υπερασπίσουμε τους εξεγερμένους που χτίζουν νέα κοινωνικά κύτταρα εν μέσω μιας επαναστατικής διαδικασίας, αλλά να εμπνεύσουμε τους ανθρώπους πώς μπορούν να υπερασπιστούν οι ίδιοι τα επιτεύγματά τους απαλλοτριώνοντας τις κατασταλτικές δυνάμεις. Όπως έχει δείξει η ιστορία άπειρες φορές στο αιματοβαμμένο διάβα της κανένα καθεστώς δεν θα υποκύψει απλά στις ικεσίες, παρά μόνο σε μία δύναμη ικανή να υπερφαλαγγίσει τη δικιά της με την ισχύ των όπλων.

Εδώ είναι κατατοπιστικό το παράδειγμα των αρχικών επιτευγμάτων στις κουρδικές περιοχές. Σε αντίθεση με την υπόλοιπη Συρία, εκεί ταυτόχρονα με την ανάπτυξη της αυτοοργάνωσης δημιουργήθηκε και ικανή δύναμη να υπερασπίσει το έδαφος στο οποίο αναπτυσσόταν. Σε αυτό η εμπειρία των παράνομων πολιτικών δομών οι οποίες λειτουργούσαν τρεις δεκαετίες στην περιοχή και η πολεμική εμπειρία των Κούρδων ανταρτών από τον ανταρτοπόλεμο με το τουρκικό κράτος ήταν καθοριστική. Αυτή η αποτελεσματικότητα των δυνάμεων των YPG/YPJ προκάλεσε και την αλλαγή στάσης, αρχικά των ΗΠΑ και μετέπειτα και της Ρωσίας. Η επιτυχής ηρωική απόκρουση του ISIS στο Κομπανί το 2014, έκανε γνωστό σε όλο τον κόσμο το κουρδικό ελευθεριακό επίτευγμα. Μπορεί οι δομές που υπερασπίστηκαν τις κοινωνικές κατακτήσεις στο δυτικό Κουρδιστάν να μην ήταν αυτοοργανωμένες ή οριζόντιες, ήταν όμως απαραίτητες και καθοριστικές για την επιβίωση αυτών των κατακτήσεων.

Σε αυτό το αποτέλεσμα εξίσου μεγάλη ήταν η συμβολή της διεθνιστικής αλληλεγγύης. Με το ξέσπασμα της επανάστασης στα κουρδικά καντόνια υπήρξαν οι πρώτες αναφορές για την αυτοοργάνωση της κοινωνικής και οικονομικής ζωής κάτι που έλκυσε πολλούς αναρχικούς, ελευθεριακούς και κομμουνιστές επαναστάτες από τις δυτικές χώρες να συνεισφέρουν και να πολεμήσουν για την επικράτηση της επανάστασης. Αντίθετα, στις υπόλοιπες περιοχές της Συρίας, η ταχεία επικράτηση των συγκεντρωτικών αντιλήψεων, μεσαιωνικών ή κοσμικών, απέτρεψαν τους επαναστάτες του κόσμου να νιώσουν τον ξεσηκωμό των Σύριων ως κομμάτι του διεθνούς ελευθεριακού αγώνα παρ'όλα τα οριζόντια χαρακτηριστικά που είχε στην αρχή (και εν μέρει συνεχίζουν μέχρι σήμερα υπό τρομακτικές συνθήκες όπως π.χ. σε γειτονίες του ισοπεδωμένου πλέον κυρίως από τον Άσαντ και τη Ρωσία Χαλεπίου). Είναι στην φύση των συγκεντρωτικών οργανισμών (κράτη, οργανώσεις, κόμματα κλπ.), ό,τι πρόσημο και τίτλο και αν φέρουν (δημοκρατικό, κομμουνιστικό, εθνικό,

ισλαμικό, λαϊκό, εθνικό κτλ.) να προσπαθούν να καθυποτάξουν και να καταπνίξουν τις απόπειρες οριζόντιας οργάνωσης και τις αντιεραρχικές δομές. **Ακριβώς για αυτόν το λόγο έχει ιδιαίτερη σημασία να παρακολουθούμε όχι μόνο τις διακηρύξεις αλλά και τις πρακτικές που εφαρμόζονται.**

Το να απορρίπτουμε συλλήβδην ως φονταμενταλιστές ή υποκινούμενους από τους δυτικούς τους εξεγερμένους της Συρίας σημαίνει πως κλείνουμε ιδεοληπτικά τα μάτια μας μπροστά σε καταστάσεις κοντινές στα δικά μας προτάγματα. Το να διαγράψουμε τις αυτόνομες επιτροπές βάσης που στήθηκαν επειδή δεν ονομάζονται αναρχικές (γιατί θα έπρεπε άλλωστε;) σημαίνει πως παραδίδουμε στη λήθη τη ζωντανή επαναστατική ιστορία. Θα μπορούσαμε να είμαστε εμείς στην θέση αυτών των εξεγερμένων που η μοίρα τους είναι συνδεδεμένη με τη μοίρα όλων των εξεγερμένων της ιστορίας. Ενδεχομένως να μην έχουν όλες οι εξεγέρσεις τα ελευθεριακά χαρακτηριστικά που θεωρούμε απελευθερωτικά ως αναρχικοί. Για παράδειγμα, σε όλες τις εξεγέρσεις της "αραβικής άνοιξης", και της Συρίας μεταξύ αυτών, κορυφαία θέση κατείχαν οι διαδηλώσεις που ακολουθούσαν τις προσευχές της Παρασκευής στα τζαμιά, κάτι που συμβαίνει εδώ και χρόνια και στην Παλαιστίνη. Εκεί συγκεντρώνονταν οι άνθρωποι και εκεί εκδηλωνόταν η εναντίωσή τους στο καθεστώς. Εκεί άρχισαν να πιστεύουν στη δύναμή τους και διεκδίκησαν την αξιοπρέπειά τους. Είναι σε αυτό το σημείο που αρχίζει να διαφαίνεται η ριζοσπαστικοποίηση τους και η διάθεση να μην υποχωρήσουν μπροστά στο αιματοκύλισμα που διαπράττουν οι δυνάμεις ασφαλείας.

Δεν είναι δύσκολο να μεταφερθούμε νοητά σε οποιαδήποτε εξέγερση ή επαναστατική διαδικασία του παρελθόντος και να αναγνωρίσουμε το πολυσύνθετο μείγμα αναφορών και συμπεριφορών που εκφραζόταν. Ή ακόμη καλύτερα να μεταφέρουμε μία παρόμοια κατάσταση στην ελληνική πραγματικότητα. Παρά την απουσία τόσο έντονων θρησκευτικών ή φυλετικών διαφορών η πόλωση μπορεί να επέλθει εξίσου καλά και μαζί με αυτήν η κατάρρευση των υπάρχουσών δομών και ύστερα η εμπλοκή πολλών διεθνών και περιφερειακών δυνάμεων και μετά οι συμμαχίες εξ επιλογής ή εξ ανάγκης, μέχρις ότου η κατάσταση να γίνει πολύ γρήγορα χαώδης .

Για να έχουμε ένα βιωματικό μέτρο εμπειρίας αναφερόμαστε στον Δεκέμβρη του '08 που αποτέλεσε μία μετριασμένη κοινωνική εξέγερση, τόσο σε σχέση με τα υποσύνολα που επηρέασε και κατέβηκαν στους δρόμους, όσο και με τον πήχη της βίας που ασκήθηκε εκατέρωθεν. Παρόλα αυτά ήταν εξαιρετικά δύσκολη η συνεννόηση των εξεγερμένων και χαρακτηριστική η διατάραξη που είχε επέλθει στην ομαλή κοινωνική ζωή της μητρόπολης. Επόμενη σκέψη είναι πως σε μία γενικευμένη εξέγερση που τα μεγέθη, οι αναλογίες και η πολυπλοκότητα των καταστάσεων αυξάνονται κατακόρυφα **αυτοί που περισσότερο κερδίζουν την εμπιστοσύνη των ανθρώπων είναι όσοι θα τους εγγυηθούν κάποια σχετική**

ασφάλεια, δηλαδή αυτοί που θα έχουν την αποφασιστικότητα και την οργάνωση να βρουν και να χρησιμοποιήσουν όπλα για να υπερασπίσουν τις δομές τους και να επιτεθούν στις δυνάμεις ασφαλείας του καθεστώτος, οι οποίες πάντοτε αποτελούν τον νο1 εχθρό των εξεγερμένων.

Κάτι άλλο που χρειάζεται να έχουμε κατά νου ως αναρχικοί και επαναστάτες είναι πως η εμπλοκή των κυριαρχικών μπλοκ εξουσίας είναι δεδομένη όχι μόνο σε περιφερειακούς διακρατικούς πολέμους αλλά και σε κάθε διαδικασία η οποία ξεπηδά αυθόρμητα και στρέφεται ενάντια στις αρχές και τους θεσμούς τους. Σε κάθε παρόμοια εξέγερση που επιζητά το επαναστατικό ξεπέρασμα της θα εναντιωθούν μπλοκ εξουσίας που τα συμφέροντά τους ταυτίζονται με αυτά του καθεστώτος. Αντίστοιχα, άλλα μπλοκ εξουσίας θα στηρίξουν τους εξεγερμένους, επιχειρώντας ταυτόχρονα να τους χειραγωγήσουν και να τους ελέγξουν. Οπότε διάφοροι κρατικοί εξουσιαστικοί σχηματισμοί θα εμπλακούν στις εστίες έντασης επιζητώντας την ισχυροποίηση του άξονα συμφερόντων τους και διεκδικώντας ρόλο για την επόμενη μέρα. Πιθανόν σε μία τέτοια διαδικασία να αναγκαστούμε να συμμαχήσουμε με κομμάτια που όχι μόνο μπορεί να μη μας εκφράζουν, αλλά επιπλέον να είμαστε ιδιαίτερα επικριτικοί ως εχθρικοί απέναντί τους. Σε όποιον πόλεμο και αν δούμε, επαναστατικό ή άλλον, οι συμμαχίες δεν καθορίζονται τόσο από τις αντιλήψεις, αλλά από τις ανάγκες διεξαγωγής του πολέμου. Παραδείγματα ως προς αυτό είναι οι αναρχικοί στην ισπανική επανάσταση που συμμαχησαν με την κυβέρνηση η οποία μέχρι πρότινος τους δίωκε, ή η παροχή χρημάτων, πληροφοριών και αξιωματικών από τους άγγλους στον ΕΛΑΣ, για να γίνει πιο αποτελεσματικός στον ανταρτοπόλεμο εναντίον των κατοχικών δυνάμεων. Μιλώντας για το συριακό, παράδειγμα αποτελεί η συμμαχία του ΡΥΔ με ΗΠΑ και Ρωσία. Η ιστορία είναι γεμάτη από συμμαχίες με τον διάβολο και σε τέτοιες συμμαχίες πάντα στο τέλος χρειάζεται να πληρώσεις τα γραμμάτια.

Η πρόσφατη συριακή πραγματικότητα, συνδυαστικά με την πανσπερμία των εξεγέρσεων στη βόρεια Αφρική και στη Μέση Ανατολή είναι μία ζωντανή παρακαταθήκη εμπειριών και συμπερασμάτων. Ξεπερνώντας τις καθεστωτικές και λουπές κρατιστικές αναλύσεις έχει τεράστια σημασία να ανιχνεύσουμε την κοινωνική δυναμική που αποτέλεσε τη μήτρα της συριακής εξέγερσης. Το ελληνικό και το διεθνές επαναστατικό κίνημα θα αντιμετωπίσουν νέα δεδομένα πολλά από τα οποία θα έχουν προέλθει από όσα διαδραματίζονται αυτή τη στιγμή στην Συρία. Ήδη οι επίσημες στατιστικές μιλάνε για 4.000.000 ανθρώπους που έχουν ξεριζωθεί από τους τόπους τους μόνο στην Συρία, δηλαδή σχεδόν το ένα πέμπτο του πληθυσμού της πριν τον πόλεμο. Αυτός ο τεράστιος αριθμός προσφύγων αλλάζει προς το χειρότερο τις σχέσεις της ΕΕ με το τουρκικό κράτος, ενώ αυξάνει και τις διαλυτικές τάσεις στο εσωτερικό της. Η ανοιχτή έκφραση φασιστικών απόψεων στο εσωτερικό των ευρωπαϊκών κοινωνιών, που πλέον βρίσκουν απήχηση σε ευρεία

κοινωνικά κομμάτια είναι γεγονός. Ο συνδυασμός της καπιταλιστικής κρίσης, το προσφυγικό ζήτημα, οι σποραδικές αλλά ηχηρές επιθέσεις των φονταμενταλιστών στις δυτικές μητροπόλεις, οι αυξανόμενες διαλυτικές τάσεις, η περικύκλωση της Ευρώπης από εστίες έντασης που εκτείνονται από το Μαρόκο ως την Ουκρανία, αποτελεί ένα εκρηκτικό μείγμα. **Οι ευρωπαϊκές κοινωνίες διαδοχικά, αργά αλλά σταθερά βυθίζονται σε έναν πόλεμο χαμηλής έντασης ο οποίος αναπόφευκτα θα οξυνθεί.** Ήδη οι κυρίαρχοι το αντιλαμβάνονται και εξοπλίζονται στρέφοντας τις δυνάμεις τους τόσο προς τα έξω όσο και προς τον εσωτερικό εχθρό. Η πύκνωση των κοινών διακρατικών στρατιωτικών γυμνασίων, οι συνεργασίες σε ζητήματα ενέργειας και ανταλλαγής πληροφοριών, το κλείσιμο των συνόρων, η εφαρμογή (καταρχήν για τους πρόσφυγες) της διοικητικής κράτησης, η στρατιωτικοποίηση της αστυνομίας και η αυστηροποίηση των αντιτρομοκρατικών νόμων των ευρωπαϊκών κρατών, κάθε άλλο παρά σιγουριά δείχνει από την πλευρά των κυρίαρχων. **Ετοιμάζονται για πόλεμο και ανάμεσα στους στόχους είμαστε και εμείς. Η προετοιμασία μας ως επαναστάτες για έναν ακήρυχτο αλλά έντονα διαφαινόμενο πόλεμο χρειάζεται να πατάει τόσο στα ιστορικά παραδείγματα όσο και στην επίκαιρη εμπειρία.**

Η διεθνιστική αλληλεγγύη

Η ακόμη σε εξέλιξη συριακή σύγκρουση, θέτει πλήθος ερωτημάτων και προσφέρει διδάγματα. Κάποια ερωτήματα οδηγούν με σχετική ασφάλεια σε συμπεράσματα. Ένα από τα σημαντικά συμπεράσματα είναι ότι η αποτελεσματική περιφρούρηση του αγώνα και η κοινοτιστική αυτοοργάνωση της βάσης πρέπει να πηγαινούν χέρι-χέρι σε μία κοινωνική επανάσταση. Ένα άλλο, είναι ότι όσο πιο εξοπλισμένο είναι το κίνημα, τόσο περισσότερες πιθανότητες πολιτικής και φυσικής επιβίωσης έχει. Άρα σε συνέχεια του προαναφερόμενου ορθού συμπεράσματος, ναι μεν *"η δύναμη βγαίνει από τα στόμια"* αλλά μην ξεχνάμε ότι οι εχθροί των εξεγερμένων... αυτοί κι αν έχουν στόμια. Άλλωστε εκεί στηρίζονται σε τελική ανάλυση, στην υλικότεχνική υπεροχή. Επομένως οι επαναστάτες έχοντας γνώση αυτού του γεγονότος βασίζουμε την δύναμή μας, κυρίως στην όσο το δυνατόν πλατύτερη λαϊκή βάση (που και αυτό συνδέεται διαλεκτικά με την ισχύ των όπλων). Όπως λέμε *"η αλληλεγγύη το όπλο των λαών"*. Στην εποχή μας ειδικά, δεν μπορείς να βασίζεσαι μόνο στη ντόπια λαϊκή βάση, αλλά εξίσου και στην παγκόσμια. Όλοι αναγνωρίζουμε πόσο σημαντικό είναι να γνωστοποιείται και να υποστηρίζεται ο αγώνας πέρα από τα στενά τοπικά πλαίσια. Σημαντική παράμετρος του αγώνα είναι και η εσωτερική πίεση στις κυβερνήσεις ξένων κρατών, που σημειωτέον δεν μπορεί να είναι αμέτοχα, αφού κάπως θα εμπλέκονται με την εκεί αστική τάξη (πολιτικά, οικονομικά, στρατιωτικά κτλ).

Από την άλλη, η εκ του σύνεγγυς στήριξη του αγώνα είναι ακόμη ένα μεγάλο κεφάλαιο. Οι διεθνείς ταξιαρχίες που μάχονται στο πλευρό των επαναστατών ήταν

και είναι ζωντανό κομμάτι της ιστορίας μας. Δεν έχει σημασία να επαναλάβουμε εδώ τα παραδείγματα έμπρακτης εκ του σύνεγγυς αλληλεγγύης και συστράτευσης στην ιστορία των επαναστάσεων. Θα είχε ενδιαφέρον όμως, να δούμε και την άλλη πλευρά, το αντίπαλο στρατόπεδο. Και εκεί λοιπόν η "αντεπαναστατική ιστορία" βρίθκει αντίστοιχων παραδειγμάτων. Και το αντίπαλο στρατόπεδο τροφοδοτείται από "ξένες" δυνάμεις. Στην περίπτωση της Συρίας, είτε αφορά στο αντιδραστικό αντικαθεστωτικό στρατόπεδο τους διεθνείς πολεμιστές του ISIS, είτε στο κυβερνητικό τους μισθοφόρους στο πλευρό του καθεστώτος. Το κεφάλαιο άλλωστε "το ξέρει καλά" πως δεν έχει σύνορα, απλώς τα χρησιμοποιεί μαζί με το υπόλοιπο σετάκι εθνικών ιδεών, θρησκειών κτλ κατά το δοκούν. Αν ο Άσαντ και οι σύμμαχοί του, δηλαδή η κυρίαρχη ντόπια αστική τάξη της Συρίας βγούνε "νικητές", θα είναι οι επίσημοι εκπρόσωποι της εθνικής υπερηφάνειας και ενότητας, κι ας έσωσαν το τομάρι τους χάρη σε εξωτερικούς παράγοντες. Όπως στη χώρα μας οι εθνοσωτήρες, που με τη βοήθεια της αγγλικής και αμερικάνικης στρατιωτικής μηχανής, κατάφεραν να επιβάλλουν τα συμφέροντά τους. Η διεθνιστική αλληλεγγύη ως ταξικό συμφέρον δεν είναι μόνο στη δική μας ατζέντα αλλά και σε αυτή της εξουσίας. Υπό αυτή την έννοια μπορεί να γίνει αντιληπτό ποια είναι τα διαφορετικά συμφέροντα και οι αξίες στον κοινωνικό ανταγωνισμό και αντίστοιχα ποιες οι ωφέλιμες συμμαχίες. Επειδή οι ελίτ, τα αφεντικά, οι αστοί, οι εξουσιαστές, τα κράτη, όλο αυτό το αλληλοτροφοδοτούμενο και διαπλεκόμενο δίκτυο παρασίτων δεν μπορεί, παρά την υπεροπλία του, να επιβληθεί στον κοινό εχθρό, βασικός μας στόχος πρέπει να είναι η στήριξη των επαναστατικών αγώνων σε διεθνές επίπεδο με κάθε τρόπο. Πολιτικά, οικονομικά, στρατιωτικά, σε τοπικό επίπεδο ή με την εκεί φυσική παρουσία μας.

Οι από τα κάτω με τους από τα κάτω

Καταληκτικά, το μόνο ασφαλές συμπέρασμα που συνεχίζουμε να εξάγουμε από κάθε εξέγερση, επανάσταση, πόλεμο και γενικότερα από κάθε βίαιη αναδιάταξη ανθρωπογεωγραφικών και οικονομικών δεδομένων, είναι πως όσο πιο καλά προετοιμασμένοι είμαστε για τη στιγμή της σύγκρουσης, τόσο περισσότερες πιθανότητες έχουμε να επικρατήσουμε βιολογικά και κατ' επέκταση κοινωνικά. **Κάθε μέρα, κάθε κίνησή μας αποτελεί επαναστατική προετοιμασία ακόμη κι αν δεν εντάσσεται εκ των προτέρων σε ένα σχέδιο.**

Κάθε συνέλευση ή άλλη οριζόντια δομή δημιουργεί σχέσεις εμπιστοσύνης σε πρώτο πρόσωπο, που κάνουν τους ανθρώπους να αναγνωρίζονται ως συμπορευτές σε κοινούς δρόμους αποδομώντας την αποξένωση της μαζικής κοινωνίας.

Οι αυτοοργανωμένες δομές, καταλήψεις, σωματεία βάσης, ιατρεία, οικοκοινότητες κτλ. είναι τα πρώτα κύτταρα της κοινωνικής οργάνωσης που επιδιώκουμε και οι

εμπειρίες τους θα βοηθήσουν μία αυτοοργανωτική διαδικασία που θα εξελίσσεται σε χαοτικές πολεμικές συνθήκες.

Η δημιουργία παράνομων δομών, η απόκτηση οπλισμού, πληροφοριών κλπ. εκ των προτέρων μας προετοιμάζει υλικά και ψυχολογικά να υπερασπίσουμε σε πρώτη φάση τις κοινότητές μας και μετέπειτα να δημιουργήσουμε μία πηγή έμπνευσης, έτσι ώστε και άλλοι να απαλλοτριώσουν και να χρησιμοποιήσουν τα όπλα του εχθρού, για τη γενικευμένη αυτοοργάνωση της καθημερινότητας.

Επιθέσεις λευκού φωσφόρου από το καθεστώς σε δρόμους του Χαλεπίου

Η αλληλεγγύη με τους πρόσφυγες, τους πιο άμεσα πληττόμενους από το αιματοκύλισμα, απαντάει εμπράκτως στις άμεσες βιοτικές τους ανάγκες και γεννά ιδιαίτερες εμπειρίες και σχέσεις. Η άσκηση πίεσης στο εσωτερικό των κρατών μας με εκδηλώσεις, πορείες, ενέργειες άμεσης δράσης κλπ. για να πάψουν οι επεμβάσεις των υπερδυνάμεων ΗΠΑ-Ρωσίας που σφαγιάζουν και μετακινούν ολόκληρους πληθυσμούς επειδή είχαν την ατυχία να βρίσκονται πάνω στις ζώνες συμφερόντων τους σημαίνει πως παίρνουμε θέση σε αυτόν τον πόλεμο, σε κάθε πόλεμο. **Με την πλευρά των εξεγερμένων και των αυτοοργανωμένων δομών, ενάντια στις συγκεντρωτικές κρατιστικές, κοσμικές ή σκοταδιστικές επιβολές των εξουσιαστικών σχηματισμών.**

Την αντανάκλασή του πολέμου την ζούμε κάθε μέρα εδώ και δεν πρόκειται να σταματήσει αν εμείς δεν τον σταματήσουμε προωθώντας και κερδίζοντας παγκόσμια τον δικό μας πόλεμο.

Φυλακές Κορυδαλλού,

Νοέμβρης 2016

6. ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΤΟΥ ΣΥΡΙΑΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Οι τελευταίοι δυο μήνες δημιούργησαν καινούρια δεδομένα και νέες μεταβλητές προστέθηκαν στο απέραντο σφαγείο του συριακού εμφυλίου. Ο πόλεμος συνεχίζεται με αμείωτη ένταση 6 χρόνια μετά την επανάσταση του 2011. Ακολουθεί μια συνοπτική περιγραφή της κατάστασης και των νέων δεδομένων που έχουν προκύψει ως σήμερα (*Γενάρης 2017*).

Το πρώτο μισό του Δεκεμβρίου συνεχίζονταν αμείωτοι οι εγκληματικοί βομβαρδισμοί του καθεστώτος και του ρωσικού κράτους στις ανταρτοκρατούμενες γειτονιές του Χαλεπίου, μαζί φυσικά με τη πολιορκία. Μια μια οι γειτονιές των ανταρτών έπεφταν στα χέρια του καθεστώτος. Σημαντικό ρόλο σε αυτό έπαιξε η στάση του φασιστικού καθεστώτος της Τουρκίας. Η Τουρκία, όταν εισέβαλε στη Συρία στα τέλη Αυγούστου με την επιχείρηση Euphrates Shield, ανάγκασε ένα μέρος (το πιο ελεγχόμενο) του FSA και κάποιων ισλαμιστικών οργανώσεων (όπως της Ahrar Al Sham) να ενωθούν με τον τουρκικό στρατό στις επιχειρήσεις ενάντια στο ISIS και το SDF. Οι ηγεσίες αυτών των οργανώσεων είναι ελεγχόμενες ως ένα βαθμό από τη Τουρκία και, παρά τις ισχυρές αντιδράσεις στη βάση (που μετουσιώθηκαν σε αρκετές λιποταξίες προς άλλες οργανώσεις, όπως στο πρώην Μέτωπο Al Nusra), τράβηξαν πολλούς μαχητές στην επιχείρηση Euphrates Shield, με αποτέλεσμα να εξασθενήσει η άμυνα του Χαλεπίου. Με την αποχώρηση αυτών των μαχητών για την Al-Bab, αυτό που πριν κάποιους μήνες έμοιαζε αρκετά δύσκολο, έγινε πραγματικότητα. Όλο το Χαλέπι έπεσε στα χέρια του καθεστώτος στις 22 Δεκεμβρίου. Με διαλυμένη σχεδόν όλη την ανατολική πλευρά από τους βομβαρδισμούς, με χιλιάδες νεκρούς και τραυματίες, με ακόμα περισσότερους ξενιτεμένους. Μια πραγματική γενοκτονία του καθεστώτος Άσαντ και των συμμάχων του.

Μετά την κατάληψη της πόλης από το καθεστώς δεν έλειψαν οι εντάσεις στις επακόλουθες συμφωνίες για την εκκένωση των τελευταίων ανταρτοκρατούμενων γειτονιών (με τα γνωστά πράσινα λεωφορεία). Η Χεζμπολάχ και άλλες σιϊτικές πολιτοφυλακές επιδόθηκαν σε σφαγές, λεηλασίες και επιθέσεις σε αμάχους, ενώ από την άλλη ορισμένοι μαχητές του πρώην Μετώπου Al Nusra έκαψαν λεωφορεία που προορίζονταν για τη παράλληλη εκκένωση από γυναικόπαιδα και τραυματίες 2 σιϊτικών χωριών (Kefraya και Al Fua) που πολιορκούνται από τους αντάρτες στην επαρχία του Idlib. Οι πρόσφυγες του Χαλεπίου εγκαταστάθηκαν σε στρατόπεδα στο Idlib. Μετά την άφιξή τους ξέσπασαν σε όλες τις περιοχές που ελέγχουν οι αντικαθεστωτικοί, καθώς και σε πολλές περιοχές του κόσμου (από την Ευρώπη ως τη Λωρίδα της Γάζας), διαδηλώσεις ενάντια στη γενοκτονία του Χαλεπίου και

αλληλεγγύης στον επαναστατημένο συριακό λαό.

Μετά τη κατάληψη του Χαλεπίου, την οποία το καθεστώς επιζητούσε διακαώς για οικονομικούς, στρατιωτικούς και συμβολικούς λόγους, και με τη μεσολάβηση Τουρκίας και Ρωσίας υπογράφηκε στις 29 Δεκεμβρίου μια "εκεχειρία", η οποία αποδείχτηκε από τις πρώτες ώρες πως μόνο τέτοια δεν είναι και πως απλά εξυπηρετεί τα συμφέροντα του τουρκικού και του ρωσικού κράτους, και φυσικά του καθεστώτος Άσαντ. Από την "εκεχειρία" εξαιρούνται το ISIS, το SDF και το Fateh al Sham (πρώην Μέτωπο Al Nusra). Αυτό δίνει την ευκαιρία στο καθεστώς να βομβαρδίζει και να επιτίθεται όπου θέλει στη Συρία, αρκεί να υπάρχει (ή να ισχυρίζεται ότι υπάρχει) έστω και ένας μικρός πυρήνας μαχητών.

Εκμεταλλευόμενος την "εκεχειρία", ο Άσαντ επιχειρεί να καταλάβει τις εναπομείνουσες περιοχές που ελέγχουν οι αντικαθεστωτικοί πέριξ της Δαμασκού. Από τις 23 Δεκεμβρίου έχει ξεκινήσει μια ισχυρή επίθεση του καθεστώτος και της Χεζμπολάχ σε ένα σύμπλεγμα χωριών, 15 χιλιόμετρα βορειοδυτικά της Δαμασκού, που ονομάζεται Wadi Barada και το οποίο κινδυνεύει να γίνει το νέο Χαλέπι. Εκεί βρίσκονται οι πηγές του νερού με τις οποίες υδροδοτείται η πρωτεύουσα και τις οποίες ελέγχουν οι αντάρτες από το 2012. Στις 22 Δεκεμβρίου οι κάτοικοι της Δαμασκού έμειναν χωρίς πόσιμο νερό. Οι αντικαθεστωτικοί κατηγορούν το καθεστώς πως βομβάρδισε τις πηγές, ενώ ο Άσαντ τους κατηγορεί πως μόλυναν το νερό με πετρέλαιο. Παρά την αποχώρηση του πρώην Μετώπου Al Nusra από τη περιοχή τον Ιούλιο (κατά άλλους υπάρχει ακόμα ένας μικρός πυρήνας 30 μαχητών), το καθεστώς ισχυρίζεται πως οι περισσότεροι μαχητές ανήκουν στην Al Nusra και βομβαρδίζει συνεχώς τη περιοχή, ενώ στο έδαφος εν μέσω σκληρών μαχών προωθείται αργά αλλά σταθερά η Χεζμπολάχ.

Τη ίδια ώρα που το Wadi Barada έχει μετατραπεί στο κεντρικό μέτωπο του πολέμου, μετά τη σύναψη της εκκευρίας έχουν σημειωθεί βομβαρδισμοί και μάχες σε όλη την Συρία (επαρχία Idlib, πολιορκημένη πόλη Madaya, ανατολική Ghouta -προάστιο της Δαμασκού που ελέγχεται από τους αντάρτες-, Homs, Hama, επαρχία Χαλεπίου και Γιαρμούκ).

Ταυτόχρονα έχει αναθερμανθεί πλήρως το μέτωπο του ISIS με το καθεστώς, κυρίως λόγω της επιθετικότητας του πρώτου. Με μια αιφνιδιαστική επιχείρηση το ISIS ανακατέλαβε την Παλμύρα και περιοχές στο θύλακα του Deir ez Zor.

Στην επιχείρηση Euphates Shield του τουρκικού στρατού και ορισμένων αντικαθεστωτικών ανταρτών δεν υπάρχει σχεδόν καμία μεταβολή το τελευταίο δίμηνο. Η μάχη της Al Bab συνεχίζεται χωρίς να έχει υπάρξει αλλαγή λόγω της ισχυρής αντίδρασης του ISIS που έχει προκαλέσει πολλές απώλειες στον τουρκικό στρατό και στους αντάρτες. Τις τελευταίες μέρες, ως αποτέλεσμα της προσέγγισης των 2 χωρών που παρατηρείται το τελευταίο διάστημα, ξεκίνησαν κοινά

αεροπορικοί βομβαρδισμοί Τουρκίας και Ρωσίας στην Al-Bab ενάντια σε στόχους του ISIS.

Από την άλλη, η επιχείρηση των SDF (YPG/J και ορισμένων ταξιαρχιών του FSA), με την καθοδήγηση και τα βομβαρδιστικά του Συνασπισμού υπό την αιγίδα των Ηνωμένων Πολιτειών, συνεχίζει την επιτυχή προέλαση της στα χωριά βόρεια της Ράκα, πρωτεύουσας του ISIS.

Η εικόνα συμπληρώνεται από συνεχείς βομβαρδισμούς αμερικανικών drones εναντίον ισλαμιστών ανταρτών, κυρίως του πρώην Μετώπου Al-Nusra. Αυτή η τακτική των Η.Π.Α. είχε ξεκινήσει από τον Σεπτέμβριο του 2014, όμως από την έναρξη της "εκεχειρίας" έχει ενταθεί σε υπερβολικό βαθμό.

Το επόμενο στάδιο είναι οι συνομιλίες στην Αστάνα του Καζαχστάν στις 23/01 για "πολιτική" λύση στο θέμα της Συρίας, μεταξύ του Άσαντ, του Ιράν, της Ρωσίας, της Τουρκίας και ορισμένων εκπροσώπων των αντικαθεστωτικών, κυρίως όσων ταξιαρχιών, (κοσμικών ή ισλαμιστικών), οι ηγεσίες τους ελέγχονται εν μέρει από τη Τουρκία. Πολλές ομάδες ανταρτών είναι επιφυλακτικές ως προς τις συνομιλίες λόγω των συνεχών παραβιάσεων της "εκεχειρίας" από το καθεστώς. Καθ' όλο το διάστημα του Ιανουαρίου συνεχίζονται οι πορείες και οι διαμαρτυρίες του επαναστατημένου λαού της Συρίας στις επαρχίες που ελέγχουν οι αντικαθεστωτικοί ζητώντας ενότητα των ανταρτών, πτώση του καθεστώτος Άσαντ και άρση της πολιορκίας των ανταρτοκρατούμενων περιοχών στην επικράτεια της Συρίας.

Παρατηρούμε λοιπόν μια ανατροπή στον χάρτη του συριακού εμφυλίου, που όμως δεν ήταν καθόλου απρόβλεπτη.

Συνοψίζοντας, έχουμε τη σύμπλευση Ρωσίας-Τουρκίας, που σχημάτισαν συνασπισμό συμφερόντων, οδηγώντας έτσι τους αντικαθεστωτικούς που ελέγχει η Τουρκία σε παραίτηση από τον στόχο της ανατροπής του καθεστώτος, καθιστώντας τους πιόνια της πολιτικής της.

Η ιστορικά παγιωμένη αντιπαλότητα μιας ΝΑΤΟϊκής χώρας με τη Ρωσία αναιρείται επί συριακού εδάφους προκειμένου να συντριβούν οι τελευταίες εστίες αντίστασης.

Από την άλλη, για άλλη μία φορά οι ιμπεριαλιστές τα βρίσκουν στο τέλος και ξαναμοιράζουν το χάρτη και τις μπίζνες τους. Και όπως πάντα κάποιοι περισσεύουν. Όσοι δεν υποτάσσονται στη συμφωνία της ήττας, θα χτυπηθούν ανελέητα. Έτσι οι ΗΠΑ, επιδιώκοντας τη σταθερότητα στην περιοχή, προωθούν εδώ και χρόνια το καθεστώς και πλέον και τον ίδιο τον Άσαντ, ενώ μετά τη συμφωνία βάζουν στο στόχαστρο τους αντικαθεστωτικούς που δεν εντάσσονται στη συμφωνία.

Το τραγικό είναι ότι οι οπλισμένοι εξεγερμένοι εξακολουθούν να εμπιστεύονται τις κομματικές δομές, θρησκευτικές ή κοσμικές, οι οποίες διαμεσολαβούν τους αγώνες

τους, με αποτέλεσμα την αναμενόμενη υποτέλεια σε ξένα συμφέροντα. Έτσι σήμερα έχουμε μεγάλο μέρος του FSA και της Ahrar al Sham να αποτελούν χερσαία δύναμη του φασιστικού κράτους της Τουρκίας, που με πρόσχημα το ISIS ετοιμάζουν την επίθεση ενάντια στις εξεγερμένες κοινότητες της Ροτζάβα, ενώ το SDF με τη σειρά του λειτουργεί ως πεζικό του συνασπισμού των ΗΠΑ ενάντια στο ISIS, αλλά στοχοποιώντας και το Fateh al Sham (πρώην al Nusra). Δυστυχώς, παρά τα ισλαμιστικά, σκοταδιστικά και αυταρχικά χαρακτηριστικά του, στο τελευταίο προσχωρούν πλέον αυτοί που περισσεύουν, αυτοί που δεν θέλουν να υποταχτούν στις συμφωνίες παράδοσης στο εγκληματικό ασαντικό καθεστώς, καθώς μετά από τόση αιματοχυσία αδυνατούν να εγκαταλείψουν την προοπτική της ανατροπής του τυράννου. Οι συσχετισμοί αυτοί έχουν οδηγήσει σε αύξηση του κατακερματισμού και νέα εμφύλια σύρραξη μεταξύ των ανταρτών της Fateh al Sham και των υπολοίπων.

Από τις τελευταίες εξελίξεις επιβεβαιώνεται η αδιαφορία των εμπλεκόμενων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων για πτώση του καθεστώτος και αποκαλύπτονται τα οπορτουνιστικά κίνητρα που τις οδήγησαν να εμπλακούν, στηρίζοντας τα ένοπλα κόμματα που εν τέλει επιβλήθηκαν, απαξιώνοντας τις αυτοοργανωμένες δομές των επαναστατημένων κοινοτήτων που υποτίθεται πως υπερασπίζονταν. Εν τέλει αποδιοργάνωσαν τον επαναστατικό αγώνα και οδήγησαν τους εξεγερμένους που ενέταξαν στις τάξεις τους στον κατακερματισμό.

Καταληκτικά, με ενωμένες δυνάμεις, δυτικοί και ανατολικοί ιμπεριαλιστές εκκαθαρίζουν ό,τι απειλεί την ειρήνη των νεκροταφείων που θέλουν να επιβάλλουν, για να μεταβούν από την οικονομία του πολέμου στην ανεμπόδιστη ροή κεφαλαίων της σταθερότητας και της απόλυτης υποταγής που προκύπτει μετά από τέτοιο αιματοκύλισμα. Το μήνυμά τους είναι σαφές: Μην το διανοηθούμε να εξεγερθούμε για να ανατρέψουμε τους τυράννους, και απευθύνεται όχι μόνο στους σύριους, αλλά και σε όλους τους καταπιεσμένους της ασταθούς περιοχής της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής, φτάνοντας μέχρι τα [κλειστά] αυτιά των υπηκόων του πρώτου κόσμου. Χρειάζεται όλοι να ξέρουν ότι όταν κάποιος ακόμα τολμούν και εξεγείρονται θα ματώνουν.

Δυστυχώς, η εγκατάλειψη της επανάστασης και η μετατροπή σε εμφύλιο ήταν η προδιαγεγραμμένη κατάληξη από τη στιγμή που ο ένοπλος αγώνας δεν ελέγχεται από τις συντονιστικές επιτροπές και πέρασε στα χέρια των οπλισμένων κομμάτων διαμεσολαβώντας συμφέροντα ξένα προς τη συριακή επανάσταση και τους στόχους της ελευθερίας.

Φυσικά για μας, ως επαναστάτες, το στοίχημα της επανάστασης παραμένει πάντα ζωντανό, σε οποιαδήποτε συνθήκη. Έτσι λοιπόν, όπως εδώ στηρίζουμε την αυτοοργάνωση που προκύπτει από ολιγομελείς ομάδες που αγωνίζονται,

ανεξάρτητα απ την αυξομειούμενη πληθυσμιακή δυναμική τους, στο συριακό έδαφος στηρίζουμε σταθερά τις αυτοοργανωμένες συντονιστικές επιτροπές, και όσους μάχονται για τις αρχικές αξίες της επανάστασης εναντίον του Άσαντ που τώρα αρνούνται να πάρουν γραμμή από γειτονικά ή μακρινά κράτη επικυρώνοντας τις εγκληματικές συμφωνίες τους. Ήδη γίνονται πολλές διαδηλώσεις στις περιοχές των ανταρτών που απαιτούν την πτώση του καθεστώτος και απαξιώνουν τη συμφωνία της υποταγής.

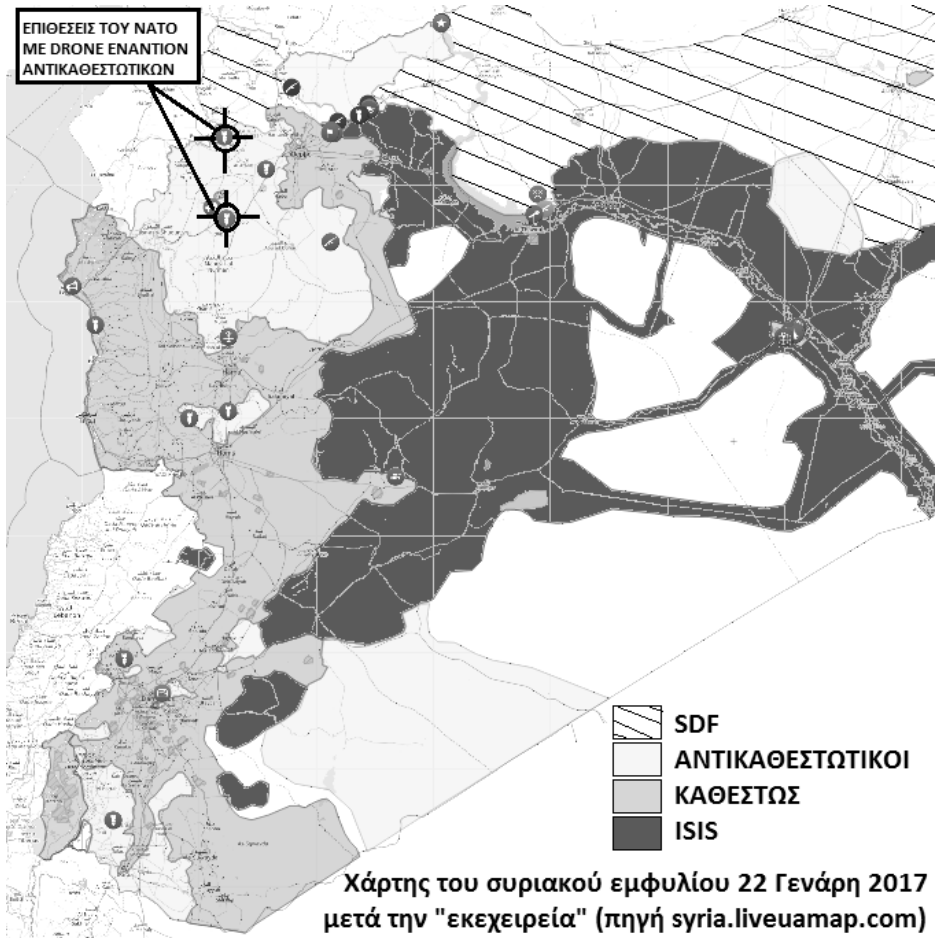
Σημασία έχει να μην τους αφήσουμε μόνους αυτή τη φορά. Ακόμα και αν πλέον είναι αποδυναμωμένοι και πολύ λιγότεροι, μετά την εγκατάλειψη στη σφαγή και την συνακόλουθη επικράτηση των πιο σκοταδιστικών δυνάμεων. Ο στόχος είναι να πάρουμε τη φλόγα της εξέγερσης στη γειτονιά μας και να δοκιμάσουμε στην πράξη τα δικά μας προτάγματα, αλλά ταυτόχρονα να στηρίζουμε αυτούς που αυτοοργανώνουν την κοινωνική τους ζωή και την ένοπλη αυτοάμυνα τους, σε άλλες περιοχές του πλανήτη. Μπορεί να μην είχαν την ευκαιρία να γνωρίσουν τα δικά μας αναλυτικά εργαλεία, ίσως να μην τα προτίμησαν και μπορεί να αναφέρονται ακόμα στις θρησκευτικές αυταπάτες, κινούνται όμως με το δικό τους ένστικτο απελευθέρωσης ενάντια στους τυράννους και κινούν διαδικασίες που αφορούν τους εξεγερμένους όλης της γης.

Ας τους στηρίζουμε όχι μόνο στις νίκες αλλά και στις ήττες. Ας μην επιτρέψουμε στα αεροσκάφη που τους βομβαρδίζουν να ανεφοδιάζονται στα ευρωπαϊκά εδάφη. Ας προσπαθήσουμε να συνδεθούμε και να επικοινωνήσουμε μαζί τους αντί να τους εγκαταλείψουμε στη σφαγή. Ας ασκήσουμε την κοινωνική πίεση που θα διαρρήξει το πέπλο σιωπής και αδιαφορίας για τα όσα εκτυλίσσονται στη Συρία.

Γιατί καμία επανάσταση δεν περισσεύει από το επαναστατικό μας σχέδιο και κανένα καθεστώς, απολυταρχικό ή αστικοδημοκρατικό, δεν εξυπηρετεί τα συμφέροντα των καταπιεσμένων.

Να μάθουμε λοιπόν από τις ευστοχίες και τα λάθη των σύριων επαναστατών, να προετοιμάσουμε τις δικές μας μικρές και μεγάλες εξεγέρσεις και ας οργανώσουμε δράσεις αλληλεγγύης στους εξεγερμένους όπου και αν βρίσκονται.

Γενάρης 2017, Φυλακές Κορυδαλλού

6. ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

1.

<https://www.amnesty.org/en/latest/news/2011/04/bahrain-urged-stop-targeting-protesters-two-die-custody/>

<https://www.amnesty.org/en/latest/news/2009/06/arrests-and-killings-rise-election-protests-grip-iran-20090617/>

https://en.m.wikipedia.org/wiki/2008_Egyptian_general_strike

<http://theguardian.com/world/2011/sep/30/mass-grave-libya-prison-abu-salim>

2.

<http://www.anfenglish.com/news/ypg-release-balance-sheet-of-war-for-2013>

3.

https://www.washingtonpost.com/world/syrias-assad-moves-to-allay-fury-after-security-forces-fire-on-protesters/2011/03/26/AFFoZDdB_story.html?utm_term=.71d99ed4f864

4.

<https://www.alaraby.co.uk/english/comment/2016/8/9/anti-aircraft-missiles-could-be-a-game-changer-in-syria>

<http://mobile.reuters.com/article/idUSBRE86T1KP20120730>

5.

<https://www.ft.com/content/e29a73f8-6b78-11e0-a53e-00144feab49a>

<http://world.time.com/2012/01/31/meet-the-assads-a-look-at-the-syrian-strongmans-family/slide/rami-makhlouf/>

6.

<http://content.time.com/time/world/article/0,8599,2060788,00.html>

<https://news.vice.com/article/the-young-men-who-started-syrias-revolution-speak-about-daraa-where-it-all-began>

7.

<http://www.socialistproject.org/issues/august-2016/self-organisation-syrian-revolution/>

http://www.provo.gr/omar_aziz_syrian_anarchist/

<https://budourhassan.wordpress.com/2013/02/20/omar-aziz/>

8.

<https://isqatannizam.wordpress.com/2016/08/16/rebel-idlibs-100-days-of-protest-against-al-qaeda/amp/>

9.

<http://www.aljazeera.com/news/middleeast/2011/04/20114309234489989.html>

10.

<https://www.amnesty.org.uk/war-crimes-syria>

11.

<https://libcom.org/forums/middle-east/call-leon-sedov-brigade-18122015>

12.

<https://syriafreedomforever.wordpress.com/2014/03/17/revolutionary-left-current-in-syria-establishment-of-the-peoples-liberation-faction-to-commemorate-the-third-anniversary-of-the-syrian-revolution/amp/>

13.

<https://www.hrw.org/news/2014/06/18/syria-abuses-kurdish-run-enclaves>

14.

<https://en.m.wikipedia.org/wiki/Shabiha>

15.

<https://syriafreedomforever.wordpress.com/2014/04/15/treacherous-aggression-of-the-forces-of-the-counter-revolution-against-the-fighters-of-the-peoples-liberation-faction/>

16.

<https://www.theguardian.com/world/2016/aug/29/un-pays-tens-of-millions-to-assad-regime-syria-aid-programme-contracts>

17.

<http://mobile.reuters.com/article/amp/idUSKCNOW80R7>

18.

<http://dckurd.org/2015/09/02/interview-with-mr-salih-muslim-chairman-of-democratic-union-party-pyd/>

19.

<https://www.theguardian.com/world/2015/nov/17/russian-us-forces-exchange-military-information-airstrikes-against-isis-syria>

20.

<http://aranews.net/2016/09/kurds-reject-syrian-oppositions-transition-plan/>

21.

https://en.m.wikipedia.org/wiki/Syrian_Democratic_Forces

22.

<https://mkaradjis.wordpress.com/2016/02/28/the-kurdish-pyds-alliance-with-russia-against-free-aleppo-evidence-and-analysis-of-a-disaster/>

23.

https://en.m.wikipedia.org/wiki/YPG-FSA_relations

24.

<https://www.newsdeeply.com/syria/articles/2014/02/27/in-raqqa-people-protest-and-women-chafe-under-isis-control>

25.

https://en.m.wikipedia.org/wiki/Use_of_chemical_weapons_in_the_Syrian_civil_war

26.

<http://www.kurdistan24.net/en/news/a4d10b3a-280c-4694-877f-863acafbb0d3/Battling-IS-in-Syria--Why-was-Raqqa-offensive-halted-again>

27.

<https://www.jacobinmag.com/2015/02/libya-intervention-nato-imperialism/>

28.

<https://www.rt.com/document/565ea3e6c46188433d8b456e>
<http://www.energia16.com/russia-about-to-cancel-conversation-with-turkey-on-turkish-stream/?lang=en>

29.

<https://www.rt.com/news/343767-russia-us-coalition-syria/>

30.

<http://www.longwarjournal.org/archives/2016/11/hezbollah-fighters-train-iraqi-shiite-militants-near-mosul.php> - <http://www.usatoday.com/story/news/world/2016/10/30/battle-mosul-intensifies-shiite-militias-join-fray/93017632/> -
[https://en.m.wikipedia.org/wiki/Battle_of_Mosul_\(2016-17\)](https://en.m.wikipedia.org/wiki/Battle_of_Mosul_(2016-17))-
[https://en.m.wikipedia.org/wiki/Mosul_offensive_\(2016\)#](https://en.m.wikipedia.org/wiki/Mosul_offensive_(2016)#)

31.

http://articles.chicagotribune.com/1991-03-12/news/9101220963_1_syria-president-hafez-assad-peacekeeping-force - https://en.m.wikipedia.org/wiki/Gulf_War - https://en.m.wikipedia.org/wiki/Coalition_of_the_Gulf_War

32.

<https://www.theguardian.com/commentisfree/2012/feb/19/syria-us-ally-human-rights>

33.

<http://www.politifact.com/punditfact/statements/2014/jun/01/chris-wallace/chris-wallace-hillary-clinton-defended-syrias-assa/> - <https://m.youtube.com/watch?v=WztY-BFMMSc>

34.

https://mobile.mmedia.me/lb/en/commentary/first_shots

35.

http://articles.chicagotribune.com/1991-03-12/news/9101220963_1_syria-president-hafez-assad-peacekeeping-force - https://en.m.wikipedia.org/wiki/Syrian_occupation_of_Lebanon

36.

https://en.m.wikipedia.org/wiki/Black_September

37.

<http://www.juancole.com/2015/04/assad-relation-hamas.html>

38.

<https://syriafreedomforever.wordpress.com/2015/02/12/voices-of-yarmouk-syria-and-palestine-a-common-struggle/> - [https://en.m.wikipedia.org/wiki/Battle_of_Yarmouk_Camp_\(December_2012\)](https://en.m.wikipedia.org/wiki/Battle_of_Yarmouk_Camp_(December_2012)) - <https://www.theguardian.com/news/2015/mar/05/how-yarmouk-refugee-camp-became-worst-place-syria>

39.

<https://mobile.nytimes.com/2012/02/25/world/middleeast/hamas-leader-supports-syrian-opposition.html> - <https://m.youtube.com/watch?v=v60kXrpG2aQ>

40.

https://books.google.gr/books?id=iVJR9UZnTVAC&pg=PA425&redir_esc=v&hl=el#v=onepage&q&f=false

41.

<https://syriafreedomforever.wordpress.com/2016/10/27/hezbollah-syria-and-the-arab-uprisings/>

42.

https://en.m.wikipedia.org/wiki/Rafah_Border_Crossing -
https://en.m.wikipedia.org/wiki/Egypt%E2%80%A2Palestine_relations

43.

<http://www.aljazeera.com/news/2015/06/egypt-court-annuls-ruling-hamas-terrorist-group-150606095255691.html> - https://en.m.wikipedia.org/wiki/Egypt%E2%80%A2Palestine_relations

44.

<http://www.english.alahednews.com.lb/essaydetails.php?eid=13713&cid=452#.WHtHRFmgeBZ> -
<http://www.english.alahednews.com.lb/essaydetails.php?eid=20897&cid=513#.WHtHSLmgeBZ>
- https://en.m.wikipedia.org/wiki/Hezbollah_involvement_in_the_Syrian_Civil_War

45.

<http://www.middleeasteye.net/columns/madaya-huge-concentration-camp-where-hezbollah-starves-people-death-786110749>

46.

https://en.m.wikipedia.org/wiki/Hezbollah_involvement_in_the_Syrian_Civil_War

47.

<http://www.reuters.com/article/us-syria-palestinians-idUSTRE81N1CC20120224>

48.

<http://www.bbc.com/news/world-middle-east-17192278>

49.

<http://www.middleeasteye.net/fr/news/how-did-hamass-military-expertise-end-syrias-rebels-1129524334>

50.

<http://www.wsj.com/articles/shiite-militias-decamping-from-syria-to-fight-in-iraq-1403051977>

51.

[https://en.m.wikipedia.org/wiki/Iranian_intervention_in_Iraq_\(2014%E2%80%A2present\)](https://en.m.wikipedia.org/wiki/Iranian_intervention_in_Iraq_(2014%E2%80%A2present))-
<https://syriafreedomforever.wordpress.com/2016/10/27/hezbollah-syria-and-the-arab-uprisings/>

52.

<https://www.theguardian.com/us-news/2015/sep/16/us-military-syrian-isis-fighters> -
<http://www.businessinsider.com/division-30-syrian-rebel-chief-of-staff-quits-2015-9> -
<http://www.washingtonexaminer.com/watch-graham-slams-half-assed-strategy-in-syria/article/2575003>

53.

https://en.m.wikipedia.org/wiki/Geneva_II_Conference_on_Syria (background)
<http://www.bbc.com/news/world-middle-east-24628442>-
<http://www.reasonedcomments.org/2014/01/012801-geneva1.html?m=1> -
<http://www.voltairenet.org/article182170.html>

54.

<https://www.rt.com/document/56703591c46188c02c8b4594/amp> -
<http://www.zerohedge.com/news/2015-12-16/humiliation-complete-assad-can-stay-kerry-concedes-after-meeting-putin> - <http://m.washingtontimes.com/news/2015/dec/16/kerry-changes-stance-syria-us-not-seeking-regime-c/>-
<https://mobile.reuters.com/article/amp/idUSKCN0V20TW>
<https://amp.businessinsider.com/john-kerry-is-apparently-putting-pressure-on-syrian-opposition-groups-to-attend-peace-talks-2016-1>

55.

<http://www.middleeasteye.net/news/opposition-blame-syrian-bombing-kerry-tells-aid-workers-1808021537>

56.

<http://uk.businessinsider.com/obama-syria-policy-russia-2016-4?r=US&IR=T> -
<http://eaworldview.com/2016/05/syria-feature-us-spokesman-wrong-nusra-not-control-aleppo/>

57.

<http://carnegie-mec.org/diwan/62347?lang=en> - <http://carnegie-mec.org/2015/12/15/war-economy-in-syrian-conflict-government-s-hands-off-tactics/in4t>

58.

<http://www.zougla.gr/kosmos/article/germania-eksagoges-oplon-635-dis-evro-se-mesi-anatoli-ke-afriki>

*Αφιερώνεται σε όσες και όσους έδωσαν τη ζωή τους
στον αγώνα για την συριακή επανάσταση*

ΤΑΜΕΙΟ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

φιλικισμένων και δικωκόμενων αγωνιστών

<http://tameio.net/>

Καμπ Σύρων προσφύγων στην Ιορδανία

